

Thuần Dưỡng (Tương Ngã Tuần Dưỡng)

Contents

Thuần Dưỡng (Tương Ngã Tuần Dưỡng)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	27
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	40
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	49
23. Chương 23	52
24. Chương 24	56
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	77
28. Chương 28	82
29. Chương 29	84
30. Chương 30	89
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35	103
36. Chương 36	106
37. Chương 37	108
38. Chương 38	111

Thuần Dương (Tương Ngã Tuần Dương)

Giới thiệu

Kiến trúc sư: Đồ bì tam tầng nhục () (Cái bụng ba tầng thịt:v)Thợ xây: Thảo Linh (Koori Rin)Phụ hồ: Nguyệt Thần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-duong-tuong-nga-tuan-duong>

1. Chương 1

Đêm dài dần buông.

Lâu rồi Ninh Phi không nằm mộng giữa đêm.

Giấc ngủ của hắn bị cắt rời thành vô số mảnh vụn. Lưỡi dao, súng lửa, khói thuốc, máu ấm bắn tung tóe. Hắn là lính gác đào ngũ, điều này có nghĩa là lẩn trốn và truy bắt không ngừng, như con chuột trốn chạy nơi cống ngầm ngổ hẹp, cầu tránh khỏi nanh vuốt của công đoàn. Khẽ khép mắt, pheromone dẫn đường bùng lên tứ phía. Bản năng kêu gào trong huyết mạch, thúc giục hắn tiến về phía trước. Hắn mở mắt ra, lù vào sâu trong bóng tối.

Sống hơn hai mươi năm, những chuyện Ninh Phi có khả năng tự quyết định không nhiều lắm, nên đối với việc này lại thêm chấp nhất gấp bội.

Hắn tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bị tóm lại.

Sau đó hắn làm một ca tiểu phẫu, cấy vào một thiết bị ngăn chặn lan tỏa pheromone, dẫn đường xuất sắc cũng không thể biết được hắn là một lính gác. Hắn có thể xem mình là người bình thường, nghênh ngang đi lại trên đường, cũng có thể làm lính đánh thuê, dùng năng lực cảm giác và tốc độ gấp năm lần người thường để đổi lấy tiền. Có thể hẹn hò, có thể tán tỉnh, có thể chụp ảnh trước cổng vào công đoàn, có thể làm bất kỳ điều gì trước đây muốn làm.

Ngoại trừ một đêm yên giấc.

Kèm theo tự do, là đau buốt bén nhọn từng hồi trong đầu. Phẫu thuật thành công, nhưng vẫn có chút tác dụng phụ không thể tránh. Đau đến nỗi thời khắc cuối cùng, Ninh Phi ôm đầu, co rúc trên giường, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng khắp người. Thuốc giảm đau cũng mất hiệu lực, nhưng hắn không hối hận chút nào.

Loại người như hắn, muốn đạt được cái gì, sao có thể không phải trả giá chút nào?

Trở lại thành phố Hải Hà, những cơn mộng của hắn cũng quay lại.

Có lúc là cái chết của mẹ, có lúc là ánh sáng vàng rực của con số trên chiếc đồng hồ đeo tay, có lúc là ánh mắt lạnh lùng chế nhạo, có lúc là hơi ấm, cái ôm, cảm giác an toàn, trấn kè trấn, xúc cảm run rẩy tận sâu trong đáy lòng, một người ngoài tầm với.

Trong khoảnh khắc hắn bình tĩnh, mọi kí ức tốt đẹp hay tệ hại đều hiện ra trước mắt, như thủy triều ập thẳng đến không tài nào cản được. Càng dồn đau, lại càng thêm khao khát.

Ninh Phi bắt đầu sinh ra oán hận chính bản thân mình, nếu còn chút lý trí, hắn có thể dùng trọn vẹn đạo đức nghề nghiệp thi hành nhiệm vụ, rồi trốn thoát, nếu như lại điên cuồng, hắn cũng có thể đi tìm Thành Dương, cường bạo cũng được chặt tứ chi cũng được, giữ lấy người kia, không rời khỏi. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác bị một sợi chỉ mảnh chắn chính giữa, cũng không thấy rõ phía bên kia, chỉ có thể một hồi lại một hồi tự dẫn vật bản thân.

Đáng đời mày. Hắn tự nhủ trong lòng.

2. Chương 2

Mưa gió đã tới.

Bầu trời u ám đè lên lớp mây đen kịt đục ngầu, bốn, năm giờ chiều, đường phố đã mờ mờ một khoảng. Cuồng phong nổi lên, mang theo cơn mưa to như hạt đậu lách bách đánh vào hàng lưới chống trộm trên mái hiên. Thành Dương vất vả bung dù, đội mũ trùm cúi đầu bước đi.

Đây là nơi mà đa số thị dân tuân thủ pháp luật sẽ không đặt chân đến, dường như thành phố Hải Hà trên bản đồ chỉ là u nhọt khó trị, là vết thương thối rữa. Chân tường bong tróc chất đầy rác thải, ruồi nhặng vo ve lượn quanh. Hai ba “chim vàng anh” (gái điếm) trước cửa sổ uể oải vẫy khách, nước bắn tụ lại bên dưới thành một khe nước nhỏ. Thành Dương cẩn thận tránh đi để không đạp lên bất cứ thứ gì, thế nhưng mưa quá lớn, nhuộm ướt cái quần dài của y từ đầu gối xuống thành màu lam đậm như mực Tàu, giày da cũng bị vấy màu đất nâu vàng.

Y muốn đến nơi này tìm một người.

Dẫn đường trẻ tuổi nghỉ chân giữa giao lộ, hai lối rẽ rộng chưa đầy một mét tách ra kéo dài đến chỗ ngoặt tiếp theo, y giương mắt nhìn qua, tầng tầng lớp lớp tòa nhà cũ kĩ liền kề nhau, chạy dài thành mê cung tường cao.

Thành Dương lặng lẽ thở dài.

“Ê.”

Một chiếc đĩa bay tối tăm vào tán dù, rồi lộp bộp rơi xuống nằm dưới chân y, Thành Dương theo âm thanh nhìn về phía trước, trên lầu ba có cô gái vẫy tay với y: “Gọi anh đó, anh đẹp trai.”

Thành Dương kéo thấp mũ trùm, hắng giọng hô: “Tôi không hẹn hò.”

“Lăn, ai muốn hẹn hò với anh.” Cô gái trẻ lớn tiếng quát: “Tôi mới không bán. Muốn chơi muốn điên hẻm thứ sáu bên trái, vay tiền bán mình rẽ phải phố Hai phía Bắc, phóng viên cảnh sát nhân dân ngầm điều tra thì tôi khuyên anh nên quay đầu sớm đi. Đừng đứng dưới lầu nhà tôi chắn đường, phiền.”

Đã tìm đến đây rồi, sao y lại phải quay đầu?

Thành Dương nói: “Tôi muốn tìm một người.”

“Hai mươi đồng, nhét vào khe cửa.”

Y mở ví da lấy ra hai tờ tiền giấy, ngồi xổm xuống nhét vào. Mưa nhỏ dần nhỏ dần, màn mưa cũng thưa thớt hẳn, Thành Dương có thể nghe được tiếng bước chân dồn dập xuống lầu. Chốc sau, cửa sổ nhỏ trên cửa sắt mở ra, lộ ra nửa mặt trắng nõn và con ngươi đen lay lắt.

Thành Dương không được tự nhiên quay người, chéch khỏi tầm mắt cô gái.

“Tìm ai?” Cô nàng hỏi.

“Một nam giới, tự xưng lính đánh thuê, hoặc hành nghề tự do. Tầm tuổi tôi, khoảng tháng trước đến đây.”

Cô gái xì cười: “Đại ca, tôi còn chưa thấy mặt, sao biết hai người bao lớn.”

“Cô biết người tôi hỏi là ai.” Thành Dương ôn hòa vạch trần: “Ba tuần nay, trước sau cũng phải bảy người nghe ngóng thông tin anh ta từ cô. Tính cả tôi, cô lời tổng cộng hơn hai trăm đồng.”

“Anh đang nói chuyện ma quỷ gì thế!”

Con mắt kia hoảng loạn nháy một cái, dường như định lập tức đóng cửa sổ, quay đầu bỏ đi. Thành Dương khẽ cười một tiếng, giơ ngón tay trở về phía cửa sổ nhỏ, cách nửa xăng-ti-mét không khí chỉ lên trán cô gái. Cô ta lập tức như bị đóng đinh tại chỗ, trên mặt có chút mê mang đứng sau cánh cửa.

“Phố Mười Ba Đông, số 27, 501.” Y thấp giọng nói: “Đa tạ. Bên ngoài trời còn đang mưa, cô có thể trở về ngủ một giấc, mơ một giấc mộng đẹp.”

Cô gái ngơ ngác quay người, Thành Dương giúp cô ta kéo cửa sổ nhỏ lên.

Y hướng về phía bên phải, bước chân không nhanh không chậm. Hẻm nhỏ quanh co quanh co, y hạ dù thật thấp, chậm rãi tìm kiếm, phố Mười Hai, phố Mười Ba, số 26, số 27, tầng 5, 501.

Trong thang lầu mờ tối, dẫn đường hít một hơi thật sâu.

Y biết đây là một quyết định hoàn toàn sai lầm, nhưng lại không có lựa chọn nào khác.

3. Chương 3

Trước nhất là pheromone, có mùi như cỏ tươi sau cơn mưa, tràn vào ăn mòn khoảng không vô vị trong căn phòng. Tiếp đó là ba tiếng gõ cửa vang lên, cốc, cốc, cốc, không nhanh không chậm.

Ninh Phi trên giường ngồi dậy, tay phải cầm súng lục, lê chân trái khẽ khàng không tiếng động tiến ra cửa.

Người ngoài cửa đợi một lúc, lại lên tiếng: “Xin hỏi Dạ Ứng có bên trong không?”

Dạ Ứng là mật danh hắc dùng khi làm lính đánh thuê, Ninh Phi nắm chặt súng, dựa vào cánh cửa, thận trọng lắng nghe động tĩnh bên kia.

Đây là “đồng nghiệp” thứ mấy tìm đến cửa rồi?

Hắn đã quên con số này.

Từ khoảnh khắc nhận lấy nhiệm vụ kia, Ninh Phi đã biết mình sắp gặp phải nguy hiểm. Nhưng hắn luôn là một kẻ thông minh — bất kể là đang thi hành nhiệm vụ, hay lúc bị coi như mục tiêu truy sát. Hắn thông thạo tất cả kỹ xảo để chiến thắng, biết thời điểm nào nên án binh bất động, thời điểm nào nên chủ động xuất kích. Đây là kinh nghiệm có được qua vô số thời khắc sinh tử, khôn sống mống chết, thế thôi.

Hướng hồ trước giờ hắn luôn cần tiền không cần mạng.

“Chiến lược” quen thuộc là trực tiếp phá cửa xông vào, nhưng dẫn đường ngoài cửa im lặng đợi một lúc, lại gõ cửa ba cái.

Không thấy phản ứng của Ninh Phi, y đi tới đi lui hai vòng trong hành lang, cuối cùng, tiếng bước chân hướng về phía thang lầu.

Ninh Phi mở cửa, lao ra thật nhanh, người kia quay đầu lại, vung dù đánh vào súng lục của hắn, làm gan bàn tay tê dại một hồi, lính gác nghiêng mình né tránh, dùng tốc độ của mình mà công kích từ phía kia, người kia tránh được một quyền sắp giáng tới, ngay khi vừa rướn cổ, nòng súng lạnh như băng đã chặn ngay huyết thái dương.

“Tao đề nghị mày không nên manh động.”

Hơn nửa khuôn mặt dẫn đường đều ẩn sau bóng tối trong mũ trùm, tay phải y trượt xuống, chạm vào bao súng, Ninh Phi siết chặt cò súng, lại thấy y rút súng ra, tùy tay ném xuống đất.

“Tôi không có ác ý.” Y nói: “Tôi tới tìm cậu nói chuyện làm ăn.”

Ninh Phi cảnh giác cách xa hai bước, nòng súng vẫn nhắm ngay mục tiêu: “Thu hồi pheromone của mày trước đã, để tao thấy mặt mày.”

Thành Dương bỏ mũ trùm xuống, xòe tay cười gượng: “Xin lỗi, điều thứ nhất không làm được. Tự giới thiệu một chút, tôi là Thành Dương, nhậm chức ở công đoàn Tiêu Hưởng (tiêu binh hướng đạo/ lính gác dẫn đường).”

Y có thể nhìn thấy người đối diện biến sắc, lại như dây đàn căng cứng, phụt một tiếng đứt đoạn, thái độ đề phòng trong nháy mắt biến thành mờ mịt và thẳng thốt. Tên lính đánh thuê vươn tay về phía trước, dường như muốn kéo y vào trong nói chuyện, trong phút chốc chạm phải lớp quần áo, lại giật nảy như bị sốc điện, như ghét bỏ mà vội vàng tránh né như lúc đầu.

“Tôi không có ác ý.” Thành Dương nhẹ giọng, lặp lại: “Tôi tới đây, không liên quan đến công đoàn, chỉ vì chút chuyện riêng thôi.”

“Vào đi.” Ninh Phi nói: “Tôi biết cậu, cậu muốn bàn chuyện gì với tôi?”

Tay trái mới chạm vào Thành Dương dùng sức nắm thành quyền, kề sát bên mình, phía mà dẫn đường không thấy được. Ninh Phi đi phía trước, chờ Thành Dương tiến vào rồi đóng cửa, khóa trái.

Lòng hần rối như tơ vò.

Thành Dương tự tìm đến trước mặt hần.

Thành Dương không nhớ hần.

Hần nên nhận ra từ đầu, khí tức như thế, xúc cảm như thế, chỉ mỗi y phục —— ngay cả da thịt còn chưa tiếp xúc, cũng đã có thể làm pheromone nơi đầu ngón tay nổ tung, tâm can mới thôi run rẩy. Có thể Thành Dương không nhận ra được, thám châm (que thăm dò) sắc bén cố định vững vàng bên trong tuyến thể của Ninh Phi, ngăn toàn bộ pheromone của lính gác tiết ra.

Ninh Phi thậm chí còn chưa kịp vì thế mà ủ rũ, ký ức hần đã vô số lần hồi tưởng, cái tên hần đã vô số lần tâm niệm cuối cùng đã biến thành người thật. Cuối cùng hần cũng biết những lần trắng đêm điên cuồng vọng tưởng thật nực cười biết bao nhiêu. Không cần thứ gì hơn, chỉ cần Thành Dương đứng trước mặt hần, sắc trời cũng dường như sáng hần lên phần nào.

“Tôi muốn nhờ cậu điều tra cái chết của Diệp Vũ Tình.” Thành Dương nói.

Ninh Phi chậm rãi thu lại tâm tư: “Diệp Vũ Tình?”

“Vị hôn thê của tôi.”

Đường nét gò má Thành Dương nhu hòa, khi nói chuyện, nhìn bức tường trắng ngả vàng như xuất thần, gương mặt toát lên vẻ đau thương.

Hoàng hôn đã xuống, quang cảnh ngoài khung cửa ngày càng ảm đạm, Ninh Phi duỗi ngón tay đã cuộn tròn đến tê dại, mở đèn, thần thờ ra hiệu để hai người ngồi xuống mặt đối mặt: “Nhiệm vụ này khá phức tạp, chúng ta từ từ nói.”

4. Chương 4

Thời gian Thành Dương biết Diệp Vũ Tình, dài bằng thời gian y có được thiên phú dẫn đường.

Năm tuổi, y bị đưa vào công đoàn, run rẩy sợ hãi không biết mình sẽ đối mặt với thứ gì. Người của công đoàn mang y tới một gian phòng nhỏ, Diệp Vũ Tình từ ghế tựa bên cạnh đứng lên, như bề trên chìa tay với y: “Bọn họ nói, sau này cậu sẽ là cộng sự của tôi.”

Năm ấy cô bảy tuổi, trên cổ tay còn đeo vòng kim loại nặng nề.

Phản ứng lúc đó của Thành Dương là: “Vậy em cũng phải mang cái thứ nặng trĩu đó trên cổ tay sao?”

Sự thật chứng minh y không cần.

Này cũng chưa chắc là may mắn gì, huấn luyện của lính gác và dẫn đường là hai hệ thống khác nhau hoàn toàn, hần may mắn thoát khỏi huấn luyện thể năng và tăng cường ngũ giác vừa nhiều vừa nặng, thay vào đó là hàng loạt bài tập cảm giác kèm, đồng cảm, phóng*, thử nghiệm đủ loại phương pháp, phá vỡ tuyến phòng ngự tâm lý dày nặng của một con người.

Lần kiểm tra gian nan nhất là phải phục hồi nội tâm của một tử tù. Phần tử ngoài vòng pháp luật kia bị giam trong một gian phòng kín, bốn vách tường và sàn nhà đều là đệm mềm, không có tiếng động, không có nguồn sáng. Thành Dương đứng ngoài cửa, cẩn thận từng li mà đưa tinh thần lực đến cảm nhận.

Y chỉ kiên trì được năm giây thì ói ra. Tử tù hoàn toàn là một tên điên, kêu gào, cười lớn, tạo ra tạp âm tần số cao vô nghĩa, coi đê mê lót mềm mại là nội tạng, đâm máu, ngo ngoáy dè ép vào phía trong. Hắn giẫm nát, nhảy múa trên lá gan, tiểu lên dạ dày, nhìn cơ hoành chửi ầm lên, cuối cùng khắc ra một cục đờm đặc.

Thành Dương loạng choạng lùi về sau, thu tinh thần lực của mình về.

“Em không làm nổi.” Y thấp giọng nói, không dám đối diện ánh mắt thất vọng của giáo viên.

Theo như y quan sát, huấn luyện của Diệp Vũ Tình cũng chẳng thoát mái chūt nào, có lúc cô mình đầy thương tích, có lúc lạc lối quá độ do một cảm giác nào đó bên trong, nên không thấy chướng ngại vật trên mặt đất hay bức tường trước mặt, nhưng cô chưa từng kêu khổ, có lẽ bởi đã quen.

Cô là một lính gác trời sinh, mới ra khỏi phòng sinh đã bị đưa về công đoàn nuôi nấng, cả cha mẹ cũng chưa từng gặp qua lần nào.

Có lẽ ở một thế giới nào đó không có lính gác dẫn đường, công đoàn sẽ bị lên án mạnh mẽ. Bọn họ không chỉ ép buộc chia lìa thân tử, với trẻ nhỏ thì áp dụng phương thức giáo dục của Sparta**, lại còn căn cứ theo gen, độ tuổi thức tỉnh, trình độ đào tạo, trạng thái tâm lý, chỉ số IQ tiêu chuẩn mà đóng dấu lính gác và dẫn đường theo cấp bậc khác nhau. Nhưng ít ra cũng có một chút đúng đắn —— bọn họ thành công tách biệt lính gác dẫn đường và người bình thường, cũng tiến hành giám sát và kiểm soát chặt chẽ những người trước.

Này có nghĩa là cảm giác an toàn. Từ khi công đoàn thành lập, rất ít khi có thêm một lính gác mất khống chế chém giết bừa bãi giữa phố, tạo nên diện tích thương vong lớn, cũng sẽ không có nhiều dẫn đường dùng ánh mắt dò xét quét qua mọi người, liếc một cái là thấu hết tất cả tâm tư không muốn ai biết trong đáy lòng của họ.

Sau ba năm ban bố Quy phạm điều lệ lính gác dẫn đường, nhóm lính gác và dẫn đường đầu tiên trải qua huấn luyện ra khỏi công đoàn, những người nắm giữ năng lực đặc thù này cuối cùng cũng thay đổi hình tượng ngày xưa, từ những kẻ ngầm phá hoại trận tự xã hội nay đã thành người bảo vệ.

Từ khi vào công đoàn tới nay, Thành Dương chỉ còn một con đường: Học tập, huấn luyện, nhận biết cộng sự, chấp hành nhiệm vụ, đợi đến tuổi thì kết hôn sinh con cùng cộng sự, chấp hành nhiệm vụ, chấp hành nhiệm vụ, chấp hành nhiệm vụ, năm mươi tuổi đổi chỗ, dạy dỗ người mới.

Đây là đại đa số quỹ đạo cuộc đời của dẫn đường, e rằng trong đó sẽ có chút sai lệch tùy theo từng người —— tỷ như thực tế độ phù hợp của y và Diệp Vũ Tình chỉ có 73%, nhưng bởi không chọn được người thích hợp hơn, công đoàn vẫn để hai người cùng nhau. Hiện tại, quỹ đạo của y kẹt ngay trước lúc kết hôn.

Diệp Vũ Tình chết rồi.

Bạn thân biết nhau hai mươi năm, cộng sự hiểu nhau rõ nhất.

Thời điểm cùng chấp hành nhiệm vụ cơ mật, sống sờ sờ thế mà lại chết trước mặt y.

Nỗi đau này không liên quan đến tình yêu, nó giống như thân thể bị một con dao cùn liên tục cứa hòng cắt đôi hai nửa bên trái bên phải. Thời điểm Thành Dương rời khỏi, chợt phát hiện ánh mắt người trong công đoàn nhìn y đã thay đổi.

Y trở thành người tình nghi lớn nhất.

=====

Chú thích:

Cảm giác kèm (Synaesthesia): là hiện tượng một cá nhân có nhiều hơn một cảm giác bị kích thích. Ví dụ, việc nhìn thấy chữ “q” gợi cho một người có cảm giác kèm liên tưởng đến màu đỏ thẫm; hoặc việc nghe thấy nốt Đô từ một giai điệu vĩ cầm gợi nhớ đến vị cá ngừ.

Đồng cảm (Empathy): đặt mình vào vị trí của người khác để thấu hiểu cảm giác của họ. Đây và luyện cảm giác có lẽ là bài tập để luyện khả năng thâm nhập suy nghĩ của dẫn đường

Phóng (đầu xạ): mình cũng không rõ sao nữa... theo nguyên tác, từ đầu (: ném, quăng, bỏ vào, gửi, điều tra,...), từ xạ (: bắn, phát ra,...). Mình nghĩ đây bài tập phóng tinh thần lực đến đối tượng của dẫn đường.

Phương thức giáo dục của Sparta: Khi chỉ mới 7 tuổi, những cậu bé Sparta đã bị tách ra khỏi gia đình để đưa vào trại huấn luyện, còn gọi là các “agoge”, và bắt đầu chương trình giáo dục thể chất đầy khắc khe, chúng phải ngủ trên giường cứng lót sậy, chỉ được phát một bộ quần áo để mặc suốt cả năm. Tuy cũng được dạy đọc, viết, văn thơ, và chính trị, nhưng hầu hết nội dung của chương trình đều là nâng cao sự bền bỉ, độ dẻo dai, cũng như các kỹ năng sinh tồn. Những đứa trẻ còn bị bỏ đói để tự học cách ăn vụng đồ ăn mà không bị bắt, nếu bị phát hiện, chúng sẽ bị trừng phạt. Ngoài ra, chúng phải chịu đòn thường xuyên để tập chịu đựng đau đớn.

5. Chương 5

Tên lính đánh thuê rót cho Thành Dương một chén trà.

Ly thủy tinh đập vào bàn trà, phát ra tiếng vang lạnh lạnh, Thành Dương có thể cảm nhận được ánh mắt người đối diện, ánh mắt kia thật sự không được thân thiện cho lắm, như động vật ăn thịt nhìn chăm chăm con mồi dưới móng vuốt, nguy hiểm mà cấp bách.

Lần đầu gặp gỡ giữa bọn họ có lẽ là có một chút không vui nho nhỏ, mà điều này cũng không thể giải thích được thái độ kì lạ của Dạ Ứng — hết sức cẩn trọng giữ khoảng cách nhất định, thân thể căng cứng thành một thanh kiếm thủ thế chờ đợi.

Thành Dương không dám đọc suy nghĩ của hắn.

Dạ Ứng rõ ràng là người đã trải qua huấn luyện đặc biệt, có thể nhận biết pheromone, có thể làm trống đại não, che giấu suy nghĩ thật của mình. Đối với tình huống này, dẫn đường rất khó xâm nhập đầu óc họ một cách không dấu vết, Thành Dương cần một bình rượu, hay ba ngày mất ngủ, hoặc là xông vào phá tan lớp bảo vệ, đường hoàng xông vào.

Nhưng nếu như thế, lính đánh thuê tất sẽ phát hiện, Thành Dương không nhất thiết phải khiến quan hệ giữa họ thêm căng thẳng.

Thế nên y tiết ra pheromone thân thiện, có chút mùi Valium (giúp an thần), cách này đã từng rất hiệu quả với Diệp Vũ Tình, mỗi khi cô suy tột cùng mất khống chế, luôn được Thành Dương thành công kéo về bên bờ lý trí.

Ninh Phi đột nhiên đứng lên.

Đã nhiều năm rồi hắn chưa tiếp xúc với bất kì dẫn đường nào gần như thế, cách vờ vẩn mỗi cái bàn trà, mà dẫn đường kia lại còn là Thành Dương. Pheromone theo đường hô hấp tiến vào trong cơ thể hắn, thấm vào trong máu huyết, cuối cùng tụ lại ở tuyến thể não sau. Hắn thậm chí không thể nhận biết được ý nghĩa ẩn giấu, chỉ biết tim mình đập rất nhanh, phản ứng hóa học trong tuyến thể lý bùng bùng nổ thành pháo hoa liên tiếp trong đầu.

Hắn dùng sức mở tung cửa sổ, hung hăng hít vài hơi không khí bên ngoài, để bản thân bình tĩnh lại.

“Xin lỗi.” Thành Dương nói: “Pheromone của tôi —”

Ninh Phi gấp rút ngắt lời: “Vào chính sự đi.”

“Chuyện xảy ra hơn một tháng trước.” Thành Dương lặng yên chốc lát, nhớ lại: “Lúc đó tôi và Vũ Tình đang thi hành một nhiệm vụ. Nhiệm vụ cơ mật, cấp bậc rất cao, ngoại trừ tổ chức tối cao nhất của công đoàn, chỉ có tôi, Vũ Tình và giáo viên hướng dẫn biết cụ thể thông tin.”

“Nhiệm vụ gì?”

“Tôi không thể nói.”

Ninh Phi phát ra giọng mũi ngắn ngủi: “Rồi sao?”

“Nhiệm vụ thất bại. Chúng tôi gặp phải phục kích của ‘Kền Kền’ — đây là tình huống không nên có, nhất định là có người để lộ tin tức. Cuối cùng, kẻ địch thật sự rất đông, tôi để Vũ Tình dẫn mục tiêu đi trước, tôi ở phía sau bảo vệ bọn họ.”

Thành Dương khép mắt, rồi mở ra, âm sắc trở nên cay đắng: “Tôi không nên làm vậy. Nếu cô ấy ở vị trí của tôi, cùng lắm thì trọng thương, nằm trong bệnh viện một thời gian. Mà tôi cũng không đến nỗi như thế, vừa ra viện là vừa lúc đến lễ tang cô ấy.”

Ninh Phi không nói gì, cúi đầu trở lại ghế sofa ngồi, dường như đang trầm tư. Khuôn mặt anh tuấn, sống mũi kiên cường, tư thế cúi đầu khiến chóp mũi hơi hướng xuống dưới, cong như mỏ chim ưng.

Thành Dương lại bổ sung: “Nhiệm vụ không qua tay nhiều người trong công đoàn, tôi đã cung cấp hết mức có thể tài liệu của họ cho cậu. Tôi biết việc này không dễ dàng, cậu có thể ra giá tùy ý, chỉ cần cuối cùng có thể giúp tôi tìm ra kẻ nào đã tiết lộ tin tức — tôi không thể để cho Vũ Tình chết vô ích.”

“Đây là nhiệm vụ gì?” Ninh Phi hỏi lần thứ hai.

“Người ủy nhiệm là quân đội, tôi không thể tiết lộ quá nhiều chi tiết nhỏ, hiệp nghị bảo mật vẫn còn đó.” Thành Dương đáp: “Bước đầu điều tra đã có kết quả, vấn đề xuất hiện ở phía công đoàn.”

“Ừm.”

Hai người đều lặng im, lính đánh thuê điều chỉnh tư thế ngồi một chút, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, tay phải chậm rãi vẽ vòng tròn lên bàn trà, khoảng nửa phút sau, cuối cùng hắt lên tiếng: “Cậu chưa nói hết.”

“Cái gì?”

“Cậu tới tìm tôi xử lý chuyện này, mà không phải người trong công đoàn.” Hấn nói: “Hệ thống khổng lồ như công đoàn, có thể làm được những việc hơn một tên lính đánh thuê tự do như tôi rất nhiều. Cậu từ bỏ con đường đơn giản nhất, đến tìm tôi nói chuyện làm ăn, chỉ có thể thấy rõ một điều — bọn họ không tin cậu.”

Thành Dương nói: “Đây không phải trọng điểm.”

“Đây là trọng điểm thương lượng giá tiền.” Ninh Phi nói: “Cậu rõ ràng rành mạch toàn bộ nhiệm vụ, cậu ở hiện trường, cậu để Diệp Vũ Tình đi trước. Bọn họ hoàn toàn có lý do để nghi ngờ cậu.”

“Tôi sẽ không hại chết Vũ Tình.”

“Cậu rất yêu cô ta?”

Thành Dương không trả lời.

“Chắc hẳn cậu rất yêu cô ta.” Lính đánh thuê tự nhủ: “Lính gác nhỏ yếu đến đâu, sức chiến đấu cũng cao hơn dân đường gấp nhiều lần. Mà cậu lại nhường đường an toàn cho cô ta, chọn đi phía sau cô ta. Cậu thật sự không màng sống chết, không ngờ cuối cùng người xảy ra chuyện ngược lại là cô ta.”

“Đủ rồi, Dạ Ứng!”

Lửa giận bắt đầu bốc lên trong lòng Thành Dương, lại bị đè nén mạnh mẽ, y hít sâu, không chế được cảm xúc của mình, cuối cùng mới miễn cưỡng dùng giọng nói bình tĩnh ôn hòa: “Toàn là mấy chuyện không liên quan, tôi thấy không cần thiết phải thảo luận bất cứ cái gì.”

“Vậy thì nói chuyện khác đi.” Dạ Ứng nói: “Tên thật của tôi là Ninh Phi, Dạ Ứng chỉ là mật danh.”

Ninh Phi đã ngồi thẳng người, chăm chú nhìn Thành Dương, mím chặt môi, dường như đang chờ đợi hoặc ngăn chuyện gì phát sinh.

Thành Dương nghĩ kỹ một hồi, xác định bản thân không hề có bất kỳ ấn tượng nào với khuôn mặt và cái tên này, bèn thăm dò: “Ninh tiên sinh?”

“Là Ninh Phi.” Người đối diện buồn rầu nở nụ cười: “Cậu nên nhớ, một khi tôi nhận giao dịch này, chúng ta phải hợp tác một thời gian dài. Nói chuyện giá tiền đi, xem cậu có khả năng trả giá cho Diệp Vũ Tình đến mức nào.”

Cách dùng từ này khiến Thành Dương có chút khó chịu, nhưng y vẫn gật đầu: “Bao nhiêu tiền tôi cũng chấp nhận.”

“Thì thoảng tôi cũng cần một ít tiền này nọ.”

Thành Dương im lặng chờ người đối diện ra giá.

Trong một giây, hô hấp của Ninh Phi tựa như run rẩy, hần dùng tay nắm thật chặt mép đệm ghế sô pha, khiến gân xanh trên mu bàn tay căng đến độ nổi lên.

“Tôi muốn cậu lên giường với tôi.” Cuối cùng, hần nói, giọng điệu cứng rắn.

6. Chương 6

Thành Dương mới đầu cho rằng tai mình có vấn đề.

“Cái gì?” Y hỏi.

“Lên giường với tôi.” Ninh Phi nói: “Đến khi tôi tìm ra được nội gián tiết lộ bí mật theo như yêu cầu, chúng ta đi thuê phòng, cậu thưởng tôi, hoặc bị tôi thưởng một lần. Cứ vậy, xong.”

Thành Dương vừa sợ vừa giận, lập tức đứng phắt dậy, một từ cũng không muốn phí, quay người đi tới cửa, y chưa bao giờ bị quấy rối tình dục như vậy — hay có thể nói là làm nhục. Nhưng dù sao hơn hai mươi năm qua ở công đoàn cũng nhận được sự giáo dục kỷ cương tuân theo pháp luật, cho dù là tình huống lửa giận ngập trời, y cũng không quên quay về phía cửa sắt. (không hiểu lắm chỗ này @@, ý là cố gắng không quá khích nhào đến bực NP?)

Tư thế ngồi của Ninh Phi không thay đổi, chỉ giương mắt nhìn y, tay vẫn bấu mép ghế sô pha, gương mặt không một chút biểu cảm.

Dẫn đường định chờ hần vài câu, lại cảm thấy liếc mắt thêm một cái cũng chán ghét, thế là lạnh mặt kéo mũ trùm, phần nộ bỏ đi.

Mưa đã tạnh, đèn đường cũ nát dọc con phố bóng tắt bóng rạng, Thành Dương dút tay vào túi quần, lặng im rảo bước. Hai con đường bên ngoài là khu đèn đỏ, tiếng nói cười ồn ã từ phía xa truyền đến, khiến người ta phát phì. Y thở dài một hơi, bắt đầu tính toán hành động tiếp theo.

Lính đánh thuê tự do ở Hải Hà không chỉ có một, nhưng Dạ Ưng là ứng cử viên phù hợp nhất, không chỉ bởi có tiếng, quan trọng hơn là, không có bất cứ quan hệ gì với bang phái địa phương, từ khi hành nghề tới nay, phạm vi hoạt động của hần luôn là ở ngoại địa, ngay cả lần đầu đặt chân đến Hải Hà, cũng là sau khi Diệp Vũ Tình xảy ra chuyện.

Thành Dương cần một người không dính líu gì như vậy, đến giúp y rửa sạch hiềm nghi, điều tra chân tướng.

Thế nhưng đầu óc tên này lại có bệnh.

Dù sao đi nữa, nửa ngày này coi như bỏ phí, Thành Dương bụng đói cồn cào, tìm đại một quán ăn ven đường, rồi gửi một tin nhắn cho Diêu Cảnh Hành(1), cảm ơn cậu ta đã giúp y đổi ca đánh yểm trợ.

Diêu Cảnh Hành đáp: “Xong rồi?”

Thành Dương nhập: “Không.”

Diêu Cảnh Hành an ủi y: “Cậu không nên quá nóng ruột, Dạ Ưng không nhận thì có người khác, rồi cũng sẽ tìm được cách giải quyết.”

Thành Dương cười khỏ: “Tôi đang nghi mình có khi nào đắc tội Dạ Ứng.”

Diêu Cảnh Hành nói: “Hai người lúc trước có quen biết?”

Y lần thứ hai kĩ lưỡng lục tung kí ức của mình, xác định bên trong không có người này, mới gửi lại cho Diêu Cảnh Hành một chữ “Không”.

Mà theo như biểu hiện của người kia, Ninh Phi không chỉ biết y, hơn nữa còn giống như đã ghi hận y rất lâu rồi.

Chuyện phiền lòng đã quá nhiều rồi, Thành Dương ngẫu nhiên hai ba miếng, cơm nước xong xuôi, cuối cùng mới trả lời Diêu Cảnh Hành: “Mặc kệ, tôi đây trở về công đoàn.”

Nhiệm vụ của công đoàn trước giờ đều là hai người một nhóm, bọn họ được gọi là bộ đôi tiêu hướng(lính gác dẫn đường), làm việc không mệt mỏi. Dù là thời điểm nào, công đoàn cũng thiếu nhân sự. Cho nên thi thoảng có lính gác hoặc dẫn đường mất đi cộng sự, cũng chỉ được nghỉ một tháng “điều chỉnh tâm lý” mà thôi. Sau khi kết thúc thì lập tức gặp người mới, bắt đầu công việc.

Kỳ nghỉ của Thành Dương mặc dù đã kết thúc, nhưng bởi còn hiếm nghỉ, nên chỉ được phân mấy việc nhàn hạ như tuần thị (tuần tra thị sát), gác bột, sắp xếp tài liệu, thậm chí cả lau dọn vệ sinh.

Đèn phòng hồ sơ số 5 tối đen, nhìn qua không có một bóng người, Thành Dương bất chợt “tạch” một cái bật lên, từ giá sách sâu phía trong lập tức truyền đến tiếng la quỷ quái “Ư oa”.

Lính gác Diêu Cảnh Hành bịt y che mặt cảm giận lên án: “Mất tôi! Mù mắt mù mắt.”

“Xin lỗi.” Thành Dương nói, “Đến trễ. Cậu đi nghỉ đi, việc còn lại giao cho tôi được rồi.”

“Còn lại bốn giá sách cuối cùng.” Diêu Cảnh Hành dụi dụi mắt: “Ngày mai cậu phụ trách tuần thị khu vực hội Tam Hợp(2), nơi đó tương đối xa. Hôm nay nhớ nghỉ sớm, không được đến trễ.”

Hội Tam Hợp đã tẩy trắng từ lâu, mấy năm nay hợp tác tốt đẹp với chính quyền và quân đội thành phố Hải Hà, nghiêm nhiên trở thành một ngôi sao bạch đạo mới đang từ từ mọc lên. Cái gọi là “tuần thị”, cùng lắm chỉ là đi dạo phố hóng chút gió ở đó, tiện thể ngắm phố thương mại phồn hoa và người đi đường tấp nập. Thành Dương thấp giọng “Ừ” một tiếng, rồi tiến đến giá sách phía trong.

Diêu Cảnh Hành đằng sau y nói: “Bọn họ cứ kéo lê tiến độ điều tra ra thế, nhất định là cố ý, muốn cậu vác cái nôi đồng* này.” (chịu trách nhiệm thay cho kẻ gây lỗi, kiểu quít làm cam chịu)

“Tôi không hào hiệp đến độ ‘vác nôi’ đâu.”

Thành Dương vừa nói, vừa vươn tay lấy hộp hồ sơ trên cao nhất, y mình cao chân dài, làm loại động tác này không tốn chút sức lực, cả chân cũng không cần kiêng. Không hiểu sao chồng hồ sơ đối diện lại sắp xếp xiêu vẹo, vừa đụng vào đã lộn nhào một loạt, vài tờ giấy in hình nhỏ nhẹ nhàng rơi xuống dưới chân.

“Cẩn thận chút.” Diêu Cảnh Hành nói, định cúi xuống nhặt lên.

Thành Dương giành trước một bước, nhặt tài liệu lên, xếp lại, nhét đại lên giá, nhịp tim đập hơi nhanh — vền vền một cái liếc mắt, cũng đủ để y nhìn thấy người trong hình.

Là Ninh Phi.

Diêu Cảnh Hành mang vẻ kinh ngạc trên gương mặt: “Có chuyện gì vậy?”

Phòng hồ sơ này lưu trữ toàn tư liệu về lính gác đào ngũ năm năm trở lên.

Thành Dương lấy lại bình tĩnh, đáp: “Không có gì.”

Về mặt Diêu Cảnh Hành có chút nghi ngờ, nhưng vẫn bị pheromone của y lừa, bèn ngoan ngoãn xoay người đi ra ngoài. Chờ cậu ta đi rồi, Thành Dương mới lần thứ hai lấy hộp hồ sơ xuống, tìm trang tài liệu về Ninh Phi.

Họ tên giống nhau, mặt mũi có chút trẻ con, nhưng vẫn có thể căn cứ hướng của ngũ quan và xương mặt mà nhận ra đó là cùng một người.

Phía dưới cùng còn đóng một con dấu, có người viết bên cạnh dấu mộc: “Số lần phát hiện pheromone trong vòng ba năm là 0, có thể tuyên bố tử vong.”

Dạ Ứng là lính gác đào ngũ.

Thành Dương nhìn tài liệu, kinh hãi đến không nói lên lời.

Tình cảnh của y trong nội bộ công đoàn đã khá nhạy cảm, nếu như đột nhiên lại bị phát hiện lén lút gặp lính gác đào ngũ ——

Không, có vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều, y khó có thể tưởng tượng Ninh Phi dùng cách gì để che dấu thân phận của mình. Năng lực nhận biết của y trong công đoàn đã là số một số hai, ấy vậy mà mặt đối mặt nói chuyện với Ninh Phi gần một giờ, lại không hề phát hiện một chút pheromone nào.

Trước khi bị cách chức, Thành Dương chưa từng thấy án lệ nào như thế trong công đoàn.

7. Chương 7

Năm 2117, thiên phú lính gác thức tỉnh, vào công đoàn Tiêu Hương thành phố Hải Hà.

Năm 2123, lúc thi hành nhiệm vụ đã thương dẫn đường đồng hành đến hôn mê, nhân cơ hội lẩn trốn.

Năm 2125, dấu vết pheromone biến mất khỏi hệ thống giám sát một cách lạ thường.

Năm 2125, Dạ Ứng bắt đầu hành nghề.

Nay là năm 2130, Thành Dương cầm bút, đối chiếu với tư liệu của Ninh Phi, vẽ ra một trục thời gian.

Ngay từ đầu, y đã suy xét đến việc báo cáo cho công đoàn phát hiện trên của mình —— nếu có thêm những lính gác ham giết chóc thành thói cũng nắm được phương pháp này thì sao? Bọn chúng có thể giấu đi mùi của mình, tha hồ làm càn, còn người bình thường thì như cừu non đợi làm thịt, hoàn toàn không có bất kỳ năng lực chống đỡ nào.

Nhưng y vẫn làm ra vẻ như không có gì xảy ra, như thường lệ quay về ký túc xá của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Dù sao Dạ Ứng đã hành nghề năm năm, trong năm năm này, cũng không có bất kỳ sự kiện nghiêm trọng nào xảy ra.

Hơn nữa hiện nay vẫn còn nội gián, y không dám tin công đoàn, công đoàn cũng không hề tin y.

Thành Dương biết tất cả những việc này đều có lý do, sâu trong thâm tâm y, có một ý nghĩ như chồi non rùn rẩy trỗi lên từ mặt đất: Nếu như mình cũng có thể che giấu pheromone, thì có thể tự điều tra cái chết của Diệp Vũ Tình, thì có thể ra khỏi cửa công đoàn, thoát khỏi hệ thống giám sát giờ giờ phút phút, trở thành một con người tự do.

Lui một vụn bước mà nói, y cũng có thể dùng những tài liệu này để bức Ninh Phi hợp tác.

Nghĩ tới đây, Thành Dương ngạc nhiên phát hiện sự tốt tính của mình đã bị hai ba lần không thuận lợi làm hao mòn đến mức này. Khi Vũ Tình còn sống, y cũng không phải chưa từng tiếp xúc với những kẻ kì quái, hay chưa từng xâm nhập nội tâm như nhuốc nào. Canh cánh ghi nhớ trong lòng thế này, vẫn là lần đầu tiên.

Hắn đột nhiên mở ngăn kéo, tìm bật lửa. Ấn hai ba lần liên tiếp mới đánh ra lửa, Thành Dương cầm một góc bản thảo, đưa đến cạnh ngọn lửa, tiếp sau mùi khét, tờ giấy trắng chứa bí mật cuộn lại vì nhiệt, cuối cùng tan thành nắm tro tàn rơi trên mặt đất.

Nghĩ đến Vũ Tình, Thành Dương tự nhủ trong lòng, may còn có chuyện đáng quan tâm hơn.

Khi Ninh Phi mở mắt, gò má vừa vịn cận kề đôi mắt cười thành nửa vàng trắng non của Thành Dương.

Hắn mệt mỏi duỗi thẳng chân, mới phát hiện bản thân ấy vậy mà đang nằm trên xô pha chợp mắt. Tài liệu và báo cũ hắn lục tìm suốt đêm ngổn ngang trên xô pha, trên bàn trà và mặt đất, tất cả đều về Thành Dương.

Thành Dương nhận được huy chương dẫn đường tiên tiến tại đại hội tuyên dương, Thành Dương quay lưng đối diện với ống kính đang áp giải nghi phạm lên xe, Thành Dương cầm loa phát thanh nói chuyện với người đàn ông trung niên muốn nhảy lầu tự vẫn, Thành Dương hôn mê bất tỉnh được mang lên xe cứu thương...

Ở trong mơ, Thành Dương nói với hắn: “Tôi nhớ ra rồi, là cậu.”

Chỉ là “nhớ ra”, không phải “nhớ cậu” cũng không phải “chưa từng quên cậu”, cũng đủ cho viên mắt hắn nóng lên, thỏa mãn đến suýt khóc, dường như nhớ nhung và khao khát từ trước tới nay đều được giải thoát.

Một khi tỉnh giấc, lại bị đánh về nguyên mẫu. Vốn dĩ, hắn với Thành Dương, chỉ đơn giản là một kẻ qua đường thoáng gặp không chút ấn tượng.

Trong bảy mươi vạn người trên toàn thế giới, Thành Dương là duy nhất với hắn.

Ninh Phi trở mình, vùi mặt lên ghế xô pha, toàn thân co lại thành một khối. Tay hắn nắm lấy bộ phận đã bán cương, lực độ lớn đến mức gần như trừng phạt, cổ họng phát ra âm thanh như thú hoang bị thương.

Hắn thủ dâm như không cảm nhận được đau đớn, trong đầu chỉ nghĩ đến ánh mắt cuối cùng của Thành Dương — phần nộ, khinh bỉ, khó tin. Hắn biết biểu hiện của mình đê hèn biết bao nhiêu, loại ánh mắt này khiến hắn bị thiêu đốt từ thân xác đến tận sâu linh hồn, gần như hoàn toàn bị đánh bại.

Cả người Ninh Phi run rẩy lên đến cao trào.

Ít ra sau này Thành Dương sẽ không lần thứ hai quên mất hắn.

Cả phòng tanh nồng, hắn chết lặng đứng lên, đến nhà vệ sinh rửa tay. Hôm nay khí trời trong lành, ánh nắng bị những song cửa cắt thành từng sợi, chiếu lên tấm kính thủy tinh trước bồn rửa mặt. Người trong gương sắc mặt tái nhợt, viên mắt dưới thâm đen, trên má còn dính vết bẩn màu xám tro, thoát trông không giống người còn sống.

Ninh Phi vươn tay định lau đi vết bẩn, động tác chợt dừng lại.

Trong vết bẩn có hai chữ, lơ mơ nhận ra được là chữ “Thành Dương” viết ngược. Có lẽ tối qua khi ngủ toát mồ hôi, lại đè sát quá, in luôn chữ viết trên báo cũ lên mặt.

Hắn thấy hai chữ kia, cuối cùng yếu ớt kẻ sát tràn vào gương, vươn ngón trở cẩn thận dùng đầu ngón tay miết nhẹ.

Ninh Phi trong gương cùng hắn thân mật cọ cọ, như động vật nhỏ cọ má an ủi bạn.

“Thành Dương.” Hắn khẽ nói: “Thành Dương. Thành Dương. Thành Dương.”

Cái tên này như ma chú, Ninh Phi không khỏi bắt đầu hồi hận, sao bản thân lại quay về thành phố Hải Hà.

Ít nhất, hắn nghĩ, hắn có thể giúp đỡ Thành Dương.

8. Chương 8

Sau khi hội Tam Hợp chính thức tẩy trắng thành tập đoàn Tam Hòa thì tặng cho thành phố Hải Hà đại lễ đầu tiên, chính là quảng trường Lâm Giang rộng năm mươi sáu vạn mét vuông.

Hai bên quảng trường là hai sân cỏ thật lớn, giữa tấm thảm xanh biếc được điểm xuyết vài luống hoa và bụi cây lẻ tẻ. Xa hơn một chút là khu làm việc, từng cao ốc văn phòng san sát nối tiếp nhau. Hôm nay, vách tường thủy tinh ở các cao ốc văn phòng được gột rửa đến bóng loáng sau cơn mưa, phản chiếu bầu trời xanh thăm thẳm. Một tòa nhà chín mươi tám tầng hình bầu dục vươn lên từ mặt đất, đứng giữa các cao

ốc văn phòng như hạc giữa bầy gà, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ quảng trường Lâm Giang và mặt sông mênh mang.

Thành Dương bé nhỏ đứng giữa quảng trường, quay lưng về phía tòa cao ốc, nhìn các lái buôn và dòng người tới lui bốn phía. Công việc của y hôm nay trên danh nghĩa là “tuần thị”, nhưng thực tế là chẳng làm gì cả. Chán nản muốn chết, tiện thể chờ người.

Y nhớ trước đây, mỗi khi được nghỉ, Vũ Tình rất thích đến đây. Tìm một gốc đại thụ, trải một tấm thảm, nằm một lát là hết một ngày. Nghe tiếng lái buôn hết ới lại ới, một tiếng lại một tiếng, lại còn kéo dài âm cuối, khiến thời gian dường như cũng chậm lại. Thi thoảng y đến ven quảng trường tìm người bán hàng rong, mua một cái ống nhôm nhỏ cho Vũ Tình chơi. Vũ Tình nâng ống nhôm, lưỡi biếng miêu tả cho y nghe đáng dấp người đứng trên tòa nhà đối diện ra sao, đang làm cái gì.

“Cũng không khác nhìn bằng mắt thường mà.” Cô nói.

Thành Dương vờ giận, gơ tay giành lại ống nhôm: “Vậy thì trả lại cho anh.”

Còn có một lần, một cậu bé nghịch ngợm la hét chạy đến dưới tàng cây bọn họ đang hóng mát, đâm sầm vào ngực Thành Dương. Nó lao đảo lùi lại vài bước, thật vất vả mới đứng vững, ngẩng đầu liếc nhìn Thành Dương, lại suýt chút hét lớn.

Thành Dương vội vàng gơ tay ra hiệu im lặng, cậu nhóc che miệng mình lại, gật gật đầu, nhưng hai mắt vẫn sáng lấp lánh nhìn y chăm chăm. Đại náo các bạn nhỏ trước giờ đều không giấu giếm gì, trình tự thăm dò Thành Dương cũng bớt đi vài bước, chợt nghe liên tiếp suy nghĩ kích động không thôi —

“Là đại ca ca đại tỷ tỷ đã cứu ba ba hôm thứ Sáu!”

“Đại ca ca thật lợi hại thật đẹp trai, sau này mình cũng phải trở thành người như anh ấy!”

Vũ Tình phì cười, chọc chọc Thành Dương nhắc nhở: “Quên mất rồi à? Tội mình mới gặp bạn nhỏ này tuần trước.”

Thành Dương không giỏi nhớ mặt người khác, lúc đó cũng nên phản ứng lại. Lần đầu tiên đối diện ánh mắt tràn ngập mong đợi và sùng kính này, y đỏ từ hai gò má đến mang tai, ấp úng không nói nên lời.

Chuyện này bị Vũ Tình chế nhạo rất lâu.

“Thành tiên sinh.”

Y xoay người như vừa tỉnh mộng, thấy một người đàn ông đeo kính râm cách ba bước đang xòe tay ra với y: “Tôi là trợ lý của Liệp Báo.”

Thành Dương gật đầu, gơ tay phải lên bắt tay người kia. Lòng bàn tay đối phương thô ráp, ngón tay thô to mạnh mẽ, gan bàn tay có vết chai do cầm nắm thứ gì đó lâu ngày mà ra. Y kéo tâm tư quay lại, hỏi: “Liệp Báo không đến?”

“Ông chủ đang bận việc.”

“Về việc ủy thác chúng ta đã bàn tối qua thì sao?” Thành Dương hỏi.

“Thành thật xin lỗi, chúng tôi không thể nhận.”

Người đàn ông mỉm cười theo lễ tiết, Thành Dương im lặng gật đầu, đây cũng là kết quả như dự liệu, nhưng y vẫn có chút thất vọng mơ hồ. Trầm mặc chốc lát, vị trợ lý kia lùi lại một bước nhỏ, nói như thăm dò: “Nếu như Thành tiên sinh không còn chuyện gì, vậy tôi về trước.”

“Nếu đã đến thì nhân tiện chuyện trò thêm đôi câu đi.”

Bước chân của anh ta khê động như có điều chống cự, trong một giây, chút chống cự ấy cũng biến mất, bị pheromone giữ chặt trước mặt Thành Dương.

“Thành tiên sinh.” Người đàn ông nói như đang mộng du: “Có phải cậu đã đắc tội với ông lớn nào không? Cấp trên đánh tiếng cảnh cáo chúng tôi không được nhận vụ của cậu.”

Thành Dương dẫn dắt: “Cấp trên?”

“Người của chính phủ. Ông chủ cho tôi biết, còn dặn tôi báo cho các đồng nghiệp có quan hệ tốt khác.”

—— Nhân tiện báo cho chính Thành Dương.

Dẫn đường thở dài một hơi, hiểu được ẩn ý trong những lời đó. Liệp Báo vừa cảnh cáo y, khiến y thiếu một món nợ ân tình, lại không dấu vết mà thanh minh cho chính mình. Dù sao thì thông tin cũng là do y xâm nhập đại não mà có được, Liệp Báo chỉ phải đến một trợ lý có sức phòng thủ tinh thần yếu. Thành Dương phát tay cho người kia đi, rồi lấy ra một tập vở nhỏ từ trong túi, nhú mày nhìn danh sách cấp trên.

Người của chính phủ.

E là hành động hôm trước của y đã khiến công đoàn chú ý.

Cái tên đầu tiên trên trang giấy là Liệp Báo, Thành Dương đề bút, thô bạo gạch ngang ba, bốn đường. Y không biết tin tức của Liệp Báo đã truyền đến bao nhiêu nơi, cũng không biết mình còn bao nhiêu lựa chọn —— rất có thể đến cuối cùng, hy vọng duy nhất của y chỉ có thể đặt vào Dạ Ứng.

Cảm giác nôn nóng từ trước đến nay chưa từng có từ đỉnh đầu dọc theo xương sống chạy xuống dưới, y buồn bực cất giấy bút đi, tiến về phía trước.

Cùng lúc đó, Ninh Phi cũng gạch đi cái tên thứ nhất trong danh sách.

Súng trường bắn tĩa đã gác ngay cửa sổ, ChayTec M240(3) mẫu tiêu chuẩn, đạn loại.433, ống ngắm không có thấu kính, không gây ra phản quang. Hắn buông bỏ tất cả những chuyện không vui từ lúc thức dậy, toàn tâm toàn ý nhập tâm vào công việc. Áp má lên báng súng, tìm mục tiêu cách xa bốn ngàn mét, chậm chậm, cẩn thận điều chỉnh đường đạn. M240 là bạn tốt của hắn, cho tới nay vẫn luôn phối hợp ăn ý.

Mục tiêu là Bạch Bằng, một người đàn ông trung niên năm mươi tuổi, đang hùng hồn thuyết trình trên bục, vừa nói vừa khoa tay múa chân kịch liệt. Thời điểm nheo mắt lại, Ninh Phi thậm chí còn có thể thấy rõ ràng từng nếp nhăn nhỏ xíu và bắp thịt run rẩy.

Đến lúc rồi.

Ngón tay đặt ngay cò súng, ấn xuống rồi buông ra. Lực giật lùi chấn động đến mức khiến hắn ngồi bệt xuống đất, Ninh Phi bò lên, trở lại tư thế nửa quỳ nửa ngồi, nhìn về phía xa qua ống ngắm, sẵn sàng bồi thêm phát đạn nữa.

Mục tiêu đã chết.

Nhiệm vụ đầu tiên luôn đơn giản nhất, bọn họ không có bất kỳ phòng bị nào, cũng sẽ không nhờ công đoàn phái lính gác bảo vệ. Bọn họ luôn bị đạn xuyên qua một phát vỡ đầu dưới tình huống không hay biết gì.

Tiếng hét chói tai cùng tiếng còi cảnh sát từ xa vọng lại, Ninh Phi thả lỏng tâm trạng, chuẩn bị thu dọn đồ đạc rút khỏi hiện trường. Hắn cởi bộ quần áo đầy mùi khói thuốc, thay một cái áo sơ mi trắng, cài được nửa số nút, đột nhiên loáng thoáng ngửi thấy một mùi cỏ xanh đặc biệt.

Hắn chợt dừng động tác, đứng bên cửa sổ nhìn xuống. Thành Dương đang ở ven quảng trường, giờ ông nhòm nhìn về phía hắn. An tĩnh, lại xa xôi, rõ nét như những bức ảnh rải rác trên ghế sofa nhà hắn.

Thành Dương bị sát ý thấu xương kinh động.

Là một dẫn đường, y đã từng lĩnh hội qua cảm giác này, hết như bị xối nước đá từ trên đầu xuống. Chuyện không hay cứ kéo nhau mà đến, tỷ như cái chết của con tin, tiếng khóc tê tâm liệt phế, khiến trách nặng nề ập xuống, cùng với ăn năn.

Nhất định là có bất trắc xảy ra ở một góc nào đó trong khu này.

Y xông tới một quán hàng rong, thốt một tiếng “Xin lỗi” rồi cầm ống nhòm lên, dựa theo sát ý tìm kiếm nơi xuất hiện. Cao ốc, tầng thứ ba từ trên xuống, phòng thứ hai bên trái, cửa sổ mở một nửa, súng.

Ninh Phi đứng bên trái súng trường bắn tĩa, cúi thấp nhìn thẳng y, tay đặt trên nút áo thứ tư, lộ nửa ngực.

Tay Thành Dương trượt đến khẩu súng bên hông, đôi mắt xác định vị trí tim của Ninh Phi. Y không có bất kỳ bằng chứng nào, trước khi biết rõ thì không thể tùy tiện làm ra hành động phi pháp nào được. Chỉ có

thể trợ mắt nhìn Ninh Phi tiếp tục cài nút áo từ dưới lên, chuyển động của cánh tay thì thoảng che đi nơi quan trọng. Ánh mắt Thành Dương cũng từng tắc từng tắc lướt lên trên, đi qua hầu kết hơi nhô ra, cuối cùng dừng nơi ấn đường. (giữa hai lông mày)

Y cũng không bỏ qua động tác nhỏ của đôi môi người kia. Ninh Phi không lên tiếng, chỉ làm khẩu hình hai từ.

Hai từ kia khiến đầu ngón tay y trượt khỏi bao súng.

Tiếng bộ đàm bên hông vang lên, là tiếng hô to của các đồng nghiệp ——

“Tình huống khẩn cấp! Khu Vân Phù có một vụ nổ súng, Bạch Bằng bị ám sát!”

“Tôi nghe được đường đạn, hung thủ ở hướng Đông Nam.”

“Các nhân viên tuần thủ* khu Đông Nam chú ý phân biệt mùi thuốc súng.” (tuần tra và canh giữ)

Dạ Ứng nghiêng người nấp sau rèm cửa, tức thời mất dạng.

Thành Dương đặt ống nhòm xuống, do dự chốc lát, ấn nút báo cáo: “Hung thủ ở tầng chín mươi sáu khách sạn Tứ Quý, trốn thoát quá nhanh, không nhìn rõ mặt. Các cậu liên lạc với nhân viên khách sạn, tôi thử lên bắt hắn.”

=====

(1) Về cái tên Diêu Cảnh Hành: chữ 有 có đến 4 âm: hành (dài, đi), hạnh (đức hạnh), hàng (hàng lối), hạng (thứ hạng), mà chữ Cảnh (景) có nghĩa phong cảnh, cảnh ngộ (tình thế), cảnh (kịch), nên mình mạn phép chọn Hành (với nghĩa “bất định”, “biến đổi không ngừng”).

(2) Hội Tam Hợp (hay Hội Tam Hoàng) là tập hợp các tổ chức xã hội đen xuyên quốc gia, hình thành từ thời phong kiến qua phong trào chống nhà Thanh vào thế kỷ 17, sau phát triển lớn mạnh qua nhiều triều đại. Sau này bị trấn áp thì đã di chuyển qua nhiều quốc gia và xây dựng phát triển tại những nơi này. Thật là “thú vị” khi tác giả cho hội Tam Hợp tẩy trắng ở đây: v lại còn “ngôi sao bạch đạo” đồ =))))))))

(3) Ngoài đời thật có khẩu Cheytac M200 của Mỹ, được mệnh danh là “vua bắn tã tầm xa”, tác giả cố ý đổi chỗ “e” và “a”.

9. Chương 9

Cao ốc hơn chín mươi tầng, đương nhiên không thể trèo lên. Thành Dương chạy vào đại sảnh, vừa lấy giấy chứng nhận dẫn đường cho nhân viên phục vụ xem, vừa chạy đến cửa thang máy hô to: “Có án mạng, xin phối hợp!”

Hai cô gái trẻ trước bàn lễ tân gần như bị dọa ngất, nhân viên quản lý thang máy đứng một bên cũng sững sờ. Thành Dương liếc mắt nhìn, thấy chìa khóa thẻ từ cắm trước ngực anh ta, bèn dứt khoát túm người vào thang máy, nhấn tầng chín mươi sáu.

Tốc độ thang máy tuy rằng nhanh hơn chạy lên cầu thang, nhưng dù sao cũng phải cần một khoảng thời gian mới có thể đến nơi. Thành Dương lòng như lửa đốt, hận không thể gắn thêm đôi cánh thành một người chim bay lượn tự do, trực tiếp chộp lấy Ninh Phi hỏi cho rõ ràng. Chỉ sợ bản thân hành động quá chậm, để Ninh Phi tẩu thoát mất khi chưa nói rõ một lời.

Trong bộ đàm, giọng nói của đồng nghiệp vang lên: “Đã kết nối với mạng lưới giám sát của khách sạn Tứ Quý.”

Thành Dương đáp lại: “Tôi đang ở tầng sáu mươi lăm, ước chừng một phút nữa mới có thể đến hiện trường.”

Đầu dây bên kia im lặng nửa phút, rồi mới có tiếng nói: “Cậu đang ở trong thang máy hay là thang lầu?”

“Thang máy.”

Lúc này Thành Dương đã đến tầng chín mươi sáu, dựa vào cảm giác phương hướng tốt mà tìm đến gian phòng tương ứng, dùng pheromone sai nhân viên mở cửa.

Trong phòng không có chút động tĩnh, y cầm súng, cẩn thận men theo bờ tường tiến vào. Qua cửa là một đoạn hành lang ngắn, rẽ phải là buồng tắm, bên trong không một bóng người. Y xoay người hướng đến phòng khách, thấy rèm cửa bị gió thổi bay phần phật. Ở đây cũng trống không, chỉ có một cây súng gác trước cửa sổ, một cái vali đen mở tung đặt trên bàn, còn có một bộ quần áo bị vứt ở đầu giường.

“Không thấy người.” Y nói vào bộ đàm.

Người bên đầu dây kia đã thay đổi, là giáo viên hướng dẫn của y Kỷ Vinh Phong: “Hình ảnh giám sát của khách sạn đã thay đổi, chắc chắn hung thủ còn có đồng bọn. Cậu về trước đi, chuyện còn lại giao cho cảnh sát.”

Sau khi trở lại công đoàn, là Diêu Cảnh Hành làm bút lục(1) cho y. Y che giấu nói rằng bản thân không nhìn thấy mặt hung thủ, cũng không chứng kiến khoảnh khắc nổ súng. Chỉ là cảm nhận được sát ý, và thấy hung thủ đứng bên cạnh cây súng.

Diêu Cảnh Hành sửa lại cách nói của y: “Trong tình huống như thế, chỉ có thể nói người kia có hiềm nghi rất lớn.” Bản tốt của y tất thiết bị ghi âm, sắp xếp tài liệu người bị hại đẩy đến trước mặt y.

Người chết tên Bạch Bằng, năm mươi một tuổi, cấp cao của Hoa Thanh, cũng coi như là người quen cũ của công đoàn. Lý lịch của gã ta cực kì khoa trương, trước tuổi ba mươi, nhiều lần ra vào nhà tù vì gây gỗ ẩu đả, sau tuổi ba mươi thì chuyển vận, kéo một đám hồ bằng cầu hữu sáng lập Hoa Thanh, lại cấu kết với vài nghị sĩ, trở thành ông trùm xã hội đen thành phố Hải Hà. Hai mươi năm qua tổng cộng ba lần bị cáo buộc buôn lậu ma túy, năm lần lừa bán phụ nữ trẻ em — tất cả vì thiếu bằng chứng mà cuối cùng lại được trắng án. Mãi đến dạo gần đây, hội Tam Hợp tẩy trắng, liên hiệp với cảnh sát khắp nơi gây áp lực, mới miễn cưỡng đánh bại vẻ kiêu ngạo của Hoa Thanh.

Diêu Cảnh Hành hỏi y: “Tận mắt thấy người giết Bạch Bằng, có cảm giác gì?”

Thành Dương hỏi ngược lại: “Chuyện này có bị ghi lại không?”

“Không.”

“Có bị thầy Kỷ phát hiện không?”

Diêu Cảnh Hành làm động tác kéo khóa miệng: “Tôi đảm bảo nghe xong là quên luôn.”

Thành Dương nở nụ cười: “Làm rất đẹp.”

Tuy y khinh thường lời nói lúc trước của Ninh Phi, nhưng dù sao đây cũng chỉ là ân oán cá nhân. Bạch Bằng thì khác. Toàn bộ lính gác và dẫn đường trong công đoàn đều điều tra sự việc có liên quan đến gã, bao nhiêu chứng cứ thu được đều trở thành đồng giấy vụn dưới sự biện bạch của đám luật sư tay sai của gã. Nghe tin người chết là Bạch Bằng, không biết người khác nghĩ thế nào, Thành Dương thì lại thở phào trong lòng, ác cảm với Ninh Phi cũng giảm đi mấy phần.

“Tôi hiểu cậu!” Diêu Cảnh Hành vỗ bàn cười: “Sướng tai vui mắt, gã ta đáng chết. Nếu không phải công đoàn có quy định, lúc trước tôi đã muốn nã cho gã một phát.”

Bầu không khí thế này khiến Thành Dương thả lỏng đôi chút, chuyện trước kia đè nặng trong lòng cũng tạm thời buông xuống. Đợi Diêu Cảnh Hành cười xong, y hỏi: “Tìm được kẻ tình nghi chưa?”

“Vẫn chưa.” Diêu Cảnh Hành nói: “Tóm lại tuy rằng hắn thay quần áo, nhưng vẫn để lại một ít mùi thuốc súng coi như manh mối. Người của chúng ta đuổi đến bờ sông, mùi hương đột nhiên biến mất.”

“Nhảy sông rồi?”

“Có lẽ. Hiện có rất nhiều người phải ở trên bờ hong khô, theo dõi có ai bơi lội hay không — mặc dù tôi thấy kẻ tình nghi kinh nghiệm lão luyện, e là khả năng bị bắt không cao. Cho dù nhờ may bị bắt được, mới

một luật sư tốt, cũng chưa chắc có thể kết tội. Chứng cứ trước mắt quá ít, không thể hình thành một chuỗi chứng cứ, mà bằng chứng của cậu cũng không vững cho lắm...”

Đúng, không vững vàng lắm.

Hơn nữa y còn cố ý giấu giếm.

Bởi vì hắn nói cho y một cái tên: Tạ Đồng.

Tạ Đồng là tổng phụ trách quản lý lính gác trong cơ quan tối cao của công đoàn Tiêu Hương thành phố Hải Hà. Nhiệm vụ của y và Vũ Tình lúc đó đã chuyển một vòng trong cơ quan tối cao, cuối cùng là bà ta đứng ra, chuyển cho giáo viên hướng dẫn Kỷ Vĩnh Phong, Kỷ Vĩnh Phong lại giao cho bọn họ.

Bà ta cũng là người biết chuyện.

Mà theo như ý của Ninh Phi, lẽ nào bà ta chính là nội gián?

Thành Dương không thể không thất vọng thừa nhận, y hoàn toàn không hiểu rõ hành tung của Ninh Phi. Sỉ nhục y một phen, sau khi cụt hứng ra về, lại đột nhiên tiếp cận, biểu lộ chút ẩn ý nhỏ nhoi, dường như có ý muốn tiếp tục hợp tác.

Hoặc, đây chỉ là cái bẫy Ninh Phi tiện tay bày ra để dụ y đến, để rồi lần thứ hai công kích tôn nghiêm của y?

Bất luận thế nào, đây thoát trông là một đầu mối, y nhất định phải đến gặp Ninh Phi. Huống hồ y và Ninh Phi cũng miễn cưỡng coi như từng học cùng trường — mặc dù y không nhớ rõ người này lắm, cũng không nhớ bản thân đắc tội hắn như thế nào. Nhưng chỉ cần Ninh Phi dừng tiếp tục buông những lời quá phạm, và có thể ra tay giúp y điều tra chuyện Vũ Tình, y sẵn lòng thành tâm thành ý nhận lỗi, làm bất cứ chuyện gì để đền bù.

Nếu Vũ Tình còn sống, nhất định sẽ cười. Cười y mới hôm trước tức điên lên như vậy, tỉnh dậy tùy tiện dúi cho một viên kẹo, tâm tình có thể khôi phục đến tám phần, mặc sức la hét vẫn hiền lành cam chịu, rất dễ bắt nạt.

Tuy rằng trên thực tế, thứ Ninh Phi dúi cho y cũng chẳng phải là kẹo.

Mà hắn cũng không có ý định để Ninh Phi “bắt nạt”.

[Chỗ này có lời tác giả, đại loại là muốn mau mau viết đến cuộc nói chuyện sợ bị lính gác khác nghe được, khúc “giao lưu cơ thể”, khúc xxx không tự nguyện...]

10. Chương 10

Ninh Phi đã chờ rất lâu.

Cuối ngày hôm đó, cách hai con đường vẫn nghe tiếng còi cảnh sát réo rắt. Tạt âm ồn ã tới tới lui lui, có người chạy lên chạy xuống, đập ầm ầm lên từng cánh cửa, lớn tiếng hỏi có nhìn thấy kẻ nào khả nghi qua lại gần đây không.

Tổng cộng có ba nhóm đến hỏi thăm, theo thứ tự là côn đồ khu Phế Thành (thị trấn hoang tàn), lính gác công đoàn, và người của Hoa Thanh. Ninh Phi vờ làm khách trọ bình thường, bày ra vẻ mặt mờ mịt bần khoản: “Không có.”

Hắn đã xử lý xong tất cả quần áo dùng để gây án, đến nơi khác tắm rửa sạch sẽ, gột rửa tất cả thứ mùi có thể trở thành manh mối. Hắn không thể để mình bị bắt, cũng sẽ không bị người bắt được — trong danh sách mục tiêu còn hai cái tên, mà người thuê hắn cũng sẽ dùng hết mọi cách để yểm trợ cho hắn.

Thế nhưng mỗi lần có tiếng bước chân vang lên xung quanh, hắn vẫn không tự chủ được tập trung lắng nghe, phân biệt mùi của kẻ đang đến, chỉ lo lỡ mất một xiu mùi vị cỏ xanh nào. Vì cái chết của Bạch Bằng

mà Phế Thành chìm vào hỗn loạn, việc phân rõ người, mùi vị và âm thanh trở nên vô cùng khó khăn, tựa như có vô số dây thừng đầu sức với nhau trong đầu hẳn, cuối cùng xoắn dây thần kinh sợ thành bánh quai chèo.

Ninh Phi biết mình đã sử dụng ngũ giác quá độ, tinh thần sắp không còn tỉnh táo(2). Hẳn dường như nghe thấy tiếng Thành Dương gõ cửa, lại dường như có ảo giác dùng một cây kim thăm dò châm nỏ Thành Dương, giết người như chọc vỡ bong bóng. Qua mấy ngày đêm, hẳn mới nhận ra từ trong đau đớn kịch liệt, bị kim thăm dò đâm là tuyến tụy của mình, còn Thành Dương thì chưa bao giờ đến.

Sao Thành Dương lại không đến?

Hắn cho rằng cái tên mình nắm trong tay đã thành quả cân quyết định, nhưng Thành Dương vẫn chưa xuất hiện — Thành Dương đã thu được manh mối xác thực hơn ở nơi khác sao?

Cây kim kia khuấy đảo đại não thành một mớ hỗn độn, khiến hẳn không tài nào suy nghĩ được. Ninh Phi dựa vào phía sau cửa thở dốc, vừa chờ đợi, vừa cố gắng cầm tài liệu lên đọc. Nhất sự vô thành. Nhất vô sở hoạch*. Dưới ảnh hưởng cùng lúc của đau đớn và nôn nóng, hẳn ném tài liệu qua một bên, đôi tay run run viết lên tờ danh sách. (*Không làm nên chuyện. Chẳng thu được gì)

Cái tên thứ hai bị bôi đen, bên cạnh viết một cái tên khác — Tạ Đồng.

Hắn hung tợn trừng mắt nhìn hai chữ “Tạ Đồng”, nghĩ, nếu Thành Dương không đến, mình sẽ đi tìm y.

Thành Dương phát hiện mình không thể ra khỏi cửa công đoàn.

Y vừa đến gần cửa đã bị lính gác cản lại. Bọn họ thông báo với y: “Xin lỗi, thầy Kỷ đã nói, trước khi ông ấy trở lại, không được phép để anh ra ngoài.”

Ngay cả Diêu Cảnh Hành luôn đứng về phía y cũng từ chối giúp đỡ: “Thật ngại quá, thầy Kỷ dặn tôi nhất định phải trông coi cậu, ông ấy trở về sẽ hỏi chuyện cậu. Mấy ngày nay từ trên xuống dưới công đoàn cũng nhốn nháo rối loạn, cậu cứ chờ đi, chuyện này qua rồi tôi nhất định sẽ giúp cậu.”

Kỷ Vĩnh Phong đang hỗ trợ truy bắt hung thủ ám sát Bạch Bằng, suốt ba ngày nay vẫn chưa trở về.

Thành Dương ngẩn ngơ ở nhà đến bức mình, bèn dạo lòng vòng trong công đoàn, nhân tiện sắp xếp lại mạch suy nghĩ. Nói thì nói vậy, thực chất cũng chẳng có mạch suy nghĩ nào. Tạ Đồng được xem là lính gác mạnh nhất từ trước đến nay trong công đoàn, ngoài ngũ giác nhạy bén, bà ta còn có trí nhớ siêu phàm — cho dù liếc mắt nhìn một người qua đường, hay nghe một âm thanh chợt vang bên tai rồi biến mất, thì khi gặp lại lần thứ hai, bà ta tuyệt đối vẫn có thể nhận ra.

Chính nhờ năng lực này mà đường làm quan của bà ta trong công đoàn thuận buồm xuôi gió, chưa đến bốn mươi tuổi đã ngồi lên vị trí hiện tại.

Thành Dương không hiểu sao một người như vậy lại trở thành kẻ phản bội.

Y chậm chậm rảo bước trên con đường nhỏ vắng vẻ, thở dài một hơi.

Hai bên đường trồng những bụi Thất Lý Hương(3) xanh um tươi tốt, đằng sau là một hàng Miến Chi(4), bao hoa vàng nhạt rơi rụng sau đêm mưa, sương sớm còn lấm tấm đầu cành Thất Lý Hương. Con đường nhỏ dẫn đến Tòa tướng niệm lịch sử Tiêu Hưởng (lính gác dẫn đường). Đó là một tòa nhà kiểu Âu màu xám trắng, bên trong có đầy đủ tất cả tài liệu lịch sử về lính gác dẫn đường từ khi công đoàn thành lập cho tới nay. Tuy thuộc về bộ phận đối ngoại của công đoàn, nhưng ngoại trừ học sinh thì hiếm có du khách đặt chân đến.

Trước khi kịp phản ứng, Thành Dương nhận ra mình đã lên tới tầng hai của tòa tướng niệm, đứng trước phòng trưng bày di vật liệt sĩ.

Cái lược gỗ đào Vũ Tinh từng dùng khi còn sống lặng lẽ nằm một góc.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Thành Dương vội vàng nhấc nghe, khẽ giọng: “Alo?”

Kỷ Vĩnh Phong trực tiếp lên giọng dạy bảo: “Thành Dương, mấy ngày nay tôi đây rất bận, cậu tốt nhất nên cẩn thận cho tôi.”

“Thầy Kỹ?”

“Vốn định hết bận thì gặp cậu nói chuyện, nhưng thực sự không rảnh.” Kỹ Vĩnh Phong nói: “Giờ có chút thời gian nghỉ, chúng ta nói rõ ràng qua điện thoại luôn. Việc cậu một mình ra ngoài tìm lính đánh thuê, tôi đã giúp cậu nén xuống, phía trên sẽ không truy cứu nữa. Muốn tốt cho mình, tốt hơn hết là đừng tiếp tục nghĩ mấy thứ vớ vẩn nữa, an tâm ở công đoàn chờ kết quả điều tra đi.”

Chuyện y đi tìm Dạ Ứng quả nhiên cũng bị phát hiện. Thành Dương cả kinh, uất ức lại dâng lên. Y giải thích: “Nhưng mà, thầy Kỹ, tiến độ điều tra của công đoàn chưa bao giờ chậm trễ như vậy. Đã hơn một tháng rồi mà vẫn không có bất kỳ thông báo nào. Em không muốn phải gánh mãi cái mối hiềm nghi hại chết Vũ Tình thế này. Chúng em —— em và Vũ Tình —— đều cần một lời giải thích.”

Kỹ Vĩnh Phong: “Nếu như không làm sai, công đoàn nhất định không xử oan cậu.”

“Thầy Kỹ, đến cả thầy cũng không tin em sao?”

Bên kia không trả lời, dường như Kỹ Vĩnh Phong đã che mất micro, nói với người bên cạnh một câu gì đó không nghe rõ.

Xa xa có tiếng bước chân đang lên lầu truyền đến, bên trong công đoàn đầu đầu cũng là lính gác có thánh giác nhạy bén, e là cuộc đối thoại tiếp theo sẽ bị nghe thấy hết thảy. Mà Thành Dương cũng chẳng quan tâm. Y dựa lên tường, cúi đầu hỏi: “Em nghĩ kĩ rồi, người liên lạc với Liệp Báo không cho phép họ nhận lời ủy thác của em, cũng là thầy ư?”

“Là tôi.”

“Em không hại chết Vũ Tình.”

Khoảng một giây sau, bên kia thở dài, nói: “Tôi biết. Cậu còn có điều gì khác muốn nói không? Tôi rất bận, còn phải làm chuyện khác.”

Có rất nhiều thứ Thành Dương muốn nói. Về Tạ Đồng, về bản thân Kỹ Vĩnh Phong. Y muốn nói, là thầy không cho tôi bước ra khỏi cửa công đoàn để điều tra sự việc, là thầy cấm lính đánh thuê nhận lời ủy thác của tôi, là thầy giao nhiệm vụ cho tôi, tôi có thể nghi ngờ ngược lại thầy đúng không?

“Không có.” Rốt cuộc, y đáp.

Cúp máy.

Tiếng bước chân dừng lại cách y ba mét, dường như chủ nhân của nó đang im lặng nhìn y.

Thành Dương ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhận ra một gương mặt quen thuộc. Ninh Phi trong trang phục du khách bình thường, trên cổ còn đeo một cái máy ảnh SLR, đứng ở một góc tối ánh sáng không rọi tới mà nhìn chằm chằm y.

Thành Dương vừa suy đoán Ninh Phi trà trộn vào làm sao, vừa không yên lòng gạt đầu một cái coi như chào hỏi.

“Xin hỏi phòng vệ sinh ở đâu vậy?”

Lúc Ninh Phi nói chuyện, khóe miệng cong lên bồn chồn, tạo thành một nụ cười trông như khóc thật khó coi. Hắn cực kì tiểu tụy, nhìn sơ qua cũng chừng mấy ngày rồi không chợ mắt, nhưng đáng vẻ lại lộ ra sự phấn khởi không được tự nhiên.

Thành Dương chỉ đường cho hắn, hắn đi về phía Thành Dương. Ngay lúc lướt qua nhau, tay chạm tay, một mảnh giấy ướt như thấm đầy mồ hôi bị nhét vào tay Thành Dương.

Chờ Ninh Phi biến mất khỏi tầm mắt, Thành Dương quay người, dùng lưng che chắn tầm nhìn của máy quay, cúi đầu mở mảnh giấy kia ra.

Trên giấy chỉ có ba chữ: “Đi theo tôi.”

Y vò mảnh giấy thành một cục, nắm lại giấu kỹ giữa những ngón tay, đi về hướng phòng vệ sinh.

11. Chương 11

Thành Dương đẩy cửa phòng vệ sinh.

Ninh Phi đang chống tay dựa lên cửa sổ, chăm chú nhìn xuống phía dưới, nghe thấy tiếng động, bèn quay mặt sang, nhìn y như khiêu khích.

Thành Dương cũng không muốn đối diện với hắc hắc như chọi gà, cẩn thận dời tầm mắt, tập trung tại chiếc máy ảnh của Ninh Phi. Đối phương dường như không định mở miệng, y đành phải lên tiếng trước: “Không ngờ cậu lại đến đây.”

“Hả?”

“Cả công đoàn đều đang truy bắt cậu.” Thành Dương nói: “Cậu đến đây thế này, không sợ bị tóm?”

“Là các người để tôi vào.”

Thành Dương chợt phát hiện giọng Ninh Phi khản đặc lạ thường, như mới vừa ngã bệnh nặng, mỗi từ đều vô cùng khó khăn thoát ra từ cổ họng. Mà cũng chẳng liên quan gì tới y. Y gật đầu, bèn đổi đề tài: “Tại sao phải giết Bạch Băng?”

“Một lời ủy thác.” Ninh Phi dừng một chút, hỏi ngược lại: “Sao? Trừ lời ủy thác của cậu, tôi không thể nhận của những người khác?”

Thành Dương ôn hòa nói: “Tôi cũng không có ý đó, chỉ là hỏi vậy thôi.”

“Tôi nghĩ cậu sẽ hỏi những chuyện có giá trị hơn.”

Nhất thời, Thành Dương không nói gì.

Y không biết tại sao Ninh Phi cứ phải chuyển cuộc nói chuyện theo hướng giương cung bạt kiếm, y thích bầu không khí hòa bình hơn nhiều, hai người nói ra mọi chuyện, tâm bình khí hòa trao đổi ổn thỏa nội dung giao dịch. Vốn liên quan đến tiền bạc, hà cớ gì phải làm như kẻ thù?”

“Tạ Đồng?” Y dò hỏi.

Ninh Phi cười lạnh: “Ba ngày, câu thứ năm, cuối cùng cậu cũng hỏi tới điểm mấu chốt —— Ra Diệp Vũ Tình trong lòng cậu cũng chỉ đến vậy.”

“Được rồi.” Thành Dương nói, “Ngài Ninh, nếu như cậu đến để sỉ nhục tôi, vậy thì mời quay về. Địa vị Vũ Tình trong lòng tôi không cần người khác phải xen vào, cho dù chỉ có một mình, tôi cũng sẽ cố gắng điều tra rõ chân tướng sự việc.”

“Là Ninh Phi.” Lính đánh thuê nói, nét mặt căng cứng: “Quả nhiên cậu lại quên mất.”

“Ninh tiên sinh.” Thành Dương không để ý, nói tiếp: “Tôi không biết lúc đó cậu nói với tôi tên Tạ Đồng có dụng ý gì. Nếu như cậu thực sự thu được một vài thông tin nên đến nhắc nhở tôi, vậy tôi vô cùng cảm tạ, nếu như chỉ đến đùa giỡn —— vậy tôi cũng không cần phải vi phạm đạo đức nghề nghiệp đứng đây nói chuyện với cậu. Bên ngoài có chuông báo động, tôi kéo chuông, sẽ có người xông vào bắt cậu ngay.”

“Gọi tôi là Ninh Phi!”

Dạ Ứng khàn giọng quát, âm thanh phát ra gần như vỡ vụn.

Thành Dương quan sát hắc hắc, hầu kết Ninh Phi hơi chuyển động lên xuống, cả người căng thẳng đến nổi lộ vẻ chật vật. Dẫn đường bỗng nhiên nở nụ cười, giọng điệu trở nên dịu dàng nhẹ nhàng: “Suyt, nhỏ giọng một chút, kéo bị lính gác khác nghe thấy. Đừng kích động, tôi nhớ tên của cậu.”

Câu nói này thành công khiến hô hấp Ninh Phi run rẩy, cả ánh mắt cũng dịu xuống. Hắc hắc không nói gì.

“Tôi đoán cậu nhất định thu được tin tức.” Thành Dương nói, pheromone an thần chậm rãi tràn ngập trong không khí: “Nếu không thì cậu cũng chẳng mạo hiểm chạy tới công đoàn, đúng không?”

Ninh Phi ngơ ngác gật đầu.

“Tại sao không nói đằng hoàng?” Thành Dương hỏi: “Xem thái độ của cậu, tôi còn tưởng cậu không định nhận mỗi làm ăn.”

“Không phải.” Ninh Phi khê nói.

“Vậy chuyện Tạ Đồng là thế nào?”

Hô hấp Dạ Ứng hơi gấp gáp, tựa như muốn thoát khỏi sự dẫn dụ của pheromone. Hôm nay tình trạng cơ thể hắn không tốt, không nhạy bén được như lần trước. Thành Dương tăng thêm lực khống chế, cuối cùng vẫn đủ khiến Ninh Phi nghe theo y trả lời câu hỏi.

“Tôi không biết.” Ninh Phi ngừng vài giây, lại bổ sung: “Tôi muốn giết ả.”

Thành Dương bị đáp án này kinh động đến phong hóa tại chỗ.

Đồ điên!

Tên điên một mình chạy tới công đoàn Tiêu Hương, ý đồ mưu sát nhân viên cao cấp của công đoàn giữa tầng tầng lớp lớp bảo vệ!

Y không muốn lại bị Ninh Phi liên lụy —— hiềm nghi trên người đã quá nhiều rồi. Y nên lập tức ra ngoài quẹo trái, nhấn chuông báo động đỏ. Nhưng Ninh Phi lại rũ mắt, lộ ra vẻ lo sợ bất an. Thành Dương không biết làm sao, bèn bị vẻ mặt này đâm trúng. Dường như chỉ cần y vừa mở miệng, Ninh Phi sẽ bỏ ngay ý tưởng điên rồ này, một lần nữa làm bất cứ điều gì vì y.

Làm dẫn đường đã nhiều năm, lần đầu tiên y gặp phải một người mâu thuẫn như vậy. Vừa khó khống chế, sau khi khống chế được thì lại cực kỳ thuần phục.

Có lẽ mình nên hỏi thêm vài câu, Thành Dương nghĩ.

“Tại sao muốn giết bà ta?” Y hỏi: “Có liên hệ gì với chuyện của Vũ Tình không?”

Ninh Phi vừa nghiêng mặt nghĩ, vừa chậm rãi trả lời: “Tôi không biết, có thể là có. Mục tiêu cố chủ (người thuê) giao cho tôi vốn là thủ lĩnh của Kền Kền, mấy hôm trước đột nhiên thông báo đổi thành Tạ Đồng.”

Kền Kền chính là tổ chức phục kích y và Vũ Tình trên đường đi lấy tin tức. Nhưng chút manh mối này cũng chẳng thể giải thích được gì —— Tạ Đồng, vẫn có thể là kẻ phản bội, hoặc cũng có thể vô tội. Thành Dương suy nghĩ, nói tiếp: “Vậy cố chủ của cậu là ai?”

Ninh Phi chớp mắt hai cái, dựng thẳng ngón trỏ bên miệng, phát ra tiếng “Suýt”.

“Có người đến, là lính gác.” Hắn tiến lên hai bước, dùng giọng nói nhỏ bên tai Thành Dương.

Thành Dương kéo tay áo Ninh Phi, cùng trốn vào một gian. Trong một không gian chật hẹp, hai người buộc phải duy trì khoảng cách tương đối gần, chỉ khê xoay người là va vào nhau.

Để đề phòng lính gác phát hiện, Thành Dương cẩn thận thu lại pheromone, giữ nồng độ ở mức thấp nhất. Y có hơi lo nhờ đó Ninh Phi sẽ thoát khỏi khống chế, sau mới nhận ra bản thân lo xa rồi. Tiếng nước bên ngoài ào ào vang lên, sắc mặt Ninh Phi trắng bệch, tựa vào vách ngăn như đang khó chịu, nhắm mắt không nhúc nhích.

Thấy cảnh này, Thành Dương lại bắt đầu sợ hãi sẽ nôn ra, bèn vươn tay thử nhiệt độ, xác nhận tình trạng.

Lính gác kia rửa tay xong, ngâm nga khê hát đi ra ngoài.

Ninh Phi vẫn nhắm chặt mắt như cũ, từ từ ngẩng đầu lên. Thành Dương đang theo dõi động tĩnh bên ngoài, không để ý tới động tác nhỏ này. Lướt qua mu bàn tay đầu tiên là lông mi, nhỏ dài mà dày mịn, khiến người ngựa ngựa, tiếp đến là chóp mũi, cuối cùng là đôi môi.

Xúc cảm ấy mềm mại mà ấm áp, Ninh Phi chỉ khê chạm, khuôn mặt ngược lên như sùng bái, động tác nhẹ nhàng như bông tuyết đầu mùa rơi xuống.

Thành Dương lặng người suốt nửa giây, sờn gai ốc. Y hất tay ra, không đoái hoài hỏi han thêm gì nữa, mở cửa xoay người bỏ đi.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thành Dương đứng trước bồn rửa tay, rồi cúi mặt để vòi nước xối lên, mới dần dần tỉnh táo lại.

Tuy rằng sự việc tiến triển hơi đáng sợ, nhưng chung quy lỗi là do y.

Thành Dương cảm thấy mình phải nói lời xin lỗi. Có lẽ do lâu rồi không tiếp xúc đối tượng nào khó khổng chế như thế, rất có thể y đã tính sai tỉ lệ thông tin ám thị trong pheromone, hoặc là bất cẩn làm lẫn vào một chút cảm xúc cá nhân không liên quan — Dù sao đi nữa, y không nên nhất thời buồn bực mà đổ lỗi cho Ninh Phi. Người bị khổng chế thường không có nhiều ý thức tự chủ.

Nhưng xúc cảm vừa rồi còn mơ hồ sót lại trên mu bàn tay, y quả thực không có cách nào nhìn thẳng người đang đứng trong gian phòng kia.

Lúc hất tay ra, Thành Dương cũng không kiểm soát được lực độ của mình. Do quán tính và phản lực, đầu Ninh Phi bị đập vào tường, vang một tiếng “bộp”. Khi Thành Dương xả nước, bên kia vẫn chẳng có động tĩnh gì. Mãi đến lúc y quay đầu lại, Ninh Phi mới chậm rãi quay mặt sang, lộ ra vẻ mặt muốn khóc.

Thành Dương bước tới hai ba bước, để tránh tiếp xúc tứ chi, y nắm ống tay áo lôi Ninh Phi ra.

Y thầm khinh bỉ bản thân phạm sai lầm rồi, nhưng còn phải lo xong chuyện, y không thể bỏ lại nhân vật phiền phức như vậy ở công đoàn. Thành Dương hít sâu một hơi, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất nói với Ninh Phi: “Cậu còn định nhận mỗi làm ăn với tôi, đúng không?”

Ninh Phi gật đầu, đáp: “Không phải mỗi làm ăn, là mệnh lệnh.”

Là cái gì cũng được, Thành Dương đã sợ cái tình huống không hiểu tại sao này rồi. Thấy hấn lại mở miệng như định nói gì đó, bèn vội vàng cắt đứt: “Vậy cậu về trước, quên chuyện hôm nay đi. Mấy ngày này tôi không thể bước ra khỏi cửa công đoàn, chờ sau này có cơ hội, chúng ta lại liên lạc.”

Ninh Phi ngơ ngác nhìn y, không động đậy.

“Suyt.” Thành Dương khẽ nói: “Đi đi. Để không bị nghi ngờ, tôi sẽ không tiễn.”

Ninh Phi vẫn tỉnh táo, nhưng cơ thể không bị khổng chế.

Mỗi mệt và nôn nóng trong thời gian dài khiến hấn nói rất nhiều lời chua ngoa cáu kỉnh thiếu suy nghĩ. Hấn nghĩ, e là lần nói chuyện này lại đón lấy kết cục tan đàn không vui, nhưng hấn hoàn toàn không thể và cũng không cách nào ngăn được.

Loại người như hấn, chỉ giỏi làm hỏng hết mọi chuyện.

Thế nhưng Thành Dương lại đang trấn an hấn. Là hiện thực, không phải nằm mơ. Cho dù đằng sau sự trấn an này là cảm bầy của pheromone, hấn cũng kì lòng không dặng mà nhảy xuống. Ngay cả kim thăm dò trong tuyến thể cũng không thể cản ngăn, đó là thiên tính và bản năng nằm sâu trong bộ gen lính gác.

Hấn bị Thành Dương tóm được, cẩn thận từng li thu lại móng vuốt của mình, dưới dự dẫn dụ của pheromone, trở nên ngoan ngoãn đến khó tin — đây là một cảm giác mới lạ, giống như khoan khoái ngâm mình trong nước nóng, khiến kích thích cơn cào khắp người đều trở nên mềm dịu hấn. Thế này chẳng giống hấn.

Thành Dương dùng giọng điệu dịu dàng nhất nói chuyện với hấn, Thành Dương kéo hấn vào gian phòng. Nồng độ pheromone đã hạ xuống mức thấp nhất, nhưng hấn vẫn cảm thấy xoang mũi não bộ toàn là mùi

cỏ xanh. Quá gần rồi, gần đến mức hấn không dám mở mắt, chỉ sợ khê động đây là tất cả mọi chuyện đều trở về điểm đóng băng.

Kể động trước không phải hấn, mà là Thành Dương.

Chỉ là hấn không thể không chế được bản thân.

Thời gian tác dụng của pheromone đã hết, Ninh Phi bước từng bước xuống thang lầu. Mới đầu hấn cũng không ý thức được tại sao mình lại chậm chân như vậy, rồi hấn chợt nhớ ra Thành Dương còn ở trên lầu. Biết đâu chậm một chút, chậm một chút nữa, Thành Dương sẽ đuổi kịp hấn, sóng vai đi cùng hấn.

Nhưng dù sao trong thực tế cũng chẳng có loại giả thiết này. Nếu hấn còn dám đòi hỏi quá nhiều, cái đau ân ần ở não sau do va vào tường và vẽ chán ghét lộ ra trong phút chốc của Thành Dương chính là toàn bộ hậu quả.

Nghĩ như thế, Ninh Phi cảm thấy cái vỏ cứng bên trong thân thể dường như đã trở lại. Hấn lập tức lại biến thành tên lính đánh thuê lòng dạ độc ác, sức mạnh vô song.

Chờ hơn mười phút, đoán chừng Ninh Phi đã rời khỏi công đoàn Tiêu Hương, Thành Dương mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Lúc này đang tầm năm sáu giờ chiều, từ cửa sổ tầng hai của tòa trường niệm trông ra xa phía dưới, có thể nhìn thấy mặt trời đang chậm chậm lặn xuống ở phía Tây. Tà dương mạ một lớp viền vàng cho các công trình cao cao thấp thấp ở thành phố Hải Hà, ném những vệt bóng mờ nông sâu nơi đầu phố. Bên phải tòa trường niệm là cửa chính công đoàn, một chiếc Lamborghini màu bạc dừng trước cửa.

Đột nhiên có ánh chớp đập vào võng mạc của y. Thành Dương cau mày cúi đầu, thấy Ninh Phi giờ chiếc máy ảnh hấn vẫn đeo trước ngực, hướng về phía y chụp một tấm hình.

Dạ Ứng giấu mặt sau ống kính, không thấy rõ nét mặt. Hơn nữa khoảng cách cũng quá xa, Thành Dương không có cách nào thăm dò tâm trạng của hấn.

—— Chuyện dùng tinh thần lực khống chế hấn lúc này, quả nhiên vẫn bị phát hiện ư?

Thành Dương lo giao dịch lại bị trở ngại, gần như muốn nhảy xuống qua cửa sổ, truyền thêm vài ám thị vào đầu Ninh Phi. Mà người bên dưới không nhìn y, xoay nửa người, giơ ống kính máy ảnh nhằm ngay cửa chính công đoàn.

Tạ Đồng vừa nói chuyện với một người đàn ông trung niên, vừa đi ra từ cửa chính.

Trong nháy mắt, tất cả thông tin biết được hiện giờ như điện quang thạch hỏa xoay chuyển một vòng trong đầu Thành Dương. Người đàn ông trung niên là Phương Văn Hạo, cổ đông lớn nhất tập đoàn Tam Hòa*. Tạ Đồng. Ninh Phi muốn giết Tạ Đồng. (*Hội Tam Hợp tẩy trắng thành tập đoàn Tam Hòa)

Sát khí quen thuộc lại xuất hiện, y lập tức chống tay đẩy một cái, từ lầu hai nhảy xuống, hô to: “Bảo vệ bà Tạ!”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thấy toàn bộ lính gác trước cửa đều nhìn về hướng Tạ Đồng, Ninh Phi tháo ống kính máy chụp, rút ra một sợi dây đàn piano dài mảnh. Tạ Đồng xoay người, giận dữ trừng mắt nhìn y. (không chắc “hấn” ở đây là NP hay TD nên đoán là TD)

Sau đó y chạm đất, theo bản năng khuỵu gối giảm xóc, nghiêng người lăn về bên phải nửa vòng, mới mặt mũi xám xịt đứng dậy, nhìn về phía Tạ Đồng.

Nửa giây.

Đủ cho một lính gác làm rất nhiều việc.

Khắp người Tạ Đồng đầy máu tươi, không phải của bà ta, mà là phun ra từ động mạch cổ của Phương Văn Hạo. Bà ta ấn mạch máu Phương Văn Hạo muốn cầm máu, không thể ra tay, chỉ có thể hướng về phía chiếc Lamborghini hét lớn: “Theo cổng ngầm trốn thoát!”

Thành Dương bấy giờ mới chú ý, phía dưới chiếc xe có cái nắp cống đầy kín —— nó vốn mở hay là đóng? Y không có trí nhớ tức thời siêu phàm như Tạ Đồng, thực sự không nhớ ra được.

Nhưng mà không cần phải suy nghĩ.

Mấy lính gác đẩy chiếc xe ra, nhấc cái nắp cồng lên, chuẩn bị xuống dưới truy bắt. Thành Dương đón lấy ánh mắt sắc như dao của Tạ Đồng, lục tìm chìa khóa xe trên người Phương Văn Hạo, vội vàng bỏ lại một câu rồi chạy đến chỗ chiếc xe.

“Tôi biết hung thủ sẽ đi đâu.”

Tạ Đồng cao giọng ra lệnh: “Cho ta biết địa chỉ, cậu ẩn vết thương, ta đi.”

Y ngồi vào xe, đóng sầm cửa. Thời điểm cầm chìa khóa khởi động, ngón tay kích động đến run lên. “Tôi đi.” Hắn thấp giọng, tin chắc Tạ Đồng có thể nghe được.

Y đạp chân ga, lái ra đường chính giữa tiếng động cơ.

Mục tiêu thực sự của Ninh Phi là Phương Văn Hạo! Y đã bị lừa.

=====

Chú thích:

(1) Cho ai chưa biết (như sen -.-), bút lục (ghi chép ghi âm) là các hồ sơ, tài liệu, biên bản do các đương sự cung cấp, các cơ quan tổ chức khác cung cấp, cơ quan tư pháp thu thập được có sự xác nhận của các bên liên quan hoặc cơ quan nhà nước có thẩm quyền, được đánh số thứ tự và lưu trữ trong hồ sơ vụ án.

(2) Câu này nguyên là (đã đến gần bờ vực cảm quan thần du), mình dịch theo ý hiểu vậy:((((

(3) Thất lý hương thuộc họ Cửu lý hương (Rutaceae), thường được gọi là họ Cam, có mùi hương mạnh, ví như cách xa bảy dặm vẫn ngửi thấy được nên gọi là Thất lý hương (mùi hương 7 dặm). Nếu mình đúng thì nó chính là hoa Nguyệt Quế (Nguyệt Quí):

Còn đây là Nguyệt Quế Hy Lạp (Nguyệt Quế thực thụ), nó thuộc họ khác, chú thích để các bạn khỏi nhầm với bông ở trên:

(4) Hoa Miến Chi chính là hoa Đại, Sứ Trắng hay hoa Chăm-pa:

Chuyên mục “Vài điều thú vị” của bạn-K.Rin-editor-mặc-dù-lười-biếng-nhưng-vẫn-rất-dễ-thưnnnn

~~Bản raw gốc dưới dạng phồn thể, mình chuyển qua giản thể cho dễ nhìn dễ tra.

Thành Dương : Thành trong thành công, thành tựu, Dương là giường cao, giờ lên,...

Ninh Phi : Ninh là an tĩnh, Phi là bay.

Diệp Vũ Tình : Diệp là lá cây, Vũ là nhà, mái hiên, Tình trong “tình thiên” (trời quang).

Tạ Đồng : Tạ trong cảm tạ, tạ lỗi, Đồng là màu đỏ. Từ “Đồng” thường được dùng trong tên của phụ nữ Trung Quốc, tạo cho người nghe cảm giác xinh đẹp và nền nã khi đọc lên.

Kỷ Vinh Phong : Kỷ trong kỷ luật, Vinh trong vinh viễn, Phong là sung túc, to lớn, đẹp,...

Tiểu Thần: Lắm nhảm ==

Rin: Yên cho sen tự kỉ -.-

13. Chương 13

Định nghĩa chính xác hơn, chắc có lẽ là “lợi dụng”.

Ninh Phi cố ý cho y biết mục tiêu là Tạ Đồng, lại để y hô lên cảnh báo trước mặt mọi người, cuối cùng

chớp thời cơ ám sát Phương Văn Hạo. Nếu như không có tiếng hô của Thành Dương, trước cửa công đoàn có nhiều lính gác như thế, hơn nữa bản thân Tạ Đồng cũng không phải người bình thường, Ninh Phi chưa chắc có thể tùy tiện ra tay được.

Nhưng chỉ một tiếng hô cảnh báo, chuyển hướng chú ý của tất cả mọi người, để Phương Văn Hạo bị cắt cổ.

Chiêu giương Đông kích Tây này ầy vậy mà thật khéo, ngay cả bản thân Thành Dương trong lúc vô ý cũng trở thành đồng lõa.

Là một dẫn đường trong hệ thống tổ chức, đạo đức nghề nghiệp của Thành Dương lại không cao cho lắm. Vì lợi ích của mình, đôi khi cũng sẽ lơ đi lương tâm lên lút làm vài chuyện, tỷ như che giấu vài thông tin không quan trọng trong vụ án —— Xét tình huống lúc đó, coi như y thật sự miêu tả khuôn mặt của hung thủ, Ninh Phi cũng có đủ thời gian tiêu hủy vật chứng. Nhưng không kém đến mức độ ngồi xem cuộc mưu sát xảy ra dưới sự “trợ giúp” của chính mình như thế này.

Huống hồ Bạch Bằng và Phương Văn Hạo không giống nhau. Bạch Bằng không có chuyện ác nào không làm, xấu xa đến tận xương tủy; còn Phương Văn Hạo, từ khi tiếp nhận Hội Tam Hợp đến nay, đã thay đổi tổ chức tội phạm ngày trước, dốc sức tẩy trắng.

Quan trọng hơn cả, Ninh Phi thể mà lừa gạt được y trong tình trạng bị khống chế.

Chuông điện thoại vang lên liên tục, Thành Dương rẽ vào đoạn đường ít xe cộ qua lại, ấn nút trả lời. Tiếng rống của Kỷ Vĩnh Phong phát ra từ trong loa: “THÀNH DƯƠNG, ĐÂY LÀ TÌNH HUỐNG GÌ!”

“Em đang truy bắt hung thủ.”

“**Truy bắt?**” Kỷ Vĩnh Phong cả giận: “**Cậu giải thích sự việc rõ ràng cho tôi trước đã! Chuyện Phương Văn Hạo bị ám sát là thế nào? Tại sao cậu lại ở hiện trường, lại còn hô bảo vệ Tạ Đồng?**”

“Em bị gạt.” Thành Dương nói: “Thầy Kỷ, chuyện rất phức tạp, hung thủ là một lính gác không bình thường. Bây giờ em không thể giải thích với thầy.”

“Vậy cậu quay đầu lại, về đây từ từ giải thích.” Kỷ Vĩnh Phong nói: “Tạ Đồng đã nhớ rõ mặt mũi của hần, lệnh truy nã sẽ truyền xuống khắp thành phố trong vòng mười lăm phút. Dẫn đường ở đây không nhiều, cậu mau chóng trở về so sánh pheromone.”

Thành Dương đáp: “Hần ta không có pheromone.”

“**Sao có thể được!**”

Thành Dương do dự một chút, rồi hít sâu một hơi, nói: “Em nghi hấn ta cũng là kẻ mưu sát Bạch Bằng.”

Dứt lời, y không chờ Kỷ Vĩnh Phong phản ứng, cúp máy thẳng thừng. Giáo viên hướng dẫn của y ở đầu dây bên kia chắc hẳn giận điên lên, tám trên mười phần sẽ dùng mọi cách đuổi theo y. Thành Dương cần rằng, tháo pin điện thoại, tránh khỏi phạm vi máy quay, dừng cạnh vỉa hè.

Ven đường có ông chủ của một tiệm tạp hóa, vừa tiếp xúc với tầm mắt Thành Dương, bèn loạng choạng lao đi tới như bị thôi miên. Thành Dương xuống xe, ngồi vào ghế sau, để lại ghế tài xế cho ông ta, bảo ông ta lái xe dọc bờ sông hóng gió.

Qua ba ngày từ lúc Bạch Bằng bị ám sát, bảo vệ ở bờ sông vốn đã rút về gần hết, chỉ còn lại vài cảnh sát nhỏ hời hợt thăm từng hộ dọc con sông. Thành Dương vừa sai tài xế tránh khỏi đường tuần tra của bọn họ, vừa không yên lòng quan sát vị trí camera. Hướng sông thành phố Hải Hà và phương hướng cơ bản của khu Phế Thành lướt qua một lần trong đầu y, cuối cùng tự động hiện ra một sơ đồ đường đi.

Y cũng định nhảy sông.

Ba ngày trước Ninh Phi đã làm thế để gột sạch mùi thuốc súng trên người, giờ đây Thành Dương làm thế để xóa đi dấu vết pheromone còn lưu lại.

Nếu như bị bắt về công đoàn, e rằng y sẽ không bao giờ có cơ hội ra ngoài tốt như vậy.

Nhiệt độ nước sông hơi thấp, Thành Dương men theo bờ bơi về phía trước, hết sức cẩn thận giấu mình trong bóng tối. Dù sao cũng không phải lính gác, tốc độ của y không nhanh lắm. Bơi được nửa đường, trời đã tối. Đèn đường bên bờ kia thừa thớt, càng tới gần khu Phế Thành, ánh đèn càng mờ nhạt. Thế nên y cũng không cần lo bị người khác bắt gặp, tìm được một cái thang, y ướm sừng leo lên bờ.

Khúc sông này hơi thối không chịu nổi, Thành Dương cảm giác người mình sắp lên men luôn rồi, không biết sao Ninh Phi có thể chịu đựng được. Khứu giác lính gác gấp năm lần người thường, cậu ta âm thầm bơi một đường, quả là một nhân vật lợi hại.

Y cởi quần áo trên người ra, lau khô nước bắn, cuối cùng mới miễn cưỡng phai bớt mùi. Cách chừng một con phố, tiếng mắng chửi gào thét của đám côn đồ vọng đến, dường như có một trận tụ tập ẩu đả đang diễn ra. Thành Dương không muốn rước phiền toái, bèn lách vào một con hẻm nhỏ.

Đi được hai bước, bỗng nhiên có người chạy đến trước mặt, suýt nữa đâm đầu vào người y. Thành Dương vội nghiêng mình lùi lại một bước, người kia “A” lên một tiếng, khựng lại, ngẩng đầu lườm y một cái.

Là cô ta. Thành Dương nhận ra ngay lập tức, là cô gái ngày đó lừa y hai mươi đồng, còn không chỉ đường cho y.

“Thúi chết!” Cô ả mắng một tiếng, lướt qua, hoàn toàn không để ý gương mặt của Thành Dương.

Thành Dương cười khỏ một tiếng, tiếp tục hướng về phía Đông phố Mười Ba. Mãi tới khi đứng dưới tòa nhà số 27, y mới nhận ra mình quên mất một chuyện quan trọng.

—— Lúc đó y nên xóa ký ức của cô gái kia.

Mà người đã đi xa, giờ quay lại chưa chắc đã tìm được. Huống hồ có con sông ngăn trở, đến khi công đoàn tìm được nơi này, sự việc hẳn là đã kết thúc. Ngay trước mắt y lúc này, là Ninh Phi, một lính gác nguy hiểm.

Thành Dương muốn xem xem, là bản năng lính gác của Ninh Phi lợi hại, hay là thiên phú dẫn đường của bản thân y mạnh hơn một phần.

14. Chương 14

Cánh cửa vẫn đóng chặt như trước.

Như lần trước, Thành Dương gõ ba cái không nhanh không chậm, rồi bắt đầu chờ đợi.

Bên trong không có tiếng trả lời, đây cũng là điều nằm trong dự đoán.

Mục tiêu lúc này không phải là hợp tác, thế nên Thành Dương cũng không có ý định khách sáo hỏi có ai ở nhà không. Y lục lọi túi quần, lấy ra một sợi kẽm lục soát được ở phòng khách lúc trước, nắn thành một hình dạng, luồn vào trong lỗ khóa.

Cạy khóa là một việc đòi hỏi sự kiên nhẫn. Thành Dương cẩn thận điều chỉnh phương hướng sợi kẽm, đồng thời ghé tai lắng nghe động tĩnh ở bên trong. Nếu như Ninh Phi có ở nhà, với ngũ giác của lính gác, không thể không chú ý những chuyện xảy ra ở bên ngoài. Y phải tùy thời cảnh giác cửa bị mở ra, và công kích trí mạng bất ngờ ập tới từ đằng sau cánh cửa.

Pheromone của Thành Dương cũng được chuẩn bị kĩ càng. Chỉ cần Ninh Phi dám đến gần, cho dù không thể khống chế hẳn, cũng sẽ khiến hành động của hắn bị cản trở phần nào.

Một tiếng “Cạch” nho nhỏ vang lên, khóa cửa bật mở.

Thành Dương rút súng ra, nắm thật chắc trong tay, mở cửa sất. Liếc nhìn, trong cửa không một bóng người, vài tờ giấy bay tán loạn do cơn gió tạo ra lúc cửa mở, đang nhẹ nhàng chậm rãi rơi về chỗ cũ. Thành Dương không dám phân tâm xem nội dung trên giấy, từng bước đạp lên tiến vào sâu trong nhà.

Vẫn không thấy ai.

Chỉ có tiếng nước trong phòng tắm.

Thành Dương ghét cái loại tình huống xấu hổ này — xông thẳng vào, vật lộn với phần tử tội phạm trần truồng, vật vả chế ngự đối phương, còn phải đứng trước một thân thể trần trụi bóng lờng đọc Công ước Miranda(1). Quả thật, chỉ tưởng tượng một xiu đã muốn nôn một ngụm máu.

Nhưng y cũng không có lựa chọn nào khác, đã từng có nghi phạm lợi dụng tiếng nước che giấu, trèo qua cửa sổ phòng tắm, men theo tường ngoài trượt xuống định chạy trốn. Y trăm đắng nghìn cay đến được nơi này, sao có thể để Ninh Phi chạy thoát?

Dẫn đường hít sâu một hơi, nhấc chân đá mở cửa phòng tắm, giơ súng lên nhắm vào người ngồi trong bồn.

May thay Ninh Phi còn mặc quần áo. Dòng nước nóng hồi đập lên lưng hắn, khiến quần áo thành nửa trong suốt, ẩm ướt dính chặt lên cơ thể. Cả người hắn cuộn thành một khối, hai tay nắm chặt tóc, nằm bên bồn tắm nôn khan đầy đau đớn. Đến khi Thành Dương đứng vững một hồi lâu, hắn mới chậm chậm ngẩng đầu lên, mê man nhìn người kia.

Vành mắt hắn đỏ hoe, trong hốc mắt là sương mù mờ mịt.

Thành Dương không biết lần này lại là trò bịp gì, bèn ghì súng, thận trọng tiến hai bước lại gần. Ninh Phi không phản kháng, nên y lại nhích thêm một chút, ngồi xổm xuống, nòng súng nhắm thẳng vào trán của phần tử nguy hiểm kia.

“Ninh Phi?” Y hỏi.

Hai từ này như bật mở một cái công tắc. Hàng mi Ninh Phi khẽ rung, nháy mắt một cái, dường như để xác nhận bản thân không nằm mơ. Rồi hắn bất chợt vươn tay, gắng sức nhào về phía Thành Dương.

Hành động của lính gác quá nhanh, Thành Dương đang trong trạng thái cảnh giác cao độ, cổ tay bị hất ra, lập tức bóp cò súng. Cùng với một tiếng vang trầm đục, viên đạn xuyên thấu vai trái Ninh Phi, bắn vào vách tường. Mà Ninh Phi vẫn như không cảm nhận được đau đớn, làm y mất thăng bằng, ngã vào trong bồn tắm.

Thành Dương nhất thời không kịp đề phòng, uống hai ngụm nước, ra sức vùng vẫy. Ninh Phi dính chặt lên người y, dùng kỹ thuật khóa khớp vặn cổ tay y. Y thúc khuỷu tay vào bụng dưới Ninh Phi, trở mình, lật ngược lại. Nhưng rốt cuộc vẫn bị Ninh Phi đoạt mất súng, ném ra phía xa cạnh cửa phòng tắm.

Ninh Phi ngồi trên đùi y, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay đè lên cổ họng y, nhưng chỉ kê sát, không dùng lực.

Thành Dương nói, ngữ khí lạnh như băng: “Buông tay.”

Pheromone của y cũng lập tức khuếch tán, tạo thành một luồng sóng xung kích, đánh về phía Ninh Phi. Lính gác co mình lại một chút, ngón tay dịch xuống phía dưới, cuối cùng đặt trên ngực Thành Dương. Đầu ngón tay thô ráp, phía trên có rất nhiều vết xước nhỏ. Thành Dương sững sờ, mới nhớ ra mình đã vứt áo đi sau khi lên bờ.

Ninh Phi nhìn y, vành mắt đỏ hoe: “Tôi đau quá.”

Nước từ vòi sen vẫn ào ào tuôn xuống, chảy qua vết thương của Ninh Phi, nhuộm một màu đỏ tươi. Lượng máu bị mất đáng lẽ phải khiến Ninh Phi cảm thấy choáng váng, nhưng dáng vẻ của hắn vẫn như không hề hấn gì, hơi điều chỉnh tư thế một chút, rồi dùng sức lực toàn thân giữ chặt Thành Dương.

Mái tóc lính gác cọ lên cổ, tiếp xúc gần đến thế khiến Thành Dương cảm thấy khó chịu. “Buông ra.” Y lặp lại một lần, vót nhọn pheromone thành một cây kim, từng tắc từng tắc đâm vào đại não Ninh Phi.

Rào chắn tinh thần của người kia là loại kiên cố nhất mà y từng thấy, Thành Dương tập trung toàn bộ tinh thần xâm nhập vào, mỗi bước tiến nhỏ, dường như có thể nghe thấy âm thanh nho nhỏ của sự sụp đổ từ nền móng của pháo đài. Y hết sức chăm chú và nghiêm túc cảm nhận, nên đã bỏ lỡ một vài hành động nhỏ của Ninh Phi.

Ninh Phi liếm cắn cổ Thành Dương, dùng môi và đầu lưỡi, thậm chí không nhịn được mà cắn. Tay trái hắn khê khằng luồn xuống dưới, lúc cởi quần ra, đầu ngón tay vẫn còn đang run rẩy. Đầu rất đau, bả vai cũng khó chịu. Nhưng chỉ muốn gần Thành Dương thêm chút nữa, vùi đầu bên hõm vai Thành Dương ngửi mùi vị cỏ xanh, thì cảm thấy tất cả mọi việc đều có thể tốt hơn.

Sống hơn hai mươi năm, đây là giấc mơ tốt đẹp nhất hắn từng trải qua.

Bộ phận trong quần được giải thoát, Ninh Phi rên lên một tiếng đầy thoải mái. Hắn khê cọ giữa hai chân Thành Dương, lại muốn tiến vào sâu hơn mà cảm nhận con người hắn đã khao khát từ lâu. Muốn được lấp đầy, được xuyên qua. Ăn toàn bộ Thành Dương vào cơ thể, gắn kết một thể, không bao giờ tách rời.

Dẫu có là mơ, hắn nghĩ, nói không chừng ngày nào đó có chết đi ngoài ý muốn, tại sao lúc nằm mơ lại không đối xử tốt với bản thân một chút?

Y tuột quần Thành Dương, bởi kích động và căng thẳng thái quá, mà hai, ba lần mới cởi được nút quần. Cuối cùng, khi định kéo quần lột xuống, bàn tay lại bị hất mạnh ra. Sau đó là một luồng xung lượng, cả người không kịp đề phòng nên bất ngờ bị đẩy qua đầu bên kia bồn tắm.

“CẬU LÀM GÌ THẾ!” Thành Dương quát lên, giọng nói đầy giận dữ.

Về mặt Ninh Phi chỉ toàn uất ức và đau lòng. Hắn cắn răng trừng Thành Dương vài giây, rồi hung tợn nhào tới. Động tác lúc này thô bạo và nóng nảy, dục vọng mãnh liệt thiêu đốt cả trí óc lẫn thân thể hắn. Hai chân Ninh Phi quăn chặt chi dưới của Thành Dương, tay thì ra sức bóp lấy cổ y. Pheromone kéo tới từng luồng, mùi vị trong đầu càng nồng đặc, hắn lại càng không khống chế được lực độ của mình.

Thành Dương bị siết đến hô hấp không thông, sắp không thở được, y vươn tay muốn đẩy Ninh Phi ra, nhưng vì thiếu dưỡng khí mà không có sức chống cự. Sức mạnh của lính gác và dẫn đường vốn không cùng đẳng cấp, y cố gắng giãy giụa một hồi, trước mắt bắt đầu biến thành một màu đen.

Gần như sau một thế kỷ, Ninh Phi mới chịu buông y ra. Nghẹt thở khiến dương vật trong quần y cương lên, cứng ngắc nằm ngay bụng dưới. Ninh Phi lòi thứ cương cứng của y ra, Thành Dương há miệng thở dốc, trong khoái cảm ngất ngây, y cảm thấy chóp đỉnh bộ phận của mình dường như được nhét vào một nơi ấm áp.

Y cúi đầu nhìn thì thấy Ninh Phi đang đỡ phần gốc bộ phận kia của mình, chậm rãi ngồi xuống. Lối vào nhỏ hẹp, ngay cả Thành Dương cũng bị kẹp đau, Ninh Phi hẳn là không dễ chịu gì. Nhưng lông mày lính gác chỉ hơi nhíu lại, chăm chú nhìn Thành Dương bằng ánh mắt nóng bỏng. Khi nuốt vào toàn bộ, hẳn khẽ thở phào một hơi.

Vào khoảnh khắc ấy, rào chắn tinh thần trong đầu Ninh Phi hoàn toàn tan rã. Có thứ tình cảm nào đó trào ra, lấp đầy bầu không khí trong phòng.

Thứ tình cảm kia, so với y đối với Vũ Tình, hoặc Vũ Tình đối với y, đều sâu đậm hơn nhiều.

Đây là một đáp án Thành Dương chưa bao giờ nghĩ tới, *dường như Ninh Phi yêu y đến điên cuồng.*

15. Chương 15

Ninh Phi bắt đầu nhấp hồng lên xuống, hai mắt nhắm nghiền, trong cổ họng phát ra âm thanh rên rỉ đầy thoải mái. Vừa để Thành Dương mạnh bạo tiến vào cơ thể mình, thứ kia vì đau đớn nên có hơi mềm đi, nhưng giờ đã hoàn toàn dựng đứng, nằm trên phần bụng ướt đẫm của Thành Dương.

Dáng người y là kiểu được tôi luyện từ những lần vào sinh ra tử, không quá cường tráng, nhưng cũng không đến nỗi gầy gò. Một lớp cơ bắp mỏng mà rắn chắc bao lấy thân hình, các vết thương cũ đủ loại hình dạng rải rác bên trên, căng giãn theo từng nhịp đập phồng của cơ thể. Đầu ti màu hồng nhạt, bên ngực phải có mấy vết dao thật dài, xẹt qua quầng vú, gần như muốn cắt phăng đầu ti. Một dòng nước từ xương quai xanh chảy xuống, theo chóp đỉnh hồng hồng lướt xuống phần cơ bụng, sau cùng mất hút nơi hai người quần quít dây dưa.

Thành Dương không tự chủ được nhìn chằm chằm ngực Ninh Phi một hồi lâu, rồi mặt đỏ bừng bừng nhắm mắt lại. Y chưa từng xấu hổ đến mức cảm hờn thiên phú dẫn đường của mình như lúc này.

Tâm tư Ninh Phi hiện rõ trong đầu y.

Hắn muốn Thành Dương sờ ngực hắn.

Tay trái lính gác hạ xuống tự nhiên, nhẹ nhàng khoát lên eo Thành Dương, tay phải cầm thứ cứng cứng của mình mà ve vuốt. Khoái cảm khi ngón tay đảo qua phần rãnh trên đỉnh khiến hấn ngẩng đầu đầy thoải mái, hậu huyết cũng thắt chặt hơn một chút. Thành Dương bị bất ngờ, rên lên một tiếng, cảm thấy dương vật mình lại lớn thêm một vòng.

Ninh Phi ngừng lại, khom lưng nghiêng về phía trước, như con mèo gục lên cổ y thở dốc. Sau lại mạnh mẽ lật mặt y lại, liều mạng bắt cần cần mút lấy môi y.

Đầu lưỡi luồn vào mang theo mùi máu tanh, chắc là tự cắn rách môi miệng khi nhịn đau. Thành Dương mơ hồ cảm thấy mình không nên thế này, vậy nên muốn tránh đi. Nhưng Ninh Phi quá rất chặt, khát khao khẩn thiết mà truy đuổi, trước hết liếm qua hàm trên Thành Dương, rồi ngang ngạnh xông vào trong thăm dò, như muốn chạm đến cổ họng y.

Thành Dương động đây, cuối cùng vẫn thuận theo ước muốn cứ mãi quẩn quanh trong đầu lính gác, dùng môi lưỡi trấn an Ninh Phi trong cơn choáng váng. Người kia quả nhiên bình tĩnh lại, nhẹ nhàng lùi lại, yên lặng chờ đợi hành động tiếp theo của Thành Dương. Dẫn đường vươn tay chạm lên mặt Ninh Phi, đầu lưỡi vươn ra thăm dò khoang miệng Ninh Phi, cẩn thận tìm đến vết thương ở môi dưới, dịu dàng liếm láp ủi an vỗ về.

Khi vừa chạm lưỡi, Ninh Phi khẽ run rẩy một cái. Sau đó lại thích ứng rất nhanh với động tác của Thành Dương, toàn thân mềm nhũn như tan ra trong nụ hôn này. Hấn phát ra âm mũi vỡ vụn, khe khẽ như một tiếng thở dài. Cái hông kề sát thân thể Thành Dương lại bắt đầu đong đưa, hậu huyết co rút theo tiết tấu nhịp nhàng, khiến Thành Dương không nhịn được cũng đưa đẩy thắt lưng phối hợp.

Đây là sai lầm. Thành Dương nghĩ, nhưng cơ thể lại không dừng được. Khoái cảm từ yêu thương và dục vọng xen lẫn của Ninh Phi như thủy triều ồ ạt nhấn chìm y. Y có thể cảm nhận bộ phận kia của mình được vách ruột gắt gao siết lấy, đẩy một cái về trước, có thể nghiền nát nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể Ninh Phi. Y có thể cảm nhận được điều này khiến Ninh Phi thoải mái dường nào, lính gác rên rỉ một tiếng, các thớ thịt ở mông đùi căng cứng, đỉnh đầu ngẩng cao cọ lên bụng dưới Thành Dương rỉ ra chất lỏng trong suốt.

Vẫn muốn nhiều hơn nữa.

Sâu hơn nữa, kịch liệt hơn nữa.

Y không phân định được đây là ý nghĩ của Ninh Phi, hay là mong muốn của chính bản thân mình. Tâm trí y đã bị chiếm giữ bởi bản năng theo đuổi dục vọng, chỉ còn một chút tư duy tỉnh táo cố gắng phân tích. Trong sách giáo khoa của công đoàn Tiêu Hưởng, tình huống này được gọi là cộng hưởng, thường xảy ra giữa lính gác và dẫn đường có độ phù hợp cực kỳ cao, tư duy của hai người hợp thành một, khó phân rõ ràng, là loại trạng thái rất có lợi trong chiến đấu.

Nhưng hiện tại bọn họ đang *làm tình*.

Phần lý trí nhỏ nhoi còn sót lại cũng tan rã trong nháy mắt. Hai tay Thành Dương nắm lấy eo Ninh Phi, mạnh mẽ đâm vào. Chóp đỉnh bộ phận kia mỗi lần đều chuẩn xác cọ trúng điểm nhạy cảm, khiến toàn

thân Ninh Phi ửng hồng, không nhịn được siết chặt “lối đi”. Theo nhịp nhấp nhô kịch liệt, bộ phận kia của lính gác ướt át run rẩy giữa không trung. Thành Dương bèn đổi thành tư thế ngồi, vừa tiếp tục ra sức đẩy, vừa cầm bộ phận kia của Ninh Phi vuốt ve. Cũng hơi cúi đầu, cắn một cái lên đầu ti cương cứng của hắn.

Toàn thân Ninh Phi run cầm cập, lên cao trào. Tinh dịch sền sệt bắn lên ngực lên bụng hai người, mùi tanh dâm mĩ lan tỏa cùng hơi nước, tràn ngập khắp phòng tắm. Thành Dương như có được khứu giác của lính gác, thứ mùi hương này khiến y phần khích gấp bội. Đường ruột Ninh Phi còn đang co rút trong dư vị cực khoái, Thành Dương nghiêng rằng thúc vào thêm mấy lần, rồi bắn ra trong khoái cảm bị siết chặt.

Y nhắm mắt thở dốc một lúc, khi bộ phận kia hết xung huyết, trượt ra khỏi hậu huyết, y mới chợt nhận ra tư thế của hai người — y vẫn luôn ôm chặt Ninh Phi.

Với sự lúng túng và cảm giác trống rỗng sau chuyện đó(2), Thành Dương ngượng ngùng thả tay xuống, nhất thời không biết nên đối mặt với người này thế nào.

Lính gác vẫn ngồi trên đùi y, ửng đỏ trên mặt đã thay bằng tái nhợt, ánh mắt cũng trở nên tỉnh táo, im lặng nhìn chăm chăm Thành Dương. Bắp thịt toàn thân hắn căng cứng, dường như chỉ cần Thành Dương hơi động đây, nói điều gì không nên nói, hắn sẽ bỏ chạy trốn chết.

Thành Dương hắng giọng, lên tiếng: “Tôi...”

Ninh Phi ra tay nhanh đến mức khó tin. Sau cơn cực khoái, Thành Dương còn mơ màng chưa kịp phản ứng lại, đã thấy đau nhức sau gáy, trước mắt đen kịt một màu, bị đánh ngất tại chỗ.

16. Chương 16

Đây là một giấc mơ thật dài và huyền ảo, Thành Dương vừa say ngủ, vừa nghe đủ loại hoạt động tâm lý chạy bên tai. Một lính gác phát điên chết ở phía Tây khu Phế Thành; Khi công đoàn phái người đến đây điều tra thì gặp phục kích của Kền Kền; Phần tử nguy hiểm ở phía Đông phố Mười Ba vẫn chưa chuyển đi; Dẫn đường mất tích vẫn chưa hề xuất hiện;...

Dẫn đường mất tích? Thành Dương nghĩ, không lẽ đang nhắc đến mình ư?

Y động đây muốn tỉnh lại, hy vọng có thể truyền pheromone của mình ra ngoài. Cố gắng hồi lâu, nhận biết âm thanh ngày càng rõ ràng, nhưng lại không sử dụng được tinh thần lực.

Trong máu có thứ vị đặc thù của copoly benzothiadiazole(3).

Thành Dương lập tức tỉnh táo lại, ý thức được Ninh Phi đã hạ thuốc cấm lên y.

Y từng luân chuyển một năm ở công đoàn hải quân, chuyên về được phẩm lính gác dẫn đường. Hạt nano của copoly benzothiadiazole có thể sinh ra liên kết đặc biệt với pheromone của dẫn đường, gây biến tính và bất hoạt albumin. Hoa Thanh thời còn cường thịnh đã từng buôn lậu loại thuốc này để đối phó các dẫn đường của công đoàn, làm nhiều khả năng lan truyền pheromone của họ.

Xem ra Ninh Phi khá kiên đề tinh thần lực dẫn đường của y.

Không biết đã ngủ bao lâu, toàn thân Thành Dương tê dại, trước mắt vẫn đen kịt một màu, chắc là bị vải bố che kín mắt. Miệng cũng bị nhét thứ gì đó, hoàn toàn không thể kêu thành tiếng. Thành Dương cắn thật động đậy thăm dò, phát hiện hai tay bị còng ngược ra phía sau, không thể thoát được. Ngay cả mắt cá chân cũng bị còng, y không dám kéo bậy, sợ trong tình trạng không nhìn rõ mà kéo đổ thứ gì đè lên chính mình, chữa lợn lành thành lợn què.

Diên lên mắt.

Thành Dương ảo não đập đầu vào tường, hận không thể bóp chết chính mình. Y nên biết từ đầu, Ninh Phi chính là một tên sát nhân lão làng nguy hiểm, cho dù thần trí mơ hồ cũng có thể che giấu mục tiêu thật sự —— Y dựa vào cái gì mà cho rằng tình cảm kia là chân thật, tại sao lại mềm lòng do dự, tại sao lại tuân theo bản năng chứ?

Y dựa sát tường, cố sức ma sát miếng vải bố trước mắt, mong có thể khiến nó rơi lỏng một chút, để mình có thể nhìn rõ hiện trạng. Hoặc chí ít cũng tạo ra chút động tĩnh cho Ninh Phi nghe thấy, rồi tùy thời hành động cũng được.

Khi cảm thấy được sức nặng bên người, Thành Dương không khỏi hồi hộp đến ngơ ngẩn.

Bên phải giường lún xuống một khối nhỏ, lúc đầu y còn tưởng là Ninh Phi, nhưng trọng lượng không đúng lắm. Có thứ gì bông xù đụng vào đầu ngón tay y, sau đó lại lượn quanh trước mặt, nhẹ nhàng leo lên đầu gối y cuộn tròn một khối.

“Meo.”

Dạ Ưng nuôi một con mèo ở nơi tạm trú?

Khả năng hoang đường này lập tức bị Thành Dương loại bỏ. Con mèo trên người có mùi thuốc súng, giống như mùi pheromone rất nhạt tỏa ra từ Ninh Phi khi lên cao trào. Nó không phải thú cưng, mà là tinh thần thể của lính gác.

Hiểu được điểm này, Thành Dương lập tức sầm mặt, nghiêng người muốn đuổi tinh thần thể kia xuống. Nó kêu thảm hai tiếng như oan ức lắm, đặt đệm thịt lên bụng dưới Thành Dương đẩy hai cái, hoàn toàn không đẩy được, cuối cùng rút đuôi cổ chấp chui vào ngực Thành Dương.

Trước giờ y sợ nhột, ngực bụng đang ngứa ngáy lại bị lông cọ phải, khó chịu không thôi. Rõ còn đang bực bội, lại suýt nữa bật cười. Cũng may nó chỉ dụi hai cái rồi đột nhiên khựng lại.

Giọng Ninh Phi từ phía trước truyền đến, lạnh nhạt mà hung ác: “Lăn về.”

=====

(1) Công ước Miranda: Quyền Miranda (hay Quyền được im lặng), theo đó người bị tình nghi phạm tội cần được thông báo trước khi thẩm vấn rằng họ có quyền giữ im lặng, từ chối trả lời câu hỏi và bất cứ điều gì họ nói có thể dùng làm bằng chứng chống lại họ trước tòa. Nghi phạm có quyền yêu cầu luật sư và luật sư sẽ hiện diện khi họ bị thẩm vấn. Quyền này hạn chế được việc dùng nhục hình, ép cung, mớm cung, gây sai lệch kết quả điều tra vụ án, nhưng nếu không quy định cẩn thận lại dẫn đến lợi dụng cách hiểu sai và bất hợp tác với cơ quan điều tra, nên việc quy định Quyền im lặng còn gây tranh cãi ở nước ta.

(2) *Cảm giác trống rỗng sau khi quan hệ* được gọi là PCD (post-coital dysphoria), tức là chứng mất tinh thần sau khi quan hệ, nói về cảm xúc kích động, u sầu, lo âu hoặc buồn bã sau khi giao hợp, ngay cả khi đó là tình dục đồng thuận. Tình trạng này có thể kéo dài từ năm phút đến hai giờ. Nhiều người mô tả rằng họ cảm thấy xấu hổ, tội lỗi và tự ghê tởm bản thân mình.

(3) Sen cực ghét môn Hóa (vì dốt Hóa vô cùng) nên mạn phép dùng kiến thức hạn hẹp (mức độ 0) của mình, và sự trợ giúp của Tiểu Thần (trùm Hóa) để tìm ra em ấy – copoly benzothiadiazole. Đừng mong sen giải thích thêm vì sen không biết gì hết á((((((

Tiểu Thần: Hóa rất thú vị, đề nghị mọi người nên yêu thương em ấy.

Rin: Ok giết sen đi cho vừa lòng

Rin: Mừng 10 sinh nhật sen đó từ giờ đến đó một tuần, mọi người tha hồ chuẩn bị quà ha~ ha ha ha =))))))

17. Chương 17

Con mèo không nhúc nhích, cũng không lên tiếng. Thành Dương cảm nhận được bầu không khí căng thẳng, yên lặng ngắc đầu lắng nghe.

Tinh thần thể và chủ nhân của nó dường như đang có một cuộc im lặng đối diện đầy quyết liệt. Qua vài giây, Ninh Phi nhanh chân bước lại, trọng lượng bên người Thành Dương chợt nhẹ đi. Có lẽ y đã nhắc con mèo lên một cách thô bạo, bỏ đi cùng tiếng kêu thê lương và mùi lông mèo rơi rụng. Tiếp đó là một tiếng ầm, cửa tủ bị đóng mạnh, cắt đứt tiếng rầm rì của tinh thần thể.

Thành Dương gần như có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và sợ hãi của nó.

Xưa nay y chưa từng nghe có lính gác nào lại đối xử với tinh thần thể của chính mình như thế. Bọn họ có cùng bản nguyên tinh thần, cùng chia sẻ một linh hồn, vốn được xem như một thể — không ai lại đối xử thô bạo với chính mình.

Khi còn sống, Vũ Tình hay dùng lược gỗ đào chải lông cho cô cáo trắng của mình. Vì độ phù hợp không đủ, Thành Dương không thể nhìn thấy con cáo, nhưng có thể cảm nhận được dòng chảy hạnh phúc giữa họ. Dù cho Vũ Tình mất không chế, hay thậm chí trong tình trạng điên cuồng, cũng chưa từng làm tổn thương nó.

Nhưng Ninh Phi lại bình tĩnh nhốt con mèo vào ngăn kéo.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Y nghe lính gác nói.

Miệng Thành Dương bị chặn, không lên tiếng được.

“Cậu nghe tôi nói trước đã.” Ninh Phi đọc thoại: “Căn cứ giao dịch lúc trước, một khi đã lên giường, tôi nhất định sẽ giúp cậu điều tra chân tướng cái chết của Diệp Vũ Tình. Mấy ngày nay tôi lại điều tra một lần nữa, thu được một vài thông tin, cơ bản cũng có chút manh mối. Cậu có điều gì muốn hỏi không?”

Hắn lại gần Thành Dương, lấy thứ gì đó trong miệng ra, khề nói: “Tôi khuyên cậu đừng nên la hét, đây chẳng phải địa bàn của công đoàn đâu.”

Thành Dương quay đầu về phía phát ra âm thanh, môi y dường như sượng qua thứ gì đó. Cảm giác khó chịu khi bị ép buộc tiếp xúc chợt dấy lên, y cau mày hỏi: “Có thể tháo bịt mắt của tôi ra trước không?”

“Không được.”

Ngữ điệu của Ninh Phi rất cứng nhắc, Thành Dương thở dài. Cho dù tinh thần lực bị hạn chế bởi thuốc, y cũng có thể thông qua lời nói, ánh mắt và cử chỉ để thay đổi cảm xúc của người khác, dẫn dắt theo phương hướng mình mong muốn. Thế nhưng lính gác hạn chế gần hết rồi, chỉ để lại cho y một con đường giao tiếp duy nhất.

Y thử thăm dò hoạt động tâm lý của Ninh Phi, phát hiện đối phương lại dựng lên một màn chắn tinh thần thật cao. Chỉ để lộ ra ngoài một chút cảm xúc yếu ớt, tựa như hạt muối nhỏ tan trong cốc nước lớn. Nếu không có sự cộng hưởng cảm xúc mãnh liệt trước đó, rất có thể Thành Dương đã lỡ mất điểm khác thường này.

Không ngờ đây lại là nỗi sợ.

Thành Dương cảm thấy buồn cười, người bị bắt làm tù binh rõ ràng chính là y, có gì Ninh Phi lại sợ y?

“Được rồi.” Y nói: “Trước hết, cậu giải thích chuyện Tạ Đồng và Phương Văn Hạo đã.”

Ninh Phi đáp: “Phương Văn Hạo vốn là mục tiêu trong danh sách của tôi. Cố chủ muốn tôi giết Tạ Đồng, cũng muốn giết gã, ai trước ai sau cũng như nhau. Lúc đó thấy Tạ Đồng không chắc ăn, nên ra tay với gã ta.”

“Cậu lợi dụng tôi.” Thành Dương nói: “Chỉ nói cho tôi một cái tên Tạ Đồng, chính là để tạo hiệu quả chắc chắn hơn với Phương Văn Hạo còn gì.”

Y nghe thấy tiếng bước chân luống cuống, có lẽ Ninh Phi đang đi qua đi lại. “Lợi dụng?” Ninh Phi cười gằn: “Nếu không phải cậu xâm nhập tinh thần tôi, tôi cũng chẳng cho cậu biết chuyện muốn giết Tạ Đồng.”

“Thành ra chuyện này là lỗi của tôi?”

Ninh Phi không nói gì.

Thành Dương tựa đầu vào tường, cười, khoe miệng cong cong đầy khiêu khích: “Nhắc đến, tôi cũng rất tò mò. Là một lính gác đào ngũ, cậu hẳn biết rõ trạng thái tinh thần của bản thân lúc đó dễ bị dẫn đường xâm nhập biết bao nhiêu. Cậu cố ý ư?”

Tiếng bước chân lập tức dừng lại.

Tiếng hít thở của Ninh Phi lướt qua bên tai Thành Dương, dồn dập mà căng thẳng: “Sao cậu biết tôi là lính gác đào ngũ?” Hắn lại gần hỏi: “Cậu nhớ ra?”

18. Chương 18

Nhớ ra? Thành Dương tự hỏi.

Từ lần đầu gặp mặt đến nay, thái độ và tâm trạng của Ninh Phi đối với y vẫn luôn khó đoán. Nếu như tình cảm mà y cảm nhận được là thật... Ninh Phi thích y, sẵn lòng ra tay giúp đỡ y, nhưng đôi lúc lại dùng lời nói sắc bén đâm y một cái, còn trối gô rồi nhốt y lại. Có người bình thường nào sau khi làm tình xong thì bịt mắt người yêu — hoặc bạn tình, hay gì cũng được — rồi trối ở đầu giường tra khảo ư?

Điều này khiến Thành Dương không nhận được suy đoán, đừng nói năm đó Ninh Phi đào ngũ là do bị mình ép nha.

Chuyện này không khoa học lắm, ngây ngô ở công đoàn bao nhiêu năm rồi, trước giờ y chỉ được người khác khen ngợi tính cách ôn hòa dễ ở chung. Nếu quả thật có lỗi với người nào, bản thân mình sao có thể hoàn toàn không chút ấn tượng chứ?

Thành Dương nháy mắt một cái, thuận theo *lời nói dối* của Ninh Phi: “Nhớ ra.”

Hô hấp Ninh Phi rối loạn một giây. Hắn đặt tay sau đầu Thành Dương, đầu ngón tay run rẩy trên nút buộc khăn bịt mắt, như thiếu chút nữa là sẽ kéo nó xuống. Giọng hắn cũng run rẩy, ngay gần bên tai: “Cậu rốt cuộc nhớ ra đã từng làm chuyện gì với tôi?” Hắn nói, nghe như một câu chất vấn.

Thành Dương thành khẩn nhận lỗi: “Bao nhiêu năm qua, tôi thật sự hối hận vô cùng.”

“... Cậu đang hối hận cái gì?”

“Năm ấy tôi không nên như thế với cậu.”

Lời này đáng ra phải là một lọ dầu Vạn Kim(1), hàm súc, thích hợp với mọi loại tình huống. Vô tình làm lỡ cũng được, không đưa tay giúp đỡ đúng lúc cũng được. Chỉ cần Ninh Phi xúc động với điều này, để lộ một chút ẩn ý, thì Thành Dương có thể tiếp tục đề tài này.

Thế nhưng hô hấp của lính gác đột nhiên ổn định lại, kèm theo một tiếng cười lạnh, không dấu vết đẩy chính mình ra. Ninh Phi vạch trần: “Cậu vốn chẳng nhớ ra.”

Thành Dương thở ra một hơi, cố gắng dùng ngữ điệu ôn hòa: “Được rồi, tôi chỉ là tra được vài biên bản trong công đoàn.”

Y cho rằng Ninh Phi sẽ giận tím mặt, nhưng biểu hiện của người này lại giống như thở phào nhẹ nhõm hơn. Thừa dịp Ninh Phi chưa lên tiếng, Thành Dương nhanh chóng thêm vào một câu: “Nhưng tôi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Lính gác hừ khê: “Dựa vào đâu mà tôi phải nói với cậu.”

Không phải là không dám nói, mà là không muốn. Ninh Phi thầm thuyết phục chính mình. *Là không muốn.*

Thành Dương rõ ràng đang ở trước mặt, bị trói thật chặt, không thể đi đâu. Nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn. Có lẽ là bởi vì một khi tháo bỏ gông cùm, Thành Dương sẽ lập tức rời đi.

Có vài lần chớp mắt, hắn nghĩ, cứ thả y đi cho rồi. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, kể từ thời niên thiếu, hắn đã quen với nỗi thống khổ chia lìa. Sau đó, ý nghĩ này lại lập tức bị một khát vọng mãnh liệt hơn nhấn chìm. Hắn thấy cần cổ Thành Dương, thấy mạch máu xanh lam dưới da khe khẽ đập. Hắn muốn cắn một cái, ăn trọn Thành Dương.

Ý trên mặt chữ. Sống cũng được, nấu chín cũng được. Lột từng tắc từng tắc da, uống từng ngụm từng ngụm máu, bấp thịt cắt thành miếng nhỏ, tim thì để dành đến cuối, nhất định phải nuốt trọn hoàn toàn vào bụng.

Như vậy, trái tim Thành Dương có thể ở lại trong cơ thể hắn. Bất luận đi tới đâu, hắn cũng sẽ không cô độc nữa.

Ninh Phi đứng đó, sắc mặt tái nhợt, bị chính sự điên cuồng của bản thân dọa sợ đến phát nôn.

Cuối cùng, hắn quyết định, cứ duy trì hiện trạng như thế này đi. Dù sao Thành Dương vẫn còn cần hắn hỗ trợ, nếu mà làm người ta chạy mất, hoặc là giết chết, hắn còn có thể đi đâu bàn giao đây?

“Nói chính sự đi.” Ninh Phi gượng gạo chuyển đề tài: “Cậu không muốn nói chuyện Diệp Vũ Tình sao?”

Giọng Thành Dương trầm xuống: “Trước đó cậu nói cậu có vài manh mối.”

“Đúng vậy.” Hắn nói tiếp, cố gắng dẹp bỏ cảm xúc: “Qua mấy ngày điều tra, tôi đại khái loại bỏ nghi ngờ về Tạ Đồng. Quá trình khá phức tạp, trước phải bắt đầu từ nhiệm vụ cổ chủ giao cho tôi.”

“Hả?” Thành Dương hỏi.

“Làm lính đánh thuê đã lâu, nhìn yêu cầu của nhiệm vụ, trên cơ bản có thể suy ngược ra mục đích của cổ chủ.” Ninh Phi khàn khàn tự thuật: “Hắn ta yêu cầu tôi giết Hội Tam Hợp, Hoa Thanh và thủ lĩnh Kền Kền, nhiệm vụ liên quan đến ba thế lực ngầm lớn ở thành phố Hải Hà. Tôi vốn cho rằng hắn ta dự định một lưới bắt hết đầu lĩnh băng đảng xã hội đen nơi này, để thế lực của mình thừa cơ trỗi dậy.”

“Thế nên hắn thuê cậu?” Thành Dương ngắt lời: “Bạch Bằng, Phương Văn Hạo, còn cả vị Kền Kền kia, đều là cá sấu lớn trong giới xã hội đen, chỉ có lính gác mới có đủ bản lĩnh loại bỏ bọn họ. Công đoàn trước giờ quản lý nghiêm ngặt, nhân viên nội bộ chúng tôi bị pháp luật hạn chế không thể tùy ý ra tay, mà cậu vừa khéo là lính gác đào ngũ lưu lạc bên ngoài.”

“Không sai.” Ninh Phi nói: “Tôi mất gần một tháng để tìm hiểu địa điểm, nắm rõ hành trình của bọn họ, lập ra kế hoạch. Nhưng sau khi vừa giết Bạch Bằng của Hoa Thanh, cổ chủ lại đổi Kền Kền thành Tạ Đồng. Điều này không bình thường, sau khi giao phó một ủy thác, rất hiếm khi gặp phải một thay đổi lớn như vậy. Thế nên tôi có hai suy đoán, bèn chạy đi tìm cậu.”

Kết quả bọn họ còn chưa nói chuyện đúng nghĩa ở công đoàn thì đã xảy ra mâu thuẫn, khiến Thành Dương nhân cơ hội không chế hắn.

Thành Dương gật đầu, ra hiệu mình đang nghe. Bầu không khí như thế khiến Ninh Phi cảm thấy an toàn, cảm giác mình đứng ở vị trí kiểm soát hoàn toàn. Vì thế hắn tiếp tục, ngữ điệu bất giác thả lỏng hơn một chút: “Phỏng đoán thử nhất, Tạ Đồng là một con cờ của Kền Kền trong nội bộ công đoàn. Cổ chủ của tôi muốn cắt đứt liên hệ của Kền Kền và công đoàn, nên giết ả sẽ thuận tiện hơn giết thủ lĩnh, giá cả cũng thấp hơn một ít.”

“Có hơi gượng ép.” Thành Dương nói: “Còn cái thứ hai?”

“Kền Kền liên lạc với cố chủ của tôi, thành công khiến hấn từ bỏ mục tiêu ban đầu, đổi ý ra tay với phía công đoàn.”

“Đây là chuyện cậu định nói với tôi lúc đó?”

Ninh Phi ngẫm thừa nhận. Thành Dương thở dài một hơi, lại hỏi: “Cố chủ của cậu là ai?”

“Tôi không thể nói.” Lính đánh thuê nói: “Đạo đức nghề nghiệp, giống như cậu cũng không thể nói cậu và Diệp Vũ Tình đang làm nhiệm vụ gì.”

“Cậu đã nói ra mục tiêu của hấn, còn suy đoán mục đích một hồi, cũng không khác gì mấy.”

Giọng Thành Dương rất dễ nghe, hấn gần như muốn phục tùng. Mà cũng chỉ là “gần như”.

“Không.” Ninh Phi nói, cũng hi vọng cái cảm giác dễ chịu này sẽ không tiếp tục kéo dài ảnh hưởng.

Trong các lần gặp gỡ Thành Dương trước giờ, ngoại trừ lần bị khống chế ở công đoàn, đây là cuộc đối thoại ôn hòa nhất giữa họ.

Thành Dương nói: “Được thôi. Lúc trước cậu nói ‘loại bỏ nghi ngờ về Tạ Đồng’, là nhận được tin tức chính xác rằng Kền Kền đang hợp tác với cố chủ của cậu sao?”

“Ừm.”

“Tiếp theo cậu định làm gì? Tiếp tục giết Tạ Đồng?”

“Tôi định ra tay từ phía Kền Kền, điều tra Kỹ Vĩnh Phong trước.”

Thành Dương hỏi: “Cậu có manh mối rồi?”

“Không.” Ninh Phi lắc đầu: “Tôi có cách.”

“Tôi có thể giúp cậu.” Thành Dương nói, giọng dịu dàng: “Cậu có thể thả tôi ra trước không?”

“Không cần.” Lính gác cứng đờ từ chối.

Khóe miệng Thành Dương hơi chùng xuống, lộ ra vẻ mặt có phần bất đắc dĩ.

“Ninh Phi.” Y khẽ gọi, hai chữ này thành công khiến đầu ngón tay Ninh Phi co lại: “Coi như không cần tôi trợ giúp, cũng nên tháo ra trước đã. Chung quy con người có ba cái gấp ——”

Ninh Phi hoàn toàn quên mất suy xét phương diện của vấn đề. Nghe thế, sững sờ liếc nhìn thân dưới của Thành Dương, sắc đỏ tràn lên hai gò má.

19. Chương 19

Tình hình tiến triển hoàn toàn khác với dự đoán.

Lách cách một tiếng, còng chân Thành Dương được tháo ra. Ninh Phi áp giải phía sau y, đẩy y hướng về phía nhà vệ sinh. Thành Dương thầm đếm từng bước chân, lặng lẽ ghi nhớ phương hướng, đợi còng tay cũng được tháo bỏ.

Nhưng tay của lính gác đột nhiên vươn đến quần y, kéo khóa xuống.

Thành Dương giật nảy mình, suýt nhảy lên né tránh: “Tôi có thể làm không?”

Ninh Phi không nói một lời, tiếp tục cởi nút, kéo quần lót xuống, dường như còn muốn vươn tay nắm lấy dương vật Thành Dương.

“Dừng lại!” Thành Dương hô: “Để tôi tự làm.”

Ninh Phi còn chưa kịp mở miệng, dạ dày dẫn đường đã giành trước, kêu “ột” một tiếng.

Tiếp sau có tiếng gió ngẩn ngủi, nghe như một tiếng cười kìm nén. Thành Dương gần như hoài nghi mình có nghe lầm hay không, Ninh Phi thoạt trông không giống một người biết cười.

“Đối bụng?” Ninh Phi dừng động tác, hỏi.

Thành Dương gật đầu.

“Tôi mua cơm về.” Ninh Phi nói, dịu dàng đến lạ thường: “Đợi lát cho cậu ăn.”

Hắn vốn đứng phía sau Thành Dương, giờ lại nghiêng nửa người về phía trước, định tiếp tục động tác vừa rồi. Tuy Thành Dương bị bịt mắt, nhưng có thể từ tiếng vải vóc ma sát với da mà nhận ra động thái của Ninh Phi.

Đối phương rất thả lỏng, đây là thời cơ ra tay tuyệt vời.

Cơ hội chỉ có một lần, Thành Dương nhớ lại một lần các động tác võ thuật trong chớp mắt: Trước tiên huých vai trái về phía sau, rồi trở tay vươn xuống dưới, cổ đẩy ngã người kia, cuối cùng dùng vòng xích của còng tay vắt qua cổ Ninh Phi. Tốc độ phản ứng của lính gác luôn rất nhanh, y nhất định phải tập kích bất ngờ, vậy mới có cơ may thắng được.

Thừa cơ tay phải Ninh Phi còn đang ở cạnh hông y, y vặn mình, dùng sức đung vào bả vai đối phương. Nơi tiếp xúc ẩm ướt mềm mại, dường như có một miệng vết thương hình tròn chưa lành. Ninh Phi rên rỉ đau đớn, Thành Dương hơi khựng lại, bất chợt nhớ đến — trên vai hần hần là vẫn còn vết thương bị đạn bắn lúc đó.

Lúc đó Ninh Phi không đề phòng mà kêu đau với y, chặt vật đến nỗi viền mắt cũng đỏ hoe.

Mới phân tâm một chút, hai cổ tay y đã bị bắt lại, không xuất được chiêu tiếp theo. Ninh Phi dùng sức đè y trước bồn rửa tay. Đầu bị ấn thấp xuống, đụng vào vòi nước.

Trong không khí có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Hơi thở Ninh Phi nặng nề, giống như đang kiểm chế bản thân, không nói một lời nào.

Thành Dương nhẹ giọng hỏi: “Có phải tôi bắt cần đụng trúng vết thương của cậu không?”

Tay phải Ninh Phi đè chặt sau ót y, lực tay lớn đến mức như muốn xuyên vào. Đó vừa khéo là vị trí tuyến thể tiết ra pheromone, Thành Dương khó chịu xê dịch, rồi hỏi: “Để tôi nhìn xem, có chảy máu không?”

Đầu y bị đẩy về trước đây thô bạo, thân thể lại cùng lúc bị kéo ngược về. Ninh Phi lôi dương vật của y ra. Gốc bộ phận quan trọng bị nắm lấy, y không còn dám động đậy, đành phải xoay người theo động tác của Ninh Phi.

Tiếp đó, lính gác không có bất kì hành động nào. Thành Dương ngẫm nghĩ mình có nên xin lỗi hay không, thì nghe thấy Ninh Phi gần giọng: “**Cậu còn ba cái gấp không?**”

“Xin lỗi.” Thành Dương cười khổ: “Tình huống thế này, tôi không ra được.”

Ninh Phi thô bạo nhét thứ kia của y vào trong quần, hai ba cái sửa sang lại quần áo, rồi quay lại rửa tay. Để đề phòng Thành Dương lại trốn thoát lần nữa, hần dựa sát vào phía sau dẫn đường, vòng tay qua hai bên hông để xả nước, tư thế giống như một cái ôm không tình nguyện.

Quần áo Thành Dương từ lúc lên bờ đã bị ném đi, nửa người trên vẫn để trần. Phần da kề sát bả vai của Ninh Phi có chất lỏng ẩm nóng chậm chậm rỉ ra.

Ôm vài phần tiếc nuối, y nghĩ, khi này mình không nên mềm lòng.

Nhưng mà không chỉ một mình y mềm lòng.

Y bị Ninh Phi áp giải đến phòng ăn. Đầu tiên là âm thanh từ túi nhựa, tiếp đó là hai hộp cơm được lần lượt đặt lên bàn, tiếng tách đĩa dùng một lần khẽ vang lên. Y ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, dạ dày không biết bao lâu chưa ăn uống gì bắt đầu quặn quại đau khổ.

“Súng đang trong tay tôi.” Ninh Phi khàn giọng cảnh cáo: “Cậu tốt nhất nên ngoan ngoãn chút.”

Thành Dương gật đầu, tiếp tục áy náy: “Tôi chỉ là không quen bị người khác động chạm nơi đó, không phải cố ý đụng trúng vết thương của cậu.”

Ninh Phi không mở còng tay ra cho y, bắt đầu ăn cơm. Thành Dương lắng tai nghe một lúc, rồi mở miệng hỏi, vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng: “Còn đau không?”

Y có thể cảm nhận được sự thay đổi rất nhỏ trong bầu không khí, qua những câu nói đó, lửa giận trong pháo đài tinh thần của Ninh Phi cứ tiêu tan từng phần, uất ức thì lộ ra từng chút một. Tiếng đĩa ngừng lại, người đối diện dường như đang nhìn y. Trực giác mách bảo Thành Dương nên nói thêm nhiều lời thoải an ủi như thế, nhưng câu từ ra tới đầu lưỡi, cuối cùng vẫn do dự.

Y đã thăm dò được kết quả, Ninh Phi thật sự thích y. Xâm nhập thêm nữa, chính là cố ý lợi dụng phần tình cảm này. Như thế quá hèn hạ.

“Há miệng.” Ninh Phi mắt tự nhiên nói.

Thành Dương há miệng, một muỗng cơm được đút vào. Y nhai hai lần, sau khi nuốt xuống, muỗng thứ hai lại đến bên mép.

Tuy bụng đói cồn cào, nhưng ăn bữa cơm này hoàn toàn không thấy mùi vị gì.

Ninh Phi đút y ăn xong, rồi quay lại tiếp tục ăn phần mình. Sau khi ăn xong, hắn mở một chai nước khoáng, nắm cầm Thành Dương định rót vào.

Thành Dương thật sự sợ kiểu đi vệ sinh kia, không dám uống nhiều. Không biết do cố ý hay không kiểm soát được mà Ninh Phi đổ tràn ra cũng vẫn chưa dừng tay, nước chảy từ cầm xuống mình y. Thành Dương ho sặc sụa hai cái, hắn mới thu bình về, đóng nắp lại.

“Tôi ra ngoài trước, sẽ quay lại sớm.”

Nghe thấy tiếng nói, Thành Dương ngẩng đầu hướng về phía phát ra âm thanh, hỏi: “Đi đâu? Có thể cho tôi đi cùng không?”

Ninh Phi không đáp, đi thẳng ra ngoài. Bước chân của hắn nghe soàn soạt, giống như đi trên giấy. Cửa bị đóng lại từ bên ngoài, rồi khóa trái. Thành Dương hơi sốt ruột —— y không biết mình đã ngủ bao lâu, cũng không biết giờ là ngày hay đêm, y phải nhanh chóng bắt liên lạc với công đoàn. Thành Dương đứng lên, dựa vào trí nhớ mơ hồ khắp khếnh lần đến cửa, xoay lưng dùng tay mở khóa. Mở không được, mất tinh thần, bèn trực tiếp dùng lưng huých vào cửa.

Sâu trong nhà có tiếng lạch cạch, y không thấy gì cả, đứng tại chỗ lắng tai nghe một lúc. Dưới chân bỗng truyền đến tiếng mèo kêu rất nhỏ, ra là con mèo kia lại chui ra khỏi ngăn kéo, chạy đến lượn vòng quanh chân y.

Thành Dương dở khóc dở cười, ngồi xổm xuống, để nó trèo lên chân mình. Nó meo meo kêu lên, Thành Dương nhỏ giọng oán giận: “Chủ nhân của mi thật làm người ta đau đầu.”

Nó phụ họa: “Meo.”

Thành Dương nhắm mắt lắng nghe, mơ hồ có cảm giác cùng chung mối thù với nó.

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Con mèo ngồi trên đầu gối y liếm lông, Thành Dương không làm được gì, câu được câu chăng khẽ giọng tán gẫu với nó.

“Mi nói được không?”

Nó đáp: “Meo.”

“Có tên tuổi không?”

Nó tiếp tục đáp lời: “Meo.”

Thân thể tròn tròn bông xù ấm áp ở trên người, Thành Dương đột nhiên rất muốn vươn tay gãi cằm nó.

Nó khác hẳn tinh thần thể Thành Dương từng nghe nói.

Cáo trắng của Vũ Tình không những biết nói, mà còn cố tự đặt tên cho mình là Samoyed (1 giống chó:)). Cửa Tạ Đồng là một con gấu, chạy nhanh lại còn khỏe, cũng chia sẻ năng lực trí nhớ siêu phàm với chủ nhân. Ngay cả Diêu Cảnh Hành cũng có một con chim cất, có thể theo dấu kẻ địch từ trên trời. Mà con mèo của Ninh Phi chỉ có thể kêu meo meo, so ra cũng không khác gì động vật phổ thông.

Một tinh thần thể vô dụng trong tác chiến, Thành Dương nghĩ, chẳng trách Ninh Phi lại ghét bỏ nó như thế.

Y ngồi cạnh cửa đợi hồi lâu, vẫn chưa thấy Ninh Phi trở về. Đuôi mèo chốc chốc lại vểnh lên người, nhịp điệu như thôi miên. Thành Dương giữ nguyên tư thế ngồi, ngáp một cái, dựa vào tường chớp mắt.

Một giây lại một giây trôi qua, không biết qua bao lâu, đợi copoly benzothiadiazole bắt đầu chuyển hóa. Sự ngăn trở yếu dần đi, có thể điều động một chút tinh thần lực.

Con mèo ngồi thẳng nửa người trên, gọi y: “Meo?”

“Suyt.” Thành Dương thì thầm: “Lại đây, đừng nhúc nhích, cho ta mượn mắt mi dùng một lát.”

Pheromone của y vây quanh con mèo, im hơi lặng tiếng thấm nhập vào ý thức của nó. Tầm mắt thoáng chốc trở nên rõ ràng, y khẽ chớp mắt, nhìn thấy một bản thân khổng lồ ngồi phía trước.

Cảm giác này thật là kì lạ.

Thành Dương không chế được cơ thể con mèo run rẩy lông tơ, nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Trên mặt đất vẫn bừa bộn những giấy —— hôm ấy bước vào y có chú ý tới, nhưng vì căng thẳng nên không nhìn kỹ. Bây giờ rốt cuộc cũng có dịp, y cúi đầu, dùng đệm thịt lật mặt trước lên xem.

Nội dung phía trên khiến y không nói nên lời.

Là tin tức liên quan đến y. Thành Dương lật xem từng trang giấy, ngoại trừ một xấp tư liệu dày cộm trên bàn trà nói về cuộc chiến giữa y, Vũ Tình và Kền Kền, những cái khác đều về y. Vụ án qua tay y, sự kiện liên quan đến y, y bị thương, y được tuyên dương,...

Có người quan tâm y đến cuồng như vậy.

Y lại không biết gì về người kia.

Điều này không công bằng với Ninh Phi. Lần đầu tiên Thành Dương cảm thấy hổ thẹn vô cùng, giống như có lông mèo bện trong lòng, vừa ngứa ngáy vừa khó chịu. Y không nên không nhớ gì về hắn.

Thành Dương cảm thấy mình nên thật lòng thật dạ đối xử hữu nghị với Ninh Phi hơn, sau khi hắn quay lại, trước khi mình trở về công đoàn. Ít nhất phải nói chuyện đàng hoàng, hỏi rõ trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cho dù không thể hỏi đáp lại tình cảm ngang hàng, nói không chừng có thể kết giao bằng hữu.

—— Giả như qua một khoảng thời gian, bản thân Ninh Phi đã nghĩ thông suốt thì sao?

Y không gắn với tinh thần của con mèo nữa, lại trở về cơ thể mình, tiếp tục chờ.

Ninh Phi đã gặp rắc rối.

Từ tòa nhà năm tầng, vòng qua ba hẻm nhỏ. Một gã đàn ông mặc áo gió đen tựa vào tường, bật lửa, tự châm thuốc cho mình.

Ninh Phi đứng cạnh hắn, lên tiếng: “Hôm nay tôi không mua tin tức.”

“Tôi đến để đưa tin.” Người kia nói.

Gã là Hải Âu(2), kẻ buôn tin kiêm môi giới có tiếng ở chợ đen trong vùng. Ninh Phi gật đầu, chờ gã nói tiếp.

Gã lấy trong túi ra một tờ giấy được gấp đôi hai lần, mở ra, đưa cho Ninh Phi: “Lão cổ chủ của cậu nói tôi chuyển cho cậu, hai mươi vạn, giết người này.”

Ninh Phi nhận lấy, bàn tay suýt mất kiểm soát mà run rẩy. Trên đó in một gương mặt quen thuộc, Thành Dương. Tờ giấy là lệnh truy nã của công đoàn Tiêu Hướng, có in con dấu và ngày tháng, mới vừa ra lò hôm nay. Y bình tĩnh gấp nó lại.

“Tôi biết cậu gặp hắn.” Hải Âu nói: “Lúc trốn thoát hắn có tạo chút động tĩnh, cô gái họ Tiết ở ngã ba bắt gặp hành tung của hắn ở đầu phố.”

“Giao dịch này tôi không thể nhận.” Ninh Phi trả lại tờ giấy: “Cậu ta là khách hàng của tôi.”

Hải Âu mỉm cười, ném tàn thuốc xuống đất, dùng đế giày ra sức nghiền đạp. Gã nói: “Cậu nhất định phải giết. Chị Kỳ muốn mạng của hắn. Hắn cho cậu bao nhiêu? Chúng tôi có thể cho tối đa gấp ba lần.”

“Anh chỉ không nổi.”

Hải Âu liếc nhìn hần: “Cậu ra cái giá —— hay là nói, cậu muốn bảo vệ hần?”

Tâm trạng Ninh Phi vốn không tốt, gặp phải tình huống này lại càng không muốn đáp lời.

“Tên này nhất định phải chết.” Hải Âu nói: “Coi như cậu không nhận, cũng không thể đối nghịch với chị Kỳ. Cậu đã quên năm đó là ai giúp cậu giấu đi tung tích, là ai giúp cậu liên hệ bác sĩ cấy kim thăm dò, để cậu có thể giả làm người bình thường nghênh ngang trên phố ư?”

“Tôi chưa quên.”

“Vậy thì cho tôi biết hần ở đâu, nếu không thể tôi sẽ tìm người khác đến giết.”

Ninh Phi: “Tôi sẽ không để anh giết cậu ta.”

Hải Âu nhỏ xuống đất, hung tợn: “Chị Kỳ đoán mày sẽ thế này, đúng như dự đoán ——” Gã ném phăng bật lửa, luồn tay vào túi.

Sắc mặt lính gác thay đổi.

Hần nghe thấy một tiếng ấn nút “Tạch” vô cùng nhỏ, cùng lúc đó, từ tuyến thể ở não sau truyền đến cảm giác kim châm bén nhọn. Kim thăm dò đang rung động, kêu ong ong trong cơ thể hần, cứ vậy đâm lên trước đọng về sau. Mỗi chuyển động khe khẽ đều gây ra cơn đau liên tiếp bùng nổ trong đầu.

Hai tay Ninh Phi bóp chặt cổ họng Hải Âu, nén đau thở gấp, thều thào: “Dừng lại.”

Hải Âu nở nụ cười méo mó, rút hai tay ra khỏi túi, giơ lên tỏ ý đầu hàng.

Nhưng kim thăm dò vẫn không ngừng lại, vẫn không chết không thôi như muốn khuấy đảo bộ não hần. Trước mắt biến thành màu đen, cả thị giác cũng dần mơ hồ, khó có thể duy trì tư thế đứng thẳng. Hần cho rằng mình đã quen —— nhưng lúc này thật sự quá khó khăn, chưa từng có cơn đau nào như vậy.

Hần mơ hồ nhớ tới, mấy ngày trước vừa khéo có lính gác phát điên ở khu Phế Thành, ôm đầu đau đớn gào thét rất lâu. Cuối cùng đoạt được một khẩu súng, tự sát thân vong.

E rằng hần cũng sẽ như thế. Hải Âu đang đợi, đợi hần đau đến không còn hơi sức, chắc chắn sẽ thừa cơ lấy mạng hần.

Nhưng hần không thể chết ở bên ngoài được, Thành Dương còn bị trói ở nhà. Cho dù bước đi không được, hần cũng nhất định phải bò về thả người.

Ninh Phi nghiêng rằng, cố gắng vận xương cổ Hải Âu. Tên buôn tin bất ngờ không thôi, vươn tay nỗ lực phản kích, nhưng cuối cùng vẫn thất bại trước ưu thế sức mạnh trời sinh của lính gác. Thi thể Hải Âu từ trên tường trượt xuống mặt đất, ngực bụng hần cũng trúng vài cú, vết đạn bắn nơi vai trái lại bắt đầu chảy máu. Ninh Phi vịn tường nhắm mắt nôn khan, mỗi động tác nhỏ cũng đều làm đầu đau hơn gấp bội.

=====

(1) Dầu Vạn Kim, còn gọi là dầu mát, dùng bôi vết côn trùng cắn, làm ấm người, giảm đau, nhức đầu,... Thành ngữ “dầu Vạn Kim” dùng để chỉ ai hay cái gì đó hữu ích, đóng nhiều vai trò, ngoài ra còn được dùng với ý mỉa mai.

(2) Nguyên tác tên Hải Âu đó là Tín Thiên Ông , tín là thư tín, tin tức; thiên là trời; ông là ông già. là tên Trung của loài diomedea albatrus – Hải âu lớn đuôi ngắn.

21. Chương 21

Dưới tình trạng không nhìn thấy gì, âm thanh và mùi vị lại vô cùng rõ ràng.

Con mèo dựng thẳng đuôi xù lông, im hơi lặng tiếng từ trên người Thành Dương nhảy xuống, đi sâu vào trong nhà. Kèm theo mùi máu tươi, từng tiếng bước chân loạng choạng không quy luật đang bước lên thang lầu, dừng lại trước cửa. Cuối cùng là tiếng ồn lớn, nghe như có người quy ngã trước cửa.

“Ninh Phi?” Thành Dương nhỏ giọng thăm dò.

Có vài khoảnh khắc như thế, Ninh Phi cảm giác bản thân dường như mất đi ý thức.

Rung động của kim thăm dò trong đầu dần dần ngừng lại, nhưng đại não vẫn chìm trong cảm giác đau đớn kịch liệt trước đó, giống như thi thể đã ngâm trong nước mấy ngày, thối rữa, trương phình, choáng váng. Chóp mũi có mùi vị cỏ tươi, hần tham lam ra sức hít thở, qua một hồi lâu mới sực nhớ bản thân phải làm gì.

Hần kéo cửa ra như cái xác không hồn, không thèm dùng chìa khóa, trực tiếp dùng sức phá luôn khóa cửa. Băng qua hành lang, đến phòng khách tìm vali hành lý, rồi tiện tay nhét tất cả mọi thứ trước mắt vào trong.

Làm được một nửa, đột nhiên nhớ tới còn một người.

Ninh Phi chậm rãi quay đầu, thấy Thành Dương đứng đó, dựa lên tường hành lang, mặt hướng về phía hắn, miệng mở ra đóng lại, nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Khẩu hình đó đang hỏi hắn: “*Xảy ra chuyện gì?*”

Cả gian phòng im bất, lặng thình như cái chết.

Ninh Phi căng cứng đi tới, cả bước chân cũng trầm lặng.

“*Sao vậy?*” Thành Dương hỏi trong tĩnh lặng: “*Để tôi xem xem, tình trạng của cậu không ổn lắm.*”

Hần suýt định nói ra, *tôi không nghe được.*

Ý nghĩ mềm yếu này lập tức bị khóa lại nơi đáy lòng, cơn đau mơ hồ còn sót lại trong đầu thôi thúc nảy sinh đầy tràn những suy nghĩ ác ý và ham muốn phá hủy. Hắn lấy ra một tờ lệnh truy nã trong túi áo, giờ trước mắt Thành Dương, kéo mạnh miếng vải bịt mắt xuống.

“*Vậy để cậu xem.*” Hắn kìm giọng: “*Mới phát lệnh, cậu đừng mong trở về.*”

Ánh sáng hơi mờ tối, Thành Dương không thích ứng chớp chớp mắt, rồi mới đặt tầm mắt lên thứ kia. Gần quá, chữ trên giấy lớn đến mức mờ nhạt. Phía trên là hai đốt ngón tay, nắm chặt tờ giấy, đầu ngón tay thì mạnh đến nổi trắng xanh.

“*Có thể cách xa một chút không?*” Y hỏi: “*Tôi thấy không rõ lắm.*”

Ninh Phi phản ứng hơi chậm, ngừng một giây mới đưa tay ra xa một chút. Thứ đầu tiên Thành Dương

thấy là tên mình, một bức ảnh lớn, một con dấu ngày tháng. Một đoạn văn năm sáu dòng kẹp giữa bức hình và con dấu, nội dung đại loại là dẫn đường này bị nghi ngờ đào ngũ, mong mọi nơi chú ý camera an ninh của mình, một khi phát hiện hành tung, phải kịp thời báo cáo.

Tình tình cũng không quá nghiêm trọng. Năm ngoái khi lính gác dẫn đường quá hạn nhiệm vụ, mỗi tháng công đoàn đều đăng vài thông báo như vậy.

Thành Dương thở phào nhẹ nhõm, chuyển lực chú ý lên người Ninh Phi. Quần áo Ninh Phi nhăn nhúm, dính vài vết máu khô. Hắn đang thở dồn dập, ngực phập phồng dữ dội. Tầm mắt Thành Dương đảo qua cánh cửa bị phá hỏng, nhất thời hiểu ra.

Ninh Phi đang ở bờ vực mất khống chế.

Dưới tình huống không có dẫn đường, lính gác mất khống chế thường đồng nghĩa với cái chết. Bọn họ sẽ phá nát mọi thứ, giết chết tất cả những người trước mắt, sau cùng khi đã kiệt quệ năng lượng và sinh mạng, đột ngột chết ở đầu đường. Rất hiếm lính gác có thể kéo bản thân ra khỏi trạng thái điên loạn — giác quan của bọn họ sẽ không bị khống chế hoặc mất tác dụng, khiến họ chìm sâu hơn vào trạng thái tâm lý luống cuống không biết làm gì.

Thế nhưng Ninh Phi đang cố gắng khống chế chính mình.

Đây hẳn là lúc phòng tuyến tâm lý yếu ớt nhất, dựa trên kinh nghiệm của mình, Thành Dương phán đoán. Ninh Phi cần phải tiêu một lượng lớn tinh lực trong người mình, do đó rất có thể sẽ không chú ý động tác nhỏ của dẫn đường. Y có thể... Thành Dương đột nhiên nghĩ, thôi bỏ đi, quyết định thân thiện với hắn một chút.

“Lại đây.” Y nói: “Để tôi giúp cậu.”

Lính gác khẽ lùi về sau, biểu cảm trên gương mặt nửa là hoảng hốt, nửa là khát khao. Thành Dương đứng thẳng lên, bước tới gần hắn. Hắn từng bước lùi lại, mãi đến khi bị dồn đến sát tường, không còn chỗ trốn.

Ninh Phi trợn tròn hai mắt, trong khoảng cách rất gần, đôi mắt vừa lớn vừa sáng như mắt mèo. Thành Dương tiết ra pheromone, vùng vẫy đấu tranh trong cặp mắt kia giống như đốm lửa, chớp nháy hai lần rồi tắt lụi. Ninh Phi hơi rướn người, hơi sát lại gần như không chịu được sự mê hoặc.

“Suyt.” Thành Dương nói, nhẹ nhàng đụng trán với Ninh Phi.

Ninh Phi hoảng sợ khẽ rụt lại, ót kè sát tường, nhắm mắt lại, hàng mi khẽ rung.

Có rất nhiều nguyên nhân khiến một lính gác mất khống chế, từ lớn như chiến đấu, mất máu, tàn sát, giam cầm ngược đãi, đến nhỏ như một âm thanh chói tai, một màu sắc nhức mắt, một lời nói vô tâm. Tóm lại, đơn giản là những thứ gây nên chấn động cảm xúc.

Làm dẫn đường, Thành Dương từng xử lý không biết bao nhiêu vụ án mất khống chế, đã thuộc nằm lòng quy trình cơ bản. Hắn phóng tinh thần lực, tiến hành kết nối với tâm trí Ninh Phi.

Đau.

Truyền đến trước hết là cơn đau căng trướng, Thành Dương cau mày, chuyển cảm giác đến cơ thể mình. Pháo đài tinh thần của Ninh Phi vẫn ngoan cố như trước, y cũng không có ý định cưỡng ép phá vỡ, bèn dạo bên ngoài đôi vòng, tiết ra thiện ý. Lính gác cũng không tiếp nhận, Thành Dương hơi thất vọng chuyển hướng ra phía sau, như lấy lòng mà vuốt ve tinh thần tuyến có dạng núp tua màu bạc.

Gặp vấn đề ở thính giác.

Ngoài ra, bên trong tuyến thể cũng được cấy một vật không xác định.

Thành Dương đã giải quyết được phần trước, nhưng lại bó tay chịu chết với phần sau. Y đặt đầu lên tường rên một tiếng đau đớn, hỏi Ninh Phi: “Cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” Cũng hi vọng Ninh Phi có thể mở công tay nhanh một chút, y muốn day huyết thái dương.

Thật khó chịu, y thở ra một hơi, không hiểu sao Ninh Phi có thể chịu đựng được.

Lính gác hốt hoảng mở mắt, sắc môi hơi tái nhợt. Thành Dương rời mắt, lại hỏi: “Trong tuyến thể cậu có thứ gì vậy?”

Ninh Phi như bị đâm một cái, ánh mắt tức khắc tỉnh táo: “Thứ tốt.” Hắn đáp, mất đi phần tình cảm khiến lời nói có vẻ khô khan: “Thứ tốt giúp tôi không lưu lại bất kỳ dấu vết pheromone nào.”

“Thế nên cậu mới có thể lừa được hệ thống giám sát khắp nơi, chẳng trách...” Thành Dương lẩm bẩm.

Suy đoán của y là chính xác, có lẽ pháo đài tinh thần vô cùng kiên cố cũng là ảnh hưởng của vật không xác định kia.

“Không có thời gian nói mấy cái này.” Ninh Phi nói, xoay người tiếp tục thu dọn hành lý: “Ở đây không còn an toàn, cậu phải đi cùng tôi.”

“Người của công đoàn đến?”

Ninh Phi ngoảnh lại nhìn y: “Không chỉ là công đoàn, cố chủ của tôi cũng muốn giết cậu.”

22. Chương 22

Cố chủ của Ninh Phi muốn giết mình.

“Tại sao?” Thành Dương ngơ ngác hỏi.

Ninh Phi bận rộn thu dọn đồ đạc, chỉ kịp ném lại một câu “Không biết”. Mới tỉnh lại từ trạng thái vô tri vô giác, đồ đạc nhét vào vali quá nhiều quá loạn. Hắn lấy mấy tờ báo vô dụng ra, liếc nhìn, rồi ngượng ngùng xé vụn.

Bản thân Thành Dương đã ở ngay đây, hắn cần gì phải giữ lại những thứ này?

Hắn tiến vào phòng ngủ, lượm vài bộ quần áo, mang nguyên hộp quần lót chưa mở đi ra. Khi quay trở lại, Thành Dương vẫn đang ngơ ngác tự hỏi, dường như hoàn toàn không chú ý hình ảnh trên giấy vụn.

Điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, Ninh Phi kéo khóa vali, đẩy Thành Dương ra cửa. Mới chạm tới lưng dẫn đường, người kia chợt giật mình bừng tỉnh, lên tiếng: “Có thể mở còng tay ra trước không —— tôi có thể tự đi.”

Thấy hắn có vẻ không tình nguyện, Thành Dương bổ sung một câu: “Dù sao, trong thời gian ngắn tôi cũng không thể nào trở về công đoàn.”

Ninh Phi bắt được từ mấu chốt.

“Thời gian ngắn?” Hắn hỏi.

“Đến khi làm rõ chân tướng sự tình, sau khi chứng minh vô tội, chúng quy vẫn phải trở về.”

Ninh Phi đặt tay sau lưng Thành Dương, nghe những lời này, cười khẩy: “Công đoàn có cái gì tốt.”

Thành Dương còn nhớ thân phận của hắn, một lính gác đào ngũ khỏi công đoàn. Y khẽ thở dài, phủ nhận: “Không phải có hay không, chỉ là phải làm như thế. Tôi là một dẫn đường, ngoại trừ quay lại công đoàn, không có cách nào khác.”

Ninh Phi khẽ “Hừ” một tiếng, nhưng vẫn vịn đứt dây xích ở còng tay. Hai người một trước một sau đi xuống lầu, vòng qua hẻm nhỏ, đi thẳng về phía Nam. Có một chiếc xe Jeep đậu ở ven đường, Ninh Phi đập vỡ cửa sổ thủy tinh, thò tay vào mở cửa từ bên trong, ngồi vào ghế lái. Hắn lôi hai đầu dây điện bên dưới vô-lăng, nhẹ nhàng chạm vào nhau, nơi hai dây kim loại tiếp xúc xuất hiện vài tia lửa nhỏ.

Nổ máy.

Mèo đen nhào qua ô cửa sổ, linh hoạt nhảy vào ghế sau, nép vào góc tối cuộn mình thành một khối. Lính gác quay đầu nhìn Thành Dương, im lặng giục y lên xe.

Thành Dương vừa ngồi xuống đóng cửa lại, Ninh Phi bèn lập tức gấp rút đạp chân ga. Bọn họ lái xe dọc theo con sông, mãi đến nhánh sông phụ đổ vào mặt sông mênh mông. Nền xi măng nội thành không biết từ khi nào thay bằng mặt đường nhựa, cuối cùng biến thành đường đất sét vàng gập ghềnh cạnh bờ sông. Đây là vùng ngoại ô, dân cư thưa thớt, camera cũng phân bố rất ít. Cửa sông ở ngay trước mắt, từ xa có thể nhìn thấy cây cối rậm rạp xanh um mặt nước, là một rừng đước.

Thành Dương nhớ gần đây hẳn là có một làng chài bỏ hoang. Hơn mười năm trước, để bảo vệ môi trường, cả làng bị cưỡng chế di dời, ổn định ở nơi khác.

Ninh Phi lái thêm một đoạn mới tắt máy dừng xe, ra hiệu cho Thành Dương bước xuống.

Cách vài mét, mèo đen lặng lẽ theo sau họ.

Thành Dương không biết Ninh Phi định dẫn mình đi đâu lánh tạm, cũng không cách nào suy nghĩ cặn kẽ, cơn đau đầu chuyển đến người mình lại đột nhiên phát tác. Hoàng hôn, một vầng tà dương màu da cam treo trên cửa sông bát ngát. Y híp mắt nhìn phía trước, trên vông mạc phản chiếu vài đốm sáng mơ hồ, chói đến mức gần như chảy nước mắt.

Ninh Phi đột nhiên mở miệng: “Lúc nhỏ, tôi lớn lên ở gần đây.”

“Ừm.” Thành Dương nhẹ giọng đáp: “Cậu đến từ làng chài kia sao?”

Lính gác say sưa ngắm tà dương, nói như tự nhủ: “Không sai. Bao năm rồi chưa quay lại, thật đẹp...”

Thành Dương nhắm mắt, day day huyết thái dương.

Ninh Phi xoay người nhìn y, vẻ mặt vốn ngần ngừ lập tức hóa thành lo sợ: “Lúc đó cậu đã làm gì?” Hắn hỏi: “Chuyến dời tổn thương?”

Thành Dương gật đầu.

Lời lính gác có phần cứng nhắc: “Trả lại đi, tôi không cần.”

“Tôi không thể trơ mắt nhìn cậu mất khống chế.” Y nói.

Thành Dương là một người rất tốt. Y đã cho Ninh Phi một đoạn kí ức sâu đậm ám áp nhất, khiến hắn trần trở nhưng nhớ bao nhiêu năm.

Nhưng hôm nay phần tốt này có hơi vượt quá, xưa nay Ninh Phi chưa từng mong đợi điều này.

Khó chịu lắm đây, hắn nghĩ, sao hắn có thể để Thành Dương chịu đựng loại đau đớn này chứ?

“Tôi sẽ không mất khống chế.” Hắn nói, giọng điệu vừa hung bạo vừa nôn nóng.

Thành Dương thấp giọng phản bác: “Rõ ràng lúc đó cậu đã đến giới hạn.”

“Tôi có thể nhịn được.”

Thành Dương chưa kịp lên tiếng, miệng đã bị chặn lại. Ninh Phi thừa dịp y còn chìm trong trạng thái suy yếu khó chịu, tiến lên một bước cường hôn y. Đó là một nụ hôn vụng về, gần như cướp đoạt và cắn xé, đầu lưỡi Thành Dương bị mót đến hơi đau. Y nhú mày định lùi lại. Ninh Phi lại lùi trước một bước, trợn mắt nhìn y, trông vừa rụt rè vừa hung tợn.

Trong mắt hắn phản chiếu nửa vầng sáng buổi chiều tà ám áp.

“Cậu...” Thành Dương thận trọng chọn từ ngữ, không chắc chắn bản thân nên tỏ ý kháng cự hay thẳng thừng trách mắng.

Ninh Phi ngắt lời, giọng nói vì run rẩy mà không ổn định: “Cố chủ từng có ơn với tôi. Hôm nay bà ấy cho người nhấn với tôi, muốn tôi nhất định phải giết cậu. Tôi nói không được, giữa tôi và cậu còn giao dịch.”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, Thành Dương ngỡ ngàng đợi hắn tiếp tục.

Ninh Phi nói tiếp: “Bà ấy hỏi cậu trả tôi bao nhiêu, bà ấy sẵn sàng ra gấp ba.”

“Cho nên?” Thành Dương hỏi: “Cậu phải giết tôi ở đây ư?”

“Tôi đã từ chối.” Hắn chớp mắt: “Gấp ba của bà ấy vô giá trị với tôi, tôi chỉ muốn lên giường với cậu.”

Hai gò má hắn sung huyết đỏ bừng, ánh mắt ngời sáng. Thành Dương nhất thời nói không nên lời.

Mặt trời chìm xuống từng tắc một, ánh sáng trong mắt Ninh Phi cũng tối đi từng phần.

Cuối cùng, Thành Dương dờn tầm mắt: “Xin lỗi.”

“Không có gì đáng xin lỗi, tôi hiểu được.” Ninh Phi thần thờ nói. Qua một hồi lâu, hần lại mở miệng, ngữ điệu uể oải: “Vậy thì chuyển thương tổn của cậu về lại đi.”

23. Chương 23

Thành Dương không tìm được lý do cự tuyệt.

Y không giỏi xử lý loại tình cảm dây dưa thế này. Nếu như sự việc có thể phân rõ thì tốt rồi — cho dù Ninh Phi thích y, không liên quan đến chuyện khác. Y cảm thụ được sự săn sóc của Ninh Phi ở mức độ nhất định, cũng không liên quan đến chuyện khác. Không can thiệp lẫn nhau, đôi bên đều vui vẻ.

Thế nhưng Ninh Phi không muốn như vậy.

Chuyển đầu đón về lại cơ thể lần nữa, lính gác không có phản ứng gì khác, duy chỉ đôi môi tái nhợt thêm một chút. Hần cũng không ngẩng mặt trời lặn nữa, tiếp tục tiến vào sâu trong rừng cây.

Bóng đêm mịt mờ, xung quanh chỉ có tiếng gió thổi qua ngọn cây nghe xào xạc. Lại đi thêm một đoạn, tới đến độ gờ tay gần như không thấy được năm ngón. Nhưng Ninh Phi vẫn như không hề hấn gì tiếp tục tiến bước, không biết bao lâu sau, cây cối dần thưa thớt, dưới chân có vết đường mòn mờ mờ.

Bầu không khí gượng gạo lên men trên cành lá. Thành Dương háng giọng, đột nhiên mở lời: “Mặc dù là người địa phương, nhưng tôi cũng không thường đến đây.”

Ninh Phi nặng nề đáp một tiếng “Ừ”.

Trả lời tuy ngắn gọn, nhưng dù sao cũng tốt hơn im lặng. Thành Dương vừa đẩy nhánh cây về phía trước, vừa nhớ lại: “Lần cuối đến đây, đã là mười mấy năm trước, làng chài vẫn chưa di dời. Năm đó trong thôn xảy ra một vụ án lớn, tôi theo giáo viên đến thực tập quan sát.” Y cười một tiếng tự giễu: “Lúc ấy tôi chỉ mới mười mấy tuổi, không hiểu gì cả, bị dọa chết khiếp.”

“Tôi biết.” Ninh Phi thấp giọng: “Có một lính gác mất khống chế.”

Thành Dương kinh ngạc nhìn bóng lưng của hần, đột nhiên hiểu ra: “Đúng rồi, cậu lớn lên trong thôn, hần là từng thấy — đúng là chuyện đó. Còn nhớ ở hiện trường thương vong nặng nề, lính gác kia vô cùng điên loạn, cả con trai của mình cũng không nhận ra, suýt chút xuống tay giết chết.”

Giọng y rất nhẹ, như chìm đắm trong chuyện cũ. Bước chân Ninh Phi khựng lại một giây. Nương theo ánh

trắng, Thành Dương loáng thoáng nhìn thấy đường nét một thôn trang ẩn hiện cách đó không xa. Những ngôi nhà lớn nhỏ đều làm bằng gỗ, được giá đỡ nâng lên trên mặt biển. Cạnh nhà có cầu thang gỗ nghiêng xuống dưới, thông với biển rộng. Cái cọc cũ nát neo hai ba con thuyền câu đã tróc sơn.

“Bên kia.” Ninh Phi chỉ vào một gian nhà nhỏ ven biển: “Đó là ngôi nhà lúc trước của tôi.”

Dẫn đường gật đầu định bước tới. Ninh Phi đứng tại chỗ không nhúc nhích. Thành Dương đi được hai bước, lại khó hiểu ngoảnh lại xem động tĩnh của Ninh Phi. Bóng hai người bị ánh trăng kéo ra thật dài, dính sát vào nhau, cuối cùng bị cỏ cây um tùm che lấp. Ninh Phi cúi đầu, trông như đang chăm chú nhìn cái bóng. Một lát sau, hần đột nhiên nói: “Lính gác mất không chế kia là mẹ tôi.”

Thành Dương kinh ngạc nhìn y.

Ninh Phi nhẹ giọng nói một mình: “Chẳng qua cậu vốn dĩ không nhớ tôi.”

Hần đón gió biển, yên lặng dẫn Thành Dương băng qua cây cầu gỗ đi tới trước căn nhà. Cửa không khóa, đẩy nhẹ là mở ra. Vết nắm móc loang lỗ trên mép cửa sổ, phía trước treo vài dây cá khô. Cách bày biện vật dụng trong nhà chưa hề mấy thay đổi, vẫn thấp thoáng dáng vẻ như năm ấy rời khỏi nhà. Nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy gương mặt bê bết máu của mẹ mình.

Có đôi khi, Ninh Phi cảm thấy, nếu có thể quên hết đi như Thành Dương là tốt rồi.

Hần bước vào gian buồng ngủ chật chội, nghe thấy tiếng Thành Dương truyền đến từ phía sau: “Tôi rất xin lỗi.”

Ninh Phi vẫn không để ý, giữ giữ ga giường rồi trải ra, ngoảnh lại ra hiệu: “Tối nay chịu khó chút, cậu ngủ ở trong.”

“Ninh Phi.” Thành Dương gọi hần.

Ninh Phi không khơi dậy được tâm trạng nói chuyện, quay lại phòng khách kiểm tra mạch điện. Ngôi làng bị bỏ hoang đã lâu, không còn được cấp điện. Hần mở nắp đây, ấn công tắc, đèn vẫn không hề sáng. Đành vùi đầu lật tung mọi góc ngách tìm diêm và nến, châm lửa, đặt lên bàn.

Mèo đen im hơi lặng tiếng đi vào buồng ngủ, nhảy lên giường, dựng thẳng đuôi nhìn hần chăm chăm.

“**Xuống.**” Hần trầm giọng đe dọa.

Thành Dương thở dài một hơi, ngồi trên giường. Con mèo không nghe theo lệnh hần, vùi đầu vào lồng ngực Thành Dương. Thành Dương cũng không để ý, lơ đãng đặt tay lên đỉnh đầu của nó, đôi mắt nhìn thẳng Ninh Phi: “Còn cậu? Không ngủ được à?”

“Gác đêm.”

Dẫn đường lộ vẻ chột bưng tỉnh: “Để tôi. Dù sao trước đó ngủ nhiều rồi, giờ vẫn chưa mệt, vừa khéo có thể để cậu nghỉ ngơi.”

“Tôi không cần ngủ nhiều như thế.”

“Vậy thì nói chuyện phiếm đi.”

Thành Dương ôm mèo bước tới, kéo ghế ngồi cạnh hắn. Ngón tay Ninh Phi khẽ run rẩy dưới bàn. Chỉ cần Thành Dương dịu dàng với hắn một chút, hắn sẽ không còn là chính mình.

Thực sự đủ rồi.

“Cậu muốn nói chuyện gì?” Hắn hỏi: “Kền Kền? Diệp Vũ Tình? Cổ chủ của tôi? Thế thì nói về Diệp Vũ Tình vậy —— Hai người định lúc nào kết hôn?”

Thành Dương sững sốt nửa giây: “Tháng Tám năm sau —— đề tài này chẳng có gì đáng nói, sao cổ chủ của cậu lại muốn giết tôi?”

“Tôi cũng không biết.”

“Kền Kền liên thủ với cổ chủ của cậu.” Thành Dương lăm bắm: “Vũ Tình chết dưới tay Kền Kền, hiện giờ cổ chủ của cậu lại muốn trừ khử tôi. Tại sao vậy chứ?”

Khi y trầm tư, gò má nhu hòa đến lạ, ngón tay vô tình hay cố ý gãi cằm con mèo. Ninh Phi nhìn một hồi mới phá hiện bản thân thế mà lại xuất thần, lơ đãng đáp bừa một tiếng.

Hai người mang theo tâm sự riêng trầm mặc suốt vài phút, cuối cùng, Thành Dương thâm tổng kết: “Manh mối quá ít.”

“Sẽ nhiều lên.” Ninh Phi nói.

Câu nói này nghe không như an ủi, mà giống một lời hứa hẹn hơn.

Trong phòng có mùi tanh hải sản. Ninh Phi đứng lên, tháo dây cá khô bên cửa sổ xuống, ném ra biển. Thứ mùi kì lạ dần phai đi theo gió, hương bạc hà nhàn nhạt trong không khí rõ ràng hơn một phần.

Lòng hắn chùng xuống, nhích lại gần Thành Dương, viết lên mu bàn tay: “Có người đến.”

Dựa theo mùi vị pheromone, kẻ địch hẳn là còn ở ngoài cự ly cảm nhận của Thành Dương. Dẫn đường buông con mèo ra, tay phải theo thói quen lần đến vị trí bao súng, lại phát hiện bên trong trống không.

Ninh Phi rút ra khẩu súng lục bên hông, khẽ khàng đặt cạnh Thành Dương.

Kẻ địch đến rất nhanh, ngọn nguồn hương bạc hà từ sâu trong rừng cách ngôi làng bỏ hoang ngày càng gần. Có lẽ đối phương tự cao về thực lực, nên cũng không che dấu bước chân của chính mình. Ninh Phi không dám buông lỏng, lặng lẽ không tiếng động đi ra ngoài, ngồi xổm trong góc tối chờ đợi.

Thời cơ đã gần kề.

Hắn đang chuẩn bị xông lên trước thì phát hiện Thành Dương mở cửa gỗ, không hề phòng bị bước ra ngoài. Lính gác đối diện dừng lại, Thành Dương chào cậu ta: “Là cậu.”

Kẻ vừa đến là người quen.

“Đừng trở về công đoàn.” Diêu Cảnh Hành nói: “Hiện giờ tình hình không ổn cho lắm, tuyệt đối đừng trở về công đoàn.”

Thành Dương cau mày: “Có ý gì?”

“Công đoàn điều động không ít người truy bắt cậu.” Diêu Cảnh Hành đáp: “Hơn nữa thầy Kỷ rất kỳ lạ —— cụ thể khó nói, là một loại cảm giác.”

“Được.” Thành Dương có vẻ như không phản ứng kịp, ngơ ngác trả lời: “Tôi biết rồi. Cậu thế này cũng không an toàn, để tôi xóa sạch hết đoạn ký ức này, cậu trở về trước.”

Diêu Cảnh Hành nhắm mắt lại, chờ Thành Dương tiến tới.

ẦM ——

Tiếng nổ kinh thiên động địa từ phía Bắc truyền đến, ánh lửa cháy đỏ nửa bầu trời. Cả ngôi làng bỏ hoang dường như cũng chấn động, Diêu Cảnh Hành đột nhiên mở mắt ra, hướng về phía xảy ra sự việc cùng lúc với Thành Dương. Ninh Phi cũng cả kinh, từ nơi ẩn nấp đứng dậy nhìn ra xa.

Về mặt hai lính gác đều thay đổi.

“Là công đoàn!” Diêu Cảnh Hành la thất thanh. Cậu ta bất chấp đang xóa ký ức, vội vã quay đầu chạy vào rừng.

Công đoàn thế mà xảy ra chuyện!

Đầu óc Thành Dương trống rỗng.

Công đoàn đáng lẽ là nơi an toàn nhất thành phố Hải Hà, mà thời khắc này lại xảy ra một vụ nổ quy mô không nhỏ. Y ngoảnh lại, bắt được vẻ mặt Ninh Phi đang hoàn toàn sửng sốt. Tim Thành Dương đập loạn, gần như quên mất nên nói thế nào, hệ thống lại một lúc lâu mới mở miệng: “Chiếc xe kia còn ở chỗ cũ không? E rằng tôi vẫn phải trở về công đoàn xem thử.”

24. Chương 24

Date: Tháng Mười Một 5, 2018 Author: Thảo Linh (Koori Rin) 0 Bình luận

Thông báo, đổi “bút danh”. Hết =))))))

1k711 lượt theo dõi rồi mà không có phúc lợi:v Các boss thứ lỗi ;;;

Các boss à~ 59 chương lận, mỗi lần gộp 4 chương khoảng 6000-7000 chữ, tức là còn $9 \times 6000 = 54000$ chữ nữa, dự là kéo sang năm sau =))))))

Kệ nó đi Phi Phi, về đây má nuôi, thương thằng nhỏ quá:((((

Một điều cuối cùng ;;; đến cuối cùng tinh thần thể của Thành Dương vẫn chỉ được gọi là mèo đen =)))
Nên để khi nào (có thể là chương sau) thân thân một xú sẽ in hoa Mèo Đen thành cái tên luôn:3

==Edit: Thảo Linh. Beta: Nguyệt Thần==

21

Dưới tình trạng không nhìn thấy gì, âm thanh và mùi vị lại vô cùng rõ ràng.

Con mèo dựng thẳng đuôi xù lông, im hơi lặng tiếng từ trên người Thành Dương nhảy xuống, đi sâu vào trong nhà. Kèm theo mùi máu tươi, từng tiếng bước chân loạn xạ không quy luật đang bước lên thang lầu, dừng lại trước cửa. Cuối cùng là tiếng ồn lớn, nghe như có người quy ngã trước cửa.

“Ninh Phi?” Thành Dương nhỏ giọng thăm dò.

Có vài khoảnh khắc như thế, Ninh Phi cảm giác bản thân dường như mất đi ý thức.

Rung động của kim thăm dò trong đầu dần dần ngừng lại, nhưng đại não vẫn chìm trong cảm giác đau đớn kịch liệt trước đó, giống như thi thể đã ngâm trong nước mấy ngày, thối rữa, trương phình, choáng váng. Chóp mũi có mùi vị cỏ tươi, hần tham lam ra sức hít thở, qua một hồi lâu mới sực nhớ bản thân phải làm gì.

Hần kéo cửa ra như cái xác không hồn, không thèm dùng chìa khóa, trực tiếp dùng sức phá luôn khóa cửa. Băng qua hành lang, đến phòng khách tìm vali hành lý, rồi tiện tay nhét tất cả mọi thứ trước mắt vào trong.

Làm được một nửa, đột nhiên nhớ tới còn một người.

Ninh Phi chậm rãi quay đầu, thấy Thành Dương đứng đó, dựa lên tường hành lang, mặt hướng về phía hắn, miệng mở ra đóng lại, nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào. Khẩu hình đó đang hỏi hắn: *“Xảy ra chuyện gì?”*

Cả gian phòng im bất, lặng thình như cái chết.

Ninh Phi căng cứng đi tới, cả bước chân cũng trầm lặng.

“Sao vậy?” Thành Dương hỏi trong tĩnh lặng: *“Để tôi xem xem, tình trạng của cậu không ổn lắm.”*

Hắn suýt định nói ra, *tôi không nghe được.*

Ý nghĩ mềm yếu này lập tức bị khóa lại nơi đáy lòng, cơn đau mơ hồ còn sót lại trong đầu thôi thúc nảy sinh đầy tràn những suy nghĩ ác ý và ham muốn phá hủy. Hắn lấy ra một tờ lệnh truy nã trong túi áo, giờ trước mắt Thành Dương, kéo mạnh miếng vải bịt mắt xuống.

“Vậy để cậu xem.” Hắn kìm giọng: *“Mới phát lệnh, cậu đừng mong trở về.”*

Ánh sáng hơi mờ tối, Thành Dương không thích ứng chớp chớp mắt, rồi mới đặt tầm mắt lên thứ kia. Gần quá, chữ trên giấy lớn đến mức mờ nhạt. Phía trên là hai đốt ngón tay, nắm chặt tờ giấy, đầu ngón tay thì mạnh đến nổi trắng xanh.

“Có thể cách xa một chút không?” Y hỏi: *“Tôi thấy không rõ lắm.”*

Ninh Phi phản ứng hơi chậm, ngừng một giây mới đưa tay ra xa một chút. Thứ đầu tiên Thành Dương thấy là tên mình, một bức ảnh lớn, một con dấu ngày tháng. Một đoạn văn năm sáu dòng kẹp giữa bức hình và con dấu, nội dung đại loại là dẫn đường này bị nghi ngờ đào ngũ, mong mọi nơi chú ý camera an ninh của mình, một khi phát hiện hành tung, phải kịp thời báo cáo.

Tình tình cũng không quá nghiêm trọng. Năm ngoái khi lính gác dẫn đường quá hạn nhiệm vụ, mỗi tháng công đoàn đều đăng vài thông báo như vậy.

Thành Dương thở phào nhẹ nhõm, chuyển lực chú ý lên người Ninh Phi. Quần áo Ninh Phi nhăn nhúm, dính vài vết máu khô. Hắn đang thở dồn dập, ngực phập phồng dữ dội. Tầm mắt Thành Dương đảo qua cánh cửa bị phá hỏng, nhất thời hiểu ra.

Ninh Phi đang ở bờ vực mất khống chế.

Dưới tình huống không có dẫn đường, lính gác mất khống chế thường đồng nghĩa với cái chết. Bọn họ sẽ phá nát mọi thứ, giết chết tất cả những người trước mắt, sau cùng khi đã kiệt quệ năng lượng và sinh mạng, đột ngột chết ở đầu đường. Rất hiếm lính gác có thể kéo bản thân ra khỏi trạng thái điên loạn — giác quan của bọn họ sẽ không bị khống chế hoặc mất tác dụng, khiến họ chìm sâu hơn vào trạng thái tâm lý luống cuống không biết làm gì.

Thế nhưng Ninh Phi đang cố gắng khống chế chính mình.

Đây hẳn là lúc phòng tuyến tâm lý yếu ớt nhất, dựa trên kinh nghiệm của mình, Thành Dương phán đoán. Ninh Phi cần phải tiêu một lượng lớn tinh lực trong người mình, do đó rất có thể sẽ không chú ý động tác nhỏ của dẫn đường. Y có thể... Thành Dương đột nhiên nghĩ, thôi bỏ đi, quyết định thân thiện với hắn một chút.

“Lại đây.” Y nói: “Để tôi giúp cậu.”

Lính gác khẽ lùi về sau, biểu cảm trên gương mặt nửa là hoảng hốt, nửa là khát khao. Thành Dương đứng thẳng lên, bước tới gần hắn. Hắn từng bước lùi lại, mãi đến khi bị dồn đến sát tường, không còn chỗ trốn.

Ninh Phi trợn tròn hai mắt, trong khoảng cách rất gần, đôi mắt vừa lớn vừa sáng như mắt mèo. Thành Dương tiết ra pheromone, vùng vẫy đấu tranh trong cặp mắt kia giống như đốm lửa, chớp nháy hai lần rồi tắt lụi. Ninh Phi hơi rướn người, hơi sát lại gần như không chịu được sự mê hoặc.

“Suyt.” Thành Dương nói, nhẹ nhàng đụng trán với Ninh Phi.

Ninh Phi hoảng sợ khẽ rụt lại, ót kè sát tường, nhắm mắt lại, hàng mi khẽ rung.

Có rất nhiều nguyên nhân khiến một lính gác mất khống chế, từ lớn như chiến đấu, mất máu, tàn sát, giam cầm ngược đãi, đến nhỏ như một âm thanh chói tai, một màu sắc nhức mắt, một lời nói vô tâm. Tóm lại, đơn giản là những thứ gây nên chấn động cảm xúc.

Làm dẫn đường, Thành Dương từng xử lý không biết bao nhiêu vụ án mất khống chế, đã thuộc nằm lòng quy trình cơ bản. Hắn phóng tinh thần lực, tiến hành kết nối với tâm trí Ninh Phi.

Đau.

Truyền đến trước hết là cơn đau căng trướng, Thành Dương cau mày, chuyển cảm giác đến cơ thể mình. Pháo đài tinh thần của Ninh Phi vẫn ngoan cố như trước, y cũng không có ý định cưỡng ép phá vỡ, bèn dạo bên ngoài đôi vòng, tiết ra thiện ý. Lính gác cũng không tiếp nhận, Thành Dương hơi thất vọng chuyển hướng ra phía sau, như lấy lòng mà vuốt ve tinh thần tuyến có dạng núp tua màu bạc.

Gặp vấn đề ở thính giác.

Ngoài ra, bên trong tuyến thể cũng được cấy một vật không xác định.

Thành Dương đã giải quyết được phần trước, nhưng lại bó tay chịu chết với phần sau. Y đặt đầu lên tường rên một tiếng đau đớn, hỏi Ninh Phi: “Cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” Cũng hi vọng Ninh Phi có thể mở còng tay nhanh một chút, y muốn day huyết thái dương.

Thật khó chịu, y thở ra một hơi, không hiểu sao Ninh Phi có thể chịu đựng được.

Lính gác hốt hoảng mở mắt, sắc môi hơi tái nhợt. Thành Dương rời mắt, lại hỏi: “Trong tuyến thể cậu có thứ gì vậy?”

Ninh Phi như bị đâm một cái, ánh mắt tức khắc tỉnh táo: “Thứ tốt.” Hắn đáp, mất đi phần tình cảm khiến lời nói có vẻ khô khan: “Thứ tốt giúp tôi không lưu lại bất kỳ dấu vết pheromone nào.”

“Thế nên cậu mới có thể lừa được hệ thống giám sát khắp nơi, chẳng trách...” Thành Dương lẩm bẩm.

Suy đoán của y là chính xác, có lẽ pháo đài tinh thần vô cùng kiên cố cũng là ảnh hưởng của vật không xác định kia.

“Không có thời gian nói mấy cái này.” Ninh Phi nói, xoay người tiếp tục thu dọn hành lý: “Ở đây không còn an toàn, cậu phải đi cùng tôi.”

“Người của công đoàn đến?”

Ninh Phi ngoảnh lại nhìn y: “Không chỉ là công đoàn, cố chủ của tôi cũng muốn giết cậu.”

22

Cố chủ của Ninh Phi muốn giết mình.

“Tại sao?” Thành Dương ngơ ngác hỏi.

Ninh Phi bận rộn thu dọn đồ đạc, chỉ kịp ném lại một câu “Không biết”. Mới tỉnh lại từ trạng thái vô tri vô giác, đồ đạc nhét vào vali quá nhiều quá loạn. Hắn lấy mấy tờ báo vô dụng ra, liếc nhìn, rồi ngượng ngùng xé vụn.

Bản thân Thành Dương đã ở ngay đây, hắn cần gì phải giữ lại những thứ này?

Hắn tiến vào phòng ngủ, lượm vài bộ quần áo, mang nguyên hộp quần lót chưa mở đi ra. Khi quay trở lại, Thành Dương vẫn đang ngơ ngác tự hỏi, dường như hoàn toàn không chú ý hình ảnh trên giấy vụn.

Điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, Ninh Phi kéo khóa vali, đẩy Thành Dương ra cửa. Mới chạm tới lưng dẫn đường, người kia chợt giật mình bừng tỉnh, lên tiếng: “Có thể mở còng tay ra trước không — tôi có thể tự đi.”

Thấy hắn có vẻ không tình nguyện, Thành Dương bổ sung một câu: “Dù sao, trong thời gian ngắn tôi cũng không thể nào trở về công đoàn.”

Ninh Phi bắt được từ mấu chốt.

“Thời gian ngắn?” Hắn hỏi.

“Đến khi làm rõ chân tướng sự tình, sau khi chứng minh vô tội, chúng quy vẫn phải trở về.”

Ninh Phi đặt tay sau lưng Thành Dương, nghe những lời này, cười khẩy: “Công đoàn có cái gì tốt.”

Thành Dương còn nhớ thân phận của hắn, một lính gác đào ngũ khỏi công đoàn. Y khẽ thở dài, phủ nhận: “Không phải có hay không, chỉ là phải làm như thế. Tôi là một dẫn đường, ngoại trừ quay lại công đoàn, không có cách nào khác.”

Ninh Phi khẽ “Hừ” một tiếng, nhưng vẫn vắn đứt dây xích ở còng tay. Hai người một trước một sau đi xuống lầu, vòng qua hẻm nhỏ, đi thẳng về phía Nam. Có một chiếc xe Jeep đậu ở ven đường, Ninh Phi đập vỡ cửa sổ thủy tinh, thò tay vào mở cửa từ bên trong, ngồi vào ghế lái. Hắn lôi hai đầu dây điện bên dưới vô-lăng, nhẹ nhàng chập vào nhau, nơi hai dây kim loại tiếp xúc xuất hiện vài tia lửa nhỏ.

Nổ máy.

Mèo đen nhào qua ô cửa sổ, linh hoạt nhảy vào ghế sau, nép vào góc tối cuộn mình thành một khối. Lính

gác quay đầu nhìn Thành Dương, im lặng giục y lên xe.

Thành Dương vừa ngồi xuống đóng cửa lại, Ninh Phi bèn lập tức gấp rút đạp chân ga. Bọn họ lái xe dọc theo con sông, mãi đến nhánh sông phụ đổ vào mặt sông mênh mông. Nền xi măng nội thành không biết từ khi nào thay bằng mặt đường nhựa, cuối cùng biến thành đường đất sét vàng gập ghềnh cạnh bờ sông. Đây là vùng ngoại ô, dân cư thưa thớt, camera cũng phân bố rất ít. Cửa sông ở ngay trước mắt, từ xa có thể nhìn thấy cây cối rậm rạp xanh um mặt nước, là một rừng đước.

Thành Dương nhớ gần đây hẳn là có một làng chài bỏ hoang. Hơn mười năm trước, để bảo vệ môi trường, cả làng bị cưỡng chế di dời, ổn định ở nơi khác.

Ninh Phi lái thêm một đoạn mới tắt máy dừng xe, ra hiệu cho Thành Dương bước xuống.

Cách vài mét, mèo đen lặng lẽ theo sau họ.

Thành Dương không biết Ninh Phi định dẫn mình đi đâu lánh tạm, cũng không cách nào suy nghĩ cặn kẽ, cơn đau đầu chuyển đến người mình lại đột nhiên phát tác. Hoàng hôn, một vầng tà dương màu da cam treo trên cửa sông bát ngát. Y híp mắt nhìn phía trước, trên vông mạc phản chiếu vài đốm sáng mơ hồ, chói đến mức gần như chảy nước mắt.

Ninh Phi đột nhiên mở miệng: “Lúc nhỏ, tôi lớn lên ở gần đây.”

“Ừm.” Thành Dương nhẹ giọng đáp: “Cậu đến từ làng chài kia sao?”

Lính gác say sưa ngắm tà dương, nói như tự nhủ: “Không sai. Bao năm rồi chưa quay lại, thật đẹp...”

Thành Dương nhắm mắt, day day huyết thái dương.

Ninh Phi xoay người nhìn y, vẻ mặt vốn ngẩn ngơ lập tức hóa thành lo sợ: “Lúc đó cậu đã làm gì?” Hắn hỏi: “Chuyển dời tổn thương?”

Thành Dương gật đầu.

Lời lính gác có phần cứng nhắc: “Trả lại đi, tôi không cần.”

“Tôi không thể trở mắt nhìn cậu mắt không chế.” Y nói.

Thành Dương là một người rất tốt. Y đã cho Ninh Phi một đoạn kí ức sâu đậm ảm áp nhất, khiến hắn trần trở nhưng nhớ bao nhiêu năm.

Nhưng hôm nay phần tốt này có hơi vượt quá, xưa nay Ninh Phi chưa từng mong đợi điều này.

Khó chịu lắm đây, hẳn nghĩ, sao hẳn có thể để Thành Dương chịu đựng loại đau đớn này chứ?

“Tôi sẽ không mất khống chế.” Hắn nói, giọng điệu vừa hung bạo vừa nôn nóng.

Thành Dương thấp giọng phản bác: “Rõ ràng lúc đó cậu đã đến giới hạn.”

“Tôi có thể nhịn được.”

Thành Dương chưa kịp lên tiếng, miệng đã bị chặn lại. Ninh Phi thừa dịp y còn chìm trong trạng thái suy yếu khó chịu, tiến lên một bước cường hôn y. Đó là một nụ hôn vụng về, gần như cướp đoạt và cắn xé, đầu lưỡi Thành Dương bị mút đến hơi đau. Y nhú mày định lùi lại. Ninh Phi lại lùi trước một bước, trợn mắt nhìn y, trông vừa rụt rè vừa hung tợn.

Trong mắt hắn phản chiếu nửa vầng sáng buổi chiều tà ấm áp.

“Cậu...” Thành Dương thận trọng chọn từ ngữ, không chắc chắn bản thân nên tỏ ý kháng cự hay thẳng thừng trách mắng.

Ninh Phi ngắt lời, giọng nói vì run rẩy mà không ổn định: “Cố chủ từng có ơn với tôi. Hôm nay bà ấy cho người nhả với tôi, muốn tôi nhất định phải giết cậu. Tôi nói không được, giữa tôi và cậu còn giao dịch.”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, Thành Dương ngỡ ngàng đợi hắn tiếp tục.

Ninh Phi nói tiếp: “Bà ấy hỏi cậu trả tôi bao nhiêu, bà ấy sẵn sàng ra gấp ba.”

“Cho nên?” Thành Dương hỏi: “Cậu phải giết tôi ở đây ư?”

“Tôi đã từ chối.” Hắn chớp mắt: “Gấp ba của bà ấy vô giá trị với tôi, tôi chỉ muốn lên giường với cậu.”

Hai gò má hắn sung huyết đỏ bừng, ánh mắt ngời sáng. Thành Dương nhất thời nói không nên lời.

Mặt trời chìm xuống từng tắc một, ánh sáng trong mắt Ninh Phi cũng tối đi từng phần.

Cuối cùng, Thành Dương dời tầm mắt: “Xin lỗi.”

“Không có gì đáng xin lỗi, tôi hiểu được.” Ninh Phi thần thờ nói. Qua một hồi lâu, hắn lại mở miệng, ngữ

điều uể oải: “Vậy thì chuyển thương tổn của cậu về lại đi.”

23

Thành Dương không tìm được lý do cự tuyệt.

Y không giỏi xử lý loại tình cảm dây dưa thế này. Nếu như sự việc có thể phân rõ thì tốt rồi — cho dù Ninh Phi thích y, không liên quan đến chuyện khác. Y cảm thụ được sự săn sóc của Ninh Phi ở mức độ nhất định, cũng không liên quan đến chuyện khác. Không can thiệp lẫn nhau, đôi bên đều vui vẻ.

Thế nhưng Ninh Phi không muốn như vậy.

Chuyển đầu đón về lại cơ thể lần nữa, lính gác không có phản ứng gì khác, duy chỉ đôi môi tái nhợt thêm một chút. Hắn cũng không nhắm mắt trời lặn nữa, tiếp tục tiến vào sâu trong rừng cây.

Bóng đêm mịt mờ, xung quanh chỉ có tiếng gió thổi qua ngọn cây nghe xào xạc. Lại đi thêm một đoạn, tới đến độ gờ tay gần như không thấy được năm ngón. Nhưng Ninh Phi vẫn như không hề hấn gì tiếp tục tiến bước, không biết bao lâu sau, cây cối dần thưa thớt, dưới chân có vết đường mòn mờ mờ.

Bầu không khí gượng gạo lên men trên cành lá. Thành Dương hắng giọng, đột nhiên mở lời: “Mặc dù là người địa phương, nhưng tôi cũng không thường đến đây.”

Ninh Phi nặng nề đáp một tiếng “Ừ”.

Trả lời tuy ngắn gọn, nhưng dù sao cũng tốt hơn im lặng. Thành Dương vừa đẩy nhánh cây về phía trước, vừa nhớ lại: “Lần cuối đến đây, đã là mười mấy năm trước, làng chài vẫn chưa di dời. Năm đó trong thôn xảy ra một vụ án lớn, tôi theo giáo viên đến thực tập quan sát.” Y cười một tiếng tự giễu: “Lúc ấy tôi chỉ mới mười mấy tuổi, không hiểu gì cả, bị dọa chết khiếp.”

“Tôi biết.” Ninh Phi thấp giọng: “Có một lính gác mất khống chế.”

Thành Dương kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên hiểu ra: “Đúng rồi, cậu lớn lên trong thôn, hẳn là từng thấy — đúng là chuyện đó. Còn nhớ ở hiện trường thương vong nặng nề, lính gác kia vô cùng điên loạn, cả con trai của mình cũng không nhận ra, suýt chút xuống tay giết chết.”

Giọng y rất nhẹ, như chìm đắm trong chuyện cũ. Bước chân Ninh Phi khựng lại một giây. Nương theo ánh trăng, Thành Dương loáng thoáng nhìn thấy đường nét một thôn trang ẩn hiện cách đó không xa. Những ngôi nhà lớn nhỏ đều làm bằng gỗ, được giá đỡ nâng lên trên mặt biển. Cạnh nhà có cầu thang gỗ nghiêng xuống dưới, thông với biển rộng. Cái cọc cũ nấp neo hai ba con thuyền câu đã tróc sơn.

“Bên kia.” Ninh Phi chỉ vào một gian nhà nhỏ ven biển: “Đó là ngôi nhà lúc trước của tôi.”

Dẫn đường gật đầu định bước tới. Ninh Phi đứng tại chỗ không nhúc nhích. Thành Dương đi được hai bước, lại khó hiểu ngoảnh lại xem động tĩnh của Ninh Phi. Bóng hai người bị ánh trăng kéo ra thật dài, dính sát vào nhau, cuối cùng bị cỏ cây um tùm che lấp. Ninh Phi cúi đầu, trông như đang chăm chú nhìn cái bóng. Một lát sau, hần đột nhiên nói: “Lính gác mất không chế kia là mẹ tôi.”

Thành Dương kinh ngạc nhìn y.

Ninh Phi nhẹ giọng nói một mình: “Chẳng qua cậu vốn dĩ không nhớ tôi.”

Hần đón gió biển, yên lặng dẫn Thành Dương băng qua cây cầu gỗ đi tới trước căn nhà. Cửa không khóa, đẩy nhẹ là mở ra. Vết nắm mốc loang lổ trên mép cửa sổ, phía trước treo vài dây cá khô. Cách bày biện vật dụng trong nhà chưa hề mấy thay đổi, vẫn thấp thoáng dáng vẻ như năm ấy rời khỏi nhà. Nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy gương mặt bê bối máu của mẹ mình.

Có đôi khi, Ninh Phi cảm thấy, nếu có thể quên hết đi như Thành Dương là tốt rồi.

Hần bước vào gian buồng ngủ chật chội, nghe thấy tiếng Thành Dương truyền đến từ phía sau: “Tôi rất xin lỗi.”

Ninh Phi vẫn không để ý, giữ giữ ga giường rồi trải ra, ngoảnh lại ra hiệu: “Tối nay chịu khó chút, cậu ngủ ở trong.”

“Ninh Phi.” Thành Dương gọi hần.

Ninh Phi không khơi dậy được tâm trạng nói chuyện, quay lại phòng khách kiểm tra mạch điện. Ngôi làng bị bỏ hoang đã lâu, không còn được cấp điện. Hần mở nắp đây, ấn công tắc, đèn vẫn không hề sáng. Đành vùi đầu lật tung mọi góc ngách tìm diêm và nến, châm lửa, đặt lên bàn.

Mèo đen im hơi lặng tiếng đi vào buồng ngủ, nhảy lên giường, dựng thẳng đuôi nhìn hần chăm chăm.

“**Xuống.**” Hần trầm giọng đe dọa.

Thành Dương thở dài một hơi, ngồi trên giường. Con mèo không nghe theo lệnh hần, vùi đầu vào lồng ngực Thành Dương. Thành Dương cũng không để ý, lơ đãng đặt tay lên đỉnh đầu của nó, đôi mắt nhìn thẳng Ninh Phi: “Còn cậu? Không ngủ được à?”

“Gác đêm.”

Dẫn đường lộ vẻ chột bĩnh tĩnh: “Để tôi. Dù sao trước đó ngủ nhiều rồi, giờ vẫn chưa mệt, vừa khéo có thể để cậu nghỉ ngơi.”

“Tôi không cần ngủ nhiều như thế.”

“Vậy thì nói chuyện phiếm đi.”

Thành Dương ôm mèo bước tới, kéo ghế ngồi cạnh hắn. Ngón tay Ninh Phi khẽ run rẩy dưới bàn. Chỉ cần Thành Dương dịu dàng với hắn một chút, hắn sẽ không còn là chính mình.

Thực sự đủ rồi.

“Cậu muốn nói chuyện gì?” Hắn hỏi: “Kền Kền? Diệp Vũ Tình? Cổ chủ của tôi? Thế thì nói về Diệp Vũ Tình vậy —— Hai người định lúc nào kết hôn?”

Thành Dương sững sốt nửa giây: “Tháng Tám năm sau —— đề tài này chẳng có gì đáng nói, sao cổ chủ của cậu lại muốn giết tôi?”

“Tôi cũng không biết.”

“Kền Kền liên thủ với cổ chủ của cậu.” Thành Dương lẩm bẩm: “Vũ Tình chết dưới tay Kền Kền, hiện giờ cổ chủ của cậu lại muốn trừ khử tôi. Tại sao vậy chứ?”

Khi y trầm tư, gò má nhu hòa đến lạ, ngón tay vô tình hay cố ý gãi cằm con mèo. Ninh Phi nhìn một hồi mới phá hiện bản thân thế mà lại xuất thần, lơ đãng đáp bừa một tiếng.

Hai người mang theo tâm sự riêng trầm mặc suốt vài phút, cuối cùng, Thành Dương thăm tổng kết: “Manh mối quá ít.”

“Sẽ nhiều lên.” Ninh Phi nói.

Câu nói này nghe không như an ủi, mà giống một lời hứa hẹn hơn.

Trong phòng có mùi tanh hải sản. Ninh Phi đứng lên, tháo dây cá khô bên cửa sổ xuống, ném ra biển. Thứ mùi kì lạ dần phai đi theo gió, hương bạc hà nhàn nhạt trong không khí rõ ràng hơn một phần.

Lòng hắn chùng xuống, nhích lại gần Thành Dương, viết lên mu bàn tay: “Có người đến.”

Dựa theo mùi vị pheromone, kẻ địch hắn là còn ở ngoài cự ly cảm nhận của Thành Dương. Dẫn đường buông con mèo ra, tay phải theo thói quen lần đến vị trí bao súng, lại phát hiện bên trong trống không.

Ninh Phi rút ra khẩu súng lục bên hông, khẽ khàng đặt cạnh Thành Dương.

Kẻ địch đến rất nhanh, ngọn nguồn hương bạc hà từ sâu trong rừng cách ngôi làng bỏ hoang ngày càng gần. Có lẽ đối phương tự cao về thực lực, nên cũng không che dấu bước chân của chính mình. Ninh Phi không dám buông lỏng, lặng lẽ không tiếng động đi ra ngoài, ngồi xổm trong góc tối chờ đợi.

Thời cơ đã gần kề.

Hắn đang chuẩn bị xông lên trước thì phát hiện Thành Dương mở cửa gỗ, không hề phòng bị bước ra ngoài. Lính gác đối diện dừng lại, Thành Dương chào cậu ta: “Là cậu.”

Kẻ vừa đến là người quen.

“Đừng trở về công đoàn.” Diêu Cảnh Hành nói: “Hiện giờ tình hình không ổn cho lắm, tuyệt đối đừng trở về công đoàn.”

Thành Dương cau mày: “Có ý gì?”

“Công đoàn điều động không ít người truy bắt cậu.” Diêu Cảnh Hành đáp: “Hơn nữa thầy Kỷ rất kỳ lạ —— cụ thể khó nói, là một loại cảm giác.”

“Được.” Thành Dương có vẻ như không phản ứng kịp, ngơ ngác trả lời: “Tôi biết rồi. Cậu thế này cũng không an toàn, để tôi xóa sạch hết đoạn ký ức này, cậu trở về trước.”

Diêu Cảnh Hành nhắm mắt lại, chờ Thành Dương tiến tới.

ẦM ——

Tiếng nổ kinh thiên động địa từ phía Bắc truyền đến, ánh lửa cháy đỏ nửa bầu trời. Cả ngôi làng bỏ hoang dường như cũng chấn động, Diêu Cảnh Hành đột nhiên mở mắt ra, hướng về phía xảy ra sự việc cùng lúc với Thành Dương. Ninh Phi cũng cả kinh, từ nơi ẩn nấp đứng dậy nhìn ra xa.

Về mặt hai lính gác đều thay đổi.

“Là công đoàn!” Diêu Cảnh Hành la thất thanh. Cậu ta bất chấp đang xóa ký ức, vội vã quay đầu chạy vào rừng.

Công đoàn thế mà xảy ra chuyện!

Đầu óc Thành Dương trống rỗng.

Công đoàn đáng lẽ là nơi an toàn nhất thành phố Hải Hà, mà thời khắc này lại xảy ra một vụ nổ quy mô không nhỏ. Y ngoảnh lại, bắt được vẻ mặt Ninh Phi đang hoàn toàn sửng sốt. Tim Thành Dương đập loạn, gần như quên mất nên nói thế nào, hệ thống lại một lúc lâu mới mở miệng: “Chiếc xe kia còn ở chỗ cũ không? E rằng tôi vẫn phải trở về công đoàn xem thử.”

24

Lòng như lửa đốt, Thành Dương chạy một mạch theo đường cũ trở lại. Từ nhỏ y đã vào công đoàn, nơi đó với y mà nói từ lâu đã có ý nghĩa gia đình. Phản nghịch như thế nào đi nữa, đã xảy ra việc hệ trọng như vậy, chung quy vẫn phải quay về.

Tiếng bước chân sột soạt vẫn theo sau.

Quay lại chỗ chiếc xe, y mở cửa ngồi vào, dùng đầu ngón tay run rẩy khởi động xe. Ninh Phi đuổi theo, dường như muốn đi cùng y. Thành Dương thở dài một hơi, quay đầu nói: “Cậu về trước đi.”

“Bọn chúng đang truy bắt cậu.”

“Đó là chuyện trước vụ nổ.” Thành Dương nói thật nhanh: “Thân phận của cậu quá nhạy cảm, cứ ở đây thì tốt hơn. Vụ nổ vừa xảy ra, nhất định công đoàn sẽ loạn cả lên, không có thì giờ truy cứu chuyện của tôi, chúng ta có thể liên lạc sau.”

Ninh Phi mím chặt môi, không nói một lời. Thành Dương liếc mắt nhìn bóng hắt trong gương chiếu hậu, đạp chân ga, hướng về khu nội thành. Bóng dáng Ninh Phi đứng bên đường ngày càng nhỏ dần, rồi nhanh chóng mất hút phía sau đường chân trời.

Thành Dương nắm chặt tay lái, mang khí thể đậm ngang đụng thẳng lao về phía Bắc. Vài cột đèn đỏ lóe lên rồi vụt tắt, mấy chiếc xe bị y cản trở tin tin nhún còi. Y không ngoảnh lại, càng đến gần công đoàn lại càng cảm nhận được không khí không bình thường nơi đó.

Bất an. Hoảng loạn. Sợ hãi. Ngỡ ngàng.

Quá mãnh liệt, giống như cả công đoàn đều hỗn loạn, trong lòng tất cả mọi người đồng thời bị những cảm xúc này chiếm giữ.

Dọc đường gặp không ít người quen, là các đồng nghiệp tuần tra như thường lệ ở các nơi đang đổ về. Ý nghĩ dừng lại cho họ đi cùng thoáng qua trong đầu y, sau cùng vẫn bị bỏ qua. Thành Dương đạp mạnh chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về cổng công đoàn.

Thành Dương đạp phanh, lớp xe trượt thêm một đoạn trên nền xi măng, phát ra tiếng ma sát khiến người ta ê răng. Tòa kí túc xá chính phía trước vẫn hừng hực cháy, khói đen cuộn cuộn bốc lên từ mái nhà, không có thang thoát hiểm, không có vòi nước, không có người chữa cháy.

Bên trong chỉ có tiếng giết chóc chấn động tâm can.

Tình cảnh này nghe có vẻ nguy hiểm. Thành Dương đột nhiên nhớ tới, khẩu súng lúc trước Ninh Phi đưa đã bị y đánh rơi ở ngôi làng bỏ hoang. Y chỉ có thể tay không xuống xe, cẩn thận từng li tiến vào công đoàn.

Bên trong công đoàn đã loạn thành một mớ, máu tươi lạc đạn bay khắp nơi, quyền cước xen lẫn tiếng kêu gào. Đều là đồng nghiệp mà lại hạ thủ lẫn nhau. Thành Dương không có tăng tốc(1) như lính gác, lại không rõ tình hình, đành phải dựa sát tường theo dõi tình hình, tùy cơ hành động.

Có dẫn đường đang hô hào, có ý trấn an lính gác của mình. Nhưng cộng sự của anh ta rõ ràng đã lâm vào trạng thái rối loạn mất khống chế, điên cuồng bóp cò súng lục laser, rồi quay đầu lao tới mục tiêu kế tiếp. Cũng có lính gác vừa tấn công đồng đội, vừa thống khổ hét gào, dường như đang bị ai đó khống chế, thân bất do kỷ, không cách nào thoát khỏi. Một nữ dẫn đường trẻ tuổi đang quỳ gối khóc lóc van xin giữa chiến trường, suy sụp gào lên: **“Tôi không khống chế được, tôi không khống chế được anh ấy! Làm sao đây, ai đó giúp tôi với!”**

Giữa đoàn người, Thành Dương nhìn thấy Tạ Đồng.

Bà trở tay tóm lấy kẻ địch sau lưng quật qua vai, lại dùng lực khuỷu tay nện gãy xương đòn gã. Kẻ địch hét thảm một tiếng, mất đi sức chiến đấu, co quắp trên mặt đất. Tạ Đồng ngẩng đầu, đảo mắt quanh hiện trường, tầm mắt đối diện Thành Dương. Bà không do dự nửa phần, sải bước đến bắt lấy cánh tay Thành Dương, lớn tiếng hỏi: **“Tinh thần thể của cậu khôi phục thế nào?”**

Thành Dương lắc đầu: “Không tốt lắm, tôi chỉ có thể cố gắng khống chế trực tiếp.”

Tinh thần thể của y vốn thích hợp nhất để xử lý cục diện rối loạn như thế này, nhưng bị thương quá nặng trong lần chấp hành nhiệm vụ trước với Vũ Tình, hao tổn quá lớn, đến giờ vẫn chưa khôi phục hình dáng thực.

Tạ Đồng lau mồ hôi trên trán, quay đầu chửi nhỏ một tiếng, tiến lên đánh ngất một kẻ có ý đồ đánh lén: **“Đứng xa một chút.”** Bà hô lớn: **“Ta yểm trợ cậu. Cho dù tinh thần thể có ở đây hay không, cậu nhất định phải khống chế được, đây là mệnh lệnh.”**

Thành Dương nhắm mắt lại, hết sức tập trung vào cảm nhận. Cảm xúc lên xuống thực sự quá huyền ảo, khiến không khí xung quanh ô nhiễm thành một đầm lầy vẩn đục. Y điều động toàn bộ tinh thần lực, xuyên qua vùng hỗn độn, thử phong tỏa mục tiêu. Lần lượt đánh dấu lên tất cả những kẻ có ác ý, những kẻ muốn hạ sát hay có ý đồ cản trở y và Tạ Đồng.

“NHANH LÊN!” Tạ Đồng ở phía trước y hét lớn.

Bà rút ra hai khẩu súng, bóp đèn của lính gác phát cuồng trước mặt nổ tung hai đóa huyết hoa (*máu văng tùm lum*). Nhưng kẻ địch chỉ khẽ lùi một bước, rồi vô tri vô giác hướng về phía trước. Thành Dương nhớ

mang máng người này, cậu ta đã từng được huấn luyện nửa năm cùng với y và Vũ Tình. Để tự vệ, y nén do dự, vuốt tinh thần lực thành hình dạng sắc nhọn, gắng sức đâm vào.

Lính gác rên rỉ một tiếng, công kích của Thành Dương bị màn chắn vững chắc ngăn lại, kẹt ở một vết nứt nhỏ. Hình dạng màn chắn khá quen thuộc, y tập trung kiểm soát gai nhọn, từng tắc một tiến về trước, khiến vết nứt ngày càng lớn, cuối cùng cả bức tường đều ầm ầm sụp đổ. Nhân lúc này, y xông vào chiến *(ý chỉ chiến đấu)* đã tiêu tan của lính gác, thuận tiện quét mắt thật nhanh.

Kẻ địch không tiếng động ngã xuống đất ngất đi, Tạ Đồng giữa trăm bề bận rộn khen: “Đẹp lắm, tiếp tục.”

Tâm tình Thành Dương thì lại không “đẹp” nổi.

Trong tuyến thể của lính gác kia cũng được cấy một vật không xác định, giống như Ninh Phi.

“E là tôi chỉ có thể khống chế tiếp ba người.” Thành Dương nói: “Tuyến thể của bọn họ từng bị tác động, nên hình thành pháo đài tinh thần kiên cố, rất khó xâm nhập.”

Tạ Đồng quay đầu lại trừng y, tỏ vẻ khó có thể tin.

Bà vừa phân tâm, lính gác bị áp chế bèn chiếm thượng phong. Tạ Đồng vội vàng xoay người chống đỡ, Thành Dương cũng ngưng kết tinh thần lực một lần nữa, hỗ trợ cản phá.

Hành động phá vỡ vừa rồi của y đã khơi dậy sự phản kháng không lường được. Lính gác mất khống chế ở nơi khác dường như có cảm ứng, đều ngoảnh đầu lại. Kẻ trước mặt trực tiếp lao tới tấn công, người phía sau cũng đến bao vây, khi chiến tuyến vừa xuất hiện lỗ hổng, lập tức có người tự động lấp vào.

Đếm sơ qua cũng không dưới mười người.

Bọn họ ra tay tàn nhẫn, có ý giết người. Tạ Đồng cắn răng chống đỡ phía trước, tuy rằng bà rất mạnh, trước giờ có biệt hiệu “quý cô thép”, nhưng cuối cùng vẫn không nở ra đòn trí mạng. Thành Dương thành công chọn được một vị trí sát tường, bằng không lưỡng bề thọ địch, tình thế bất lợi lại tăng gấp đôi. Y tập trung tinh thần, cố gắng hạ gục thêm một người.

Tạ Đồng quát: “PHÍA SAU, CÁC NGƯỜI NGỒ RA LÀM CÁI GÌ! ĐÁNH NÃO SAU ĐÁNH TỬ CHÍ, LÀM BỌN HỌ MẤT SỨC CHIẾN ĐẤU.”

Thật ra cũng không phải bọn họ không di chuyển, chẳng qua là trước đó xảy ra chuyện quá bất ngờ, trong lúc hốt hoảng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ. Hiện giờ nghe Tạ Đồng chỉ huy, rốt cuộc cũng có phương hướng hành động, bắt đầu hợp tác hành động.

Một phen ác chiến, Thành Dương vì hao tổn tinh thần lực, đại não âm ỉ căng trướng, khó mà tập trung chú

ý. Định mức khống chế ba người của y đã dùng hết, kẻ địch lần lượt gục ngã, chỉ còn hai ba người. Bọn họ dường như biết được đã hết hy vọng, nên càng trở nên điên cuồng. Nhưng tình thế cuối cùng vẫn dần được kiểm soát, y thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu kiểm tra xem người quen có bình an vô sự hay không.

Diêu Cảnh Hành đứng bên cạnh dẫn đường Thẩm Vy, trên người có vết máu lấm tẩm, thoát trông vẫn lạnh lẽo.

Tầm mắt Thành Dương hướng qua phải, tiếp tục tìm kiếm tung tích Kỷ Vĩnh Phong.

“COI CHỪNG!”

Y nghe thấy nhiều người hô to cảnh báo, ngẩn ra, một cánh tay thật nhanh vụt qua trước mặt, từ trái sang phải, mục tiêu là động mạch chủ ở cổ y. Lưỡi dao trong tay lóe ánh bạc. Thành Dương muốn lùi về sau, lại nhận ra lưng đã tựa sát tường. Y thở ra một hơi, cố sức tránh về phía sau hông sống sót.

Trong khoảnh khắc gần kề sinh tử, y chú ý tới những đồng nghiệp không gọi được tên muốn vươn tay ngăn cản, nhưng không phải quá trễ, mà là quá xa. Tạ Đồng nâng súng cố gắng bóp cò mấy lần, nhưng không có lấy nửa viên đạn bắn ra. Lại có một viên đạn lạc, không biết từ đâu bay tới, kèm theo tiếng xé gió sắc bén xuyên thủng não sau kẻ đánh lén.

Lưỡi dao đã chạm đến da thịt, cánh tay của người kia vô lực buông xuống, theo cổ và xương quai xanh Thành Dương vẽ ra một vết máu.

Y sợ hãi không thôi sờ sờ, vết thương rất nông, chỉ hơi rách da.

“Tôi không sao.” Y nói.

Trong đám đông không còn kẻ địch nữa, các lính gác và dẫn đường đều thả lỏng hẳn, chán nản khuyu xuống đất. Không biết là ai đã nắc lên khe khẽ, khiến bốn năm thanh niên không kìm được cúi đầu gạt nước mắt.

Tạ Đồng xoay người hướng về phía mọi người, sắc mặt u ám lên tiếng: “Các giáo viên hướng dẫn tự kiểm kê nhân số, tổ chức nhân công phối hợp với đội phòng cháy chữa cháy dập lửa. Hôm nay cứ như vậy đi, chín giờ sáng mai đến phòng hội nghị. Không tìm được giáo viên hướng dẫn, thống nhất báo cáo với Nguyễn Minh Chính. Thành Dương, cậu ở lại.”

Chờ mọi người tản đi, bà nghiêm nghị nhìn Thành Dương. Trong trận chiến vừa rồi, Tạ Đồng rõ là người ra sức nhiều nhất. Tất cả mọi người mệt mỏi gục xuống, bà cũng lộ vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn đứng thẳng như trước.

“Kỷ Vĩnh Phong thừa cơ chạy loạn.” Bà nói: “Ta cho rằng cậu sẽ không quay lại.”

Thành Dương lưỡng lự chốc lát, giải thích: “Tôi hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Thầy Kỷ không tin tôi, không nói gì với tôi cả.”

“Cậu nên vui mừng.” Tạ Đồng nói: “Tất cả những người mất khống chế hai năm trước từng tham gia hạng mục bí mật, bản kế hoạch là do Kỷ Vĩnh Phong đệ trình, ông ta cũng là người phụ trách hạng mục, ta chỉ xem qua danh sách được chọn. Nếu cậu biết chuyện thì bây giờ đã nằm trên mặt đất.”

Thành Dương im lặng.

“Ông ta cũng là người phát lệnh truy nã cậu.” Bà nói tiếp: “Dựa vào công lao hôm nay, ta có thể giúp cậu hủy bỏ. Nhưng cậu phải trả lời ta một câu hỏi.”

“Vâng.” Thành Dương nhìn bà.

“Hung thủ mưu sát Phương Văn Hạo, cậu đuổi kịp?”

Đây là vấn đề không thể ngập ngừng, nếu không sẽ bị Tạ Đồng nhìn ra sơ hở. Thành Dương không kịp ngần nghĩ, theo trực giác đáp: “Không kịp.”

Y nỗ lực thuyết phục chính mình, lời nói dối này có lý do. Quan hệ thuê mướn vẫn còn, y vẫn cần Ninh Phi.

Tạ Đồng dường như vô cùng thất vọng, xoay người chỉ vào bức tường cao trước mặt: “Vậy người vừa rồi nổ súng cứu cậu là ai?”

Thành Dương cả kinh, quay đầu nhìn sang. Sau vài giây trầm mặc, Ninh Phi lộ đầu ra. Hắn ném một khẩu súng trường, rồi nhẹ nhàng tiếp đất như con mèo, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì.

“Hung thủ chính là người này. Trí nhớ của ta rất tốt, cậu còn gì giải thích?” Bà đối diện với Ninh Phi, ngữ điệu lạnh lùng, thủ thế chờ đợi. Ninh Phi lặng lẽ không tiếng động cầm súng lên, đối mặt với bà.

Đại não Thành Dương phút chốc trống rỗng, sải một bước dài, chắn giữa hai người, che cho Ninh Phi.

=====

(1) Tăng tốc: gốc là , ai biết thì giúp mình ;_;; chữ cái nó có nghĩa là stress:v Lính gác có thể thúc đẩy tốc độ bản thân nên mình nghĩ cụm này đề cập đến khả năng tăng tốc độ của lính gác.

25. Chương 25

Thành Dương không thể ngồi yên xem hai người đánh nhau, Tạ Đồng là cấp trên của y, mà Ninh Phi thì vừa cứu mạng y.

“Cậu ta không phải hung thủ thật sự.” Dẫn đường vội vàng biện bạch.

Ninh Phi dường như muốn lên tiếng, y quay đầu, dùng ánh mắt và pheromone tỏ ý ngăn cản. Lính gác vâng theo buông súng xuống, để nòng súng hướng về mặt đất, không nói lời nào. Tạ Đồng thu hết hành động nhỏ của hai người vào tầm mắt, cười lạnh bác bỏ: “Ta tận mắt nhìn thấy.”

“Cậu ta là lính đánh thuê, chủ mưu phía sau là kẻ khác. Chỉ truy cứu cậu ta cũng không có bao nhiêu tác dụng.”

“Ồ.” Tạ Đồng nói, đè thấp giọng, lộ ra vài phần uy hiếp: “**Vậy cậu tìm ra kẻ chủ mưu phía sau chưa?**”

Thành Dương hít sâu một hơi: “Vẫn đang điều tra.”

Tạ Đồng bình tĩnh nhìn y, đột nhiên chất vấn: “Thành Dương, bất luận thế nào, cổ hòng Phương Văn Hạo là do hấn cắt đứt. Cậu cứ thể buông tha cho hấn, không thấy có lỗi với ranh giới đạo đức của bản thân ư?”

Từng câu từ nghe như đâm thẳng vào tâm can, Thành Dương trầm giọng hét: “**BàTạ! Tôi không có ý đó.**”

“Vậy thì ý gì?”

Thành Dương ngừng lại nửa giây: “Cậu ta là lính đánh thuê — cho nên chúng ta cũng có thể đảo ngược, thông qua cậu ta, điều tra mục đích của hung thủ. Hơn nữa trong công đoàn mới xảy ra chuyện như vậy, nhất định cần cần người hỗ trợ. Tôi cảm thấy hoàn toàn khả thi.”

Tạ Đồng khẽ cười khẩy: “Đây là đề nghị gì? Mang tội lập công hay lấy công chuộc tội? Hấn ư, bằng lòng phản bội cổ chủ cũ của mình? Không cần thanh danh nữa?”

Thành Dương quay đầu chờ Ninh Phi trả lời.

Ninh Phi ngơ ngẩn nhìn y, nhú mày.

Trong lòng y biết rõ điều này không công bằng với Ninh Phi — nếu không vì phát súng kia làm bại lộ, Ninh Phi vốn không đến nỗi phải đối mặt với cục diện như thế. Có lẽ có phương pháp xử lý khác khéo léo hơn, nhưng Thành Dương đã sức cùng lực kiệt, hao tổn tinh thần lực khiến đại não y không phản ứng kịp. Y chỉ có thể khẩn thiết hi vọng Ninh Phi sẽ đồng ý, những chuyện khác ngày mai lại bàn.

“**Dạ Ưng.**” Y hô lên biệt hiệu của Ninh Phi, nửa giục giã nửa khẩn cầu.

Danh xưng này khiến sắc mặt Ninh Phi tái nhợt thêm một phần. Trầm mặc một hồi, hần mới do dự đáp: “Tôi sẵn lòng.”

Vẻ mặt này khiến Thành Dương đột nhiên ý thức được, bản thân y đã vô tình lợi dụng việc Ninh Phi thích mình.

“Được” Tạ Đồng tức giận đến bật cười: “Các người đã thông đồng cả rồi? Thành Dương, ta thật sự nên nhìn cậu với đôi mắt khác. Cậu đây thừa dịp Kỷ Vĩnh Phong đào ngũ, đặc biệt quay về chuốc phiên toái cho tôi chẳng?”

Y khàn giọng thanh minh: “Tôi chỉ muốn dùng cách đơn giản nhất để giải quyết chuyện này...”

“Sau đó cậu bèn tìm một tên giết thuê không rõ lai lịch.” Bà cắt ngang: “Còn là một lính gác. Lính gác ở chính công đoàn chúng ta vừa mất khống chế, làm sao cậu đảm bảo hần không nguy hiểm.”

“Tôi là một dẫn đường.” Thành Dương nói, tận lực không nghĩ đến những thứ giống nhau được cấy vào tuyến thể bọn họ: “Tôi tin cậu ta.”

Tạ Đồng dùng ánh mắt hăm dọa nhìn y, Thành Dương nhìn lại, không tránh không né. Một lúc sau, bà chán nản thở dài, vò đầu một cái, quay đầu nhìn thảm trạng nát tan xung quanh và tường ngoài ký túc xá đã bị đốt cháy đen, dường như đang khó khăn cân nhắc.

“Vậy cậu còn đáng tin không?” Bà hỏi.

Thành Dương cười gượng: “Nếu như tôi thật sự định gây bất lợi cho công đoàn, thì vừa rồi tôi đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.”

Tạ Đồng nghe xong lời này, sắc mặt hòa hoãn đôi chút. Bà bắt chợt thay đổi đề tài, âm điệu trong đêm có vài phần bình thản: “Lúc trước vì Kỷ Vĩnh Phong lừa gạt, công đoàn đã nghi ngờ không đúng và khiến cậu chịu áp lực quá lớn — đây là lỗi của chúng ta.” Thành Dương mở miệng định nói gì đó, nhưng bà xua tay cắt lời, tiếp tục trần thuật: “Nhưng cậu thay đổi rồi. Nếu Diệp Vũ Tình còn sống, cậu sẽ không chọn lựa như thế.”

Nếu như Vũ Tình còn sống... Thành Dương nhắm mắt lại: “Nhưng hiện giờ tôi chỉ có thể làm như vậy.”

Bọn họ trầm mặc một hồi, cả Ninh Phi cũng không phát ra bất kì âm thanh nào. Thành Dương gần như cho rằng hần đã biến mất rồi, khi ngoảnh đầu nhìn lại, hần vẫn đứng ở chỗ cũ, ánh mắt dao động không có tiêu điểm.

Cuối cùng, Tạ Đồng đột nhiên tỉnh lại trong hoảng hốt, thầm thì như tự nói: “Trái lại, e rằng công đoàn cũng sắp phải thay máu, giáo viên hướng dẫn cấp cao đào ngũ, có thể kiểm soát hạng mục hành động bí mật của lính gác... Thành Dương, trước mắt ta bỏ qua cho các cậu, nhớ nghiêm túc điều tra, đừng khiến tôi thất vọng lần nữa.”

Thành Dương gật đầu.

“Hôm nay muộn quá rồi.” Bà ra lệnh: “Sau hội nghị sáng mai đến tìm ta, ta muốn báo cáo kỹ lưỡng hơn. Không thể có thêm dỗi trá nữa.”

Thành Dương thở phào, đáp một tiếng “Dạ”. Tạ Đồng quay người, đi về phía chỗ ở của mình.

Trọn một buổi tối, y cho rằng mình sắp được nghỉ ngơi rồi. Nhưng vẫn còn một Ninh Phi đang chờ được thu xếp. Thành Dương hơi suy tư một chút, xung quanh công đoàn cũng không có khách sạn nào gần nhất, nhưng trong ký túc xá có phòng trống còn dư. Y mệt mỏi xoa xoa trán, Thành Dương thăm dò hỏi Ninh Phi: “Chịu khó ở đây một đêm?”

Lời này nghe có vẻ quen tai, cách đây vài tiếng, Ninh Phi mới nói thế với y. *(Lúc ở làng chài, NP nói với TD “Tối nay chịu khó chút, cậu ngủ ở trong.”)*

Lính gác chớp chớp mắt, có chút không hiểu hỏi: “Giờ đến phiên tôi được nói rồi?”

Tư duy hỗn loạn của Thành Dương không thể hiểu ra nghĩa hàm ẩn. Y và Ninh Phi sóng vai bước đi, hướng về phía ký túc xá không gặp nạn. Dẫn đường cảm thấy mình nên nói lời cảm ơn, vì Ninh Phi kịp thời nổ súng, vì hắn không từ chối thỉnh cầu của mình, để sự việc có thể phát triển theo hướng tốt nhất.

“Cảm ơn.” Thành Dương nói.

Khóe miệng Ninh Phi hơi vắn vẹo, trông như một nụ cười giấu khó coi. Hắn nắm lấy tay Thành Dương. Người kia giật giật, không tránh thoát. Rồi hắn bắt đầu dùng đầu ngón tay viết chữ, mỗi nét mỗi vạch, đều tàn bạo đâm vào lòng bàn tay.

“Tôi thật nên nổ súng bỏ chạy.” Hắn viết.

Thành Dương nghĩ, y còn phải cảm ơn Ninh Phi đã không nói lời này ra thành tiếng, để rồi bị Tạ Đồng hay bất kỳ lính gác nào khác nghe được.

Đến trước hành lang, lối vào có một ngọn đèn nhỏ màu vàng ấm áp. Thành Dương dùng ngón tay lướt qua mu bàn tay Ninh Phi như vô ý, ra hiệu cho hắn đi lên lầu. Lính gác thoáng cứng đờ rút lại, Thành Dương kéo tay về, cũng viết viết.

“Nếu như cậu không muốn ở lại ——” Lầu ba, bàn tay Ninh Phi co quắp lại. Bản thân hẳn lúc viết chữ thì hùng hồn lắm, khi Thành Dương làm lại như vậy, thì lại phản ứng như mèo con sợ hãi. Thành Dương dẫn hẳn lên lầu một, xuyên qua hành lang, tiếp tục im lặng viết lên mu bàn tay: “Tôi có thể tìm cơ hội giúp cậu rời đi.”

Thực ra bình thường Ninh Phi không có mùi pheromone, sẽ dễ dàng trốn khỏi người và thiết bị giám sát hơn những lính gác khác. Hai người tự nhiên buông tay ra, Thành Dương vừa nghĩ vừa đẩy cửa ký túc xá.

26. Chương 26

Để bảo vệ riêng tư, cửa sổ và tường ký túc xá của công đoàn Tiêu Hương đều được làm từ vật liệu đặc biệt, hiệu quả cách âm vô cùng tốt. Đợi Ninh Phi tiến vào, Thành Dương đóng cửa lại, liếc nhìn xung quanh rồi nói: “Tôi giúp cậu đi lấy một bộ ra giường dự phòng, lời ban nãy là nghiêm túc, cậu có thể cân nhắc thử.”

“Lúc ấy cậu có cho tôi cân nhắc không?”

Thành Dương ôn hòa giải thích: “Lúc đó làm thế chỉ để cho Tạ Đồng một câu trả lời. Tuy tôi mong cậu có thể hỗ trợ, nhưng bất luận cậu có bằng lòng ở lại hay không, tôi đều vô cùng cảm kích.”

Ninh Phi nhìn y, hầu kết khẽ chuyển động lên xuống. Hồi lâu, hẳn hỏi: “Cậu mong tôi hỗ trợ?”

“Đúng vậy.”

Y cũng không muốn thừa nhận, nhưng sự việc chính là như thế. Từ khi Vũ Tình xảy ra chuyện cho đến nay, y lập tức lâm vào tình trạng bị động không biết gì —— chỉ có Ninh Phi giúp đỡ và cung cấp cho y nhiều thông tin thế này.

“Tốt lắm.” Lính gác nói, tuy giọng điệu rõ ràng có phần không tình nguyện: “Tôi có điều kiện.”

Thành Dương đợi hẳn tiếp tục.

“Tôi muốn cậu làm dẫn đường cho một mình tôi, giống như cậu và Diệp Vũ Tình lúc trước.”

Đây không phải đáp án Thành Dương mong đợi, y vốn tưởng sẽ nghe đến tiền, hay là lên giường thêm một lần. Lời Ninh Phi nói khiến đại não mệt mỏi của y khựng lại một giây, y chớp mắt nhìn, cố gắng tập trung lực chú ý một cách khó khăn.

“Cậu không cần lo lắng quá.” Ninh Phi nói, sắc mặt có vẻ u sầu mà căng thẳng: “Thời gian bắt đầu tính từ ngày mai, đến khi mọi chuyện kết thúc thì thôi, tôi sẽ không dây dưa quá lâu.”

“Được.” Thành Dương nói.

Ninh Phi vừa như thổi phào nhẹ nhõm, vừa như buông bỏ được thứ gì đó. Hắn ngồi xuống cạnh cửa sổ, Thành Dương đột nhiên nhớ ra mình đã quên lấy ra giường dự phòng.

Y nói lại một tiếng với Ninh Phi, ra ngoài trở lại gian phòng của mình, tìm được một bộ không mới lắm công đoàn vừa phân phát. Đêm đã khuya, lửa cháy khói đen phía đối diện cũng đã tắt từ lâu. Lướt qua từng gian phòng, chỉ còn lác đác vài ba nơi sáng. Vòng qua hành lang, đèn phòng Ninh Phi dĩ nhiên vẫn sáng. Cửa không khóa, ánh đèn xuyên qua ô cửa hình vuông, đổ lên hành lang một cái bóng xiêu vẹo.

Ninh Phi đứng tựa vào tường, thấy y đến thì nhận lấy đồ của mình dọn dẹp giường đệm. Súng được đặt lên bàn, Thành Dương thầm nhắc nhở chính mình khi đi đừng quên cầm theo. Ninh Phi khom lưng trải giường xong, đột nhiên cất tiếng, giọng nói rất nhẹ: “Tôi cho rằng cậu sẽ thuận tiện mang vòng cấm chế đến.”

Vòng cấm chế?

Cái tên này khiến Thành Dương mờ mịt chốc lát. Đó là công cụ được công đoàn dùng để khống chế lính gác cực kỳ nguy hiểm, bọn họ thường không có dẫn đường, hoặc là độ phù hợp quá thấp. Một khi cảm xúc bất ổn, xuất hiện dấu hiệu mất khống chế, vòng cấm chế sẽ phóng điện, khiến họ mất đi lực công kích.

Y chau mày hỏi: “Tại sao phải dùng thứ này với cậu?”

Ninh Phi im lặng không lên tiếng, leo lên giường chui vào chăn. Thành Dương đột nhiên nhớ đến năm hắn đào ngũ, hình như vào đúng những năm vòng cấm chế bị lạm dụng nhiều nhất. Thành Dương thở dài, một mình vươn tay đặt lên công tắc đèn.

“Đừng suy nghĩ nhiều quá.” Y nói: “Muộn rồi, ngủ trước đi, tôi tắt điện giúp cậu.”

Đêm đó, Thành Dương mơ thấy hai giấc mộng.

Dẫn đường vẫn thường hay nằm mơ, đặc biệt vào thời điểm mệt mỏi như bây giờ, tinh thần lực chịu quá nhiều hao tổn, chịu quá nhiều cảm xúc lên xuống. Y mơ thấy Vũ Tình. Cô đứng trên cầu, máu me khắp người, trừng mắt nhìn y.

Lại là ngày đó.

Vũ Tình che cho mục tiêu phía sau, phân bụng loang lỗ bảy vết sủng lớn bé, tạo thành một đóa huyết hoa sáu cánh. Vết thương kia như lỗ đen, không ngừng hấp thụ liên tục sinh lực của cô. Tay phải cô đặt phía trên, máu tươi ồ ạt đọng lại theo kẽ ngón tay. Cô mở miệng, giọng điệu thất vọng: “Thành Dương, anh thay đổi rồi.”

Thành Dương biết kết cục. Cô sẽ rơi ầm xuống nước, cùng với mục tiêu. Ánh sáng xanh lục khắp trời hỗn độn đến lóa mắt, lẽ ra y nên chạy đến kéo áo Vũ Tình lại, dù chỉ một chút cũng được, đừng để dòng nước rửa sạch tiểu cầu khiến máu không thể đông lại. Nhưng bất kể là y — hay tinh thần thể của y, đều không động dậy được.

Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn cảnh này diễn ra, để rồi một lần lại một lần ôn lại.

Bối cảnh lại đột nhiên đổi thành làng chài cũ nát. Một người đàn bà điên đầu bù tóc rối thay cho Vũ Tình, bà ta ôm vết thương, ánh mắt sắc bén như thú dữ chăm chú nhìn về phía y. Thành Dương không biết tại sao mình lại mơ tới bà ta, cho dù giấc mơ không có quy luật logic. Bà ta hạ thấp cơ thể, tiết ra pheromone địch ý xen lẫn ham muốn giết chóc, từ trong miệng phát ra tiếng gào thét đe dọa.

Khi ấy Thành Dương còn nhỏ, bị dọa đến luống cuống. Giờ y đã lớn mạnh rồi, nên không sợ hãi nữa, nhưng bàn tay trong mơ cứ run run. Y đang dùng đôi tay run rẩy tập trung bảo vệ thứ gì đó. Rõ là ngay trong lòng, nhưng lại không thấy rõ.

Tựa như là một con mèo đen nhỏ lông xù xù, lại tựa như một đứa bé.

Cho dù là mèo hay là người, trên mình đều có mùi thuốc súng nhàn nhạt. Bọn họ không chỉ sợ hãi hơn y, cả người run rẩy co ro cuộn lại. Mà còn khổ sở, đau đớn, tuyệt vọng.

Thành Dương chỉ có thể ôm bọn họ chặt hơn, dùng pheromone vỗ về bọn họ, dùng hương cỏ tươi che đi mùi máu tanh tuổi cùng mùi rơm rạ cháy mang tính xâm lược.

“Đừng sợ.” Y dùng tay che lên đôi mắt họ, khẽ giọng run rẩy dỗ dành: “Cũng đừng nhìn. Đây không phải lỗi của em, kết thúc nhanh lắm, rồi sẽ ổn thôi.”

Nữ lính gác điên cuồng nhào tới, y bất chợt tỉnh giấc.

Ngoài cửa sổ vẫn đen kịt một màu, toàn bộ công đoàn đều chìm trong tĩnh lặng như cái chết. Thành Dương dùng chăn che lên mặt, mơ hồ nghe được tiếng Ninh Phi, trầm thấp, đè nén —

“Lính gác mất khống chế kia là mẹ tôi.”

27. Chương 27

Sẽ ổn thôi.

Ninh Phi luôn nhớ những lời này.

Nhưng mọi chuyện chưa từng thực sự ổn thỏa hơn. Hắn ôm đóm lửa nhỏ ấy lặn lội trong đêm dài đặng đặng, từ vực thẳm này rơi vào một vực thẳm khác. Loạng choạng lão đảo, thịt nát xương tan. Cuối cùng dốc hết sức mình, cũng chỉ có thể khiến cuộc sống không quá tệ mà thôi.

Có tiền, mặc dù là đánh đổi mạng sống. Có tự do, nhưng kèm theo đống đau mạo hiểm. Có chỗ ở, lại không thể gọi là *nhà*.

Sau đó, hắn nghĩ, có lẽ là vì còn thiếu một *Thành Dương*.

Trong ra giường có mùi cỏ tươi, Ninh Phi úp sấp trên giường, chôn mặt thật sâu vào trong lớp vải. Mùi pheromone rất nhạt thành công trấn an thần kinh của hắn, khiến hô hấp chậm chạp dần, cũng trở nên buồn ngủ. Hắn biết sau khi tỉnh dậy, bản thân sẽ muốn quên đi chuyện không vui lúc trước như Thành Dương — nhưng hắn không có cách nào chống cự được lòng tốt của Thành Dương.

Dù sao đi nữa, hắn thích Thành Dương.

Thành Dương là người duy nhất dịu dàng với hắn.

Ninh Phi ngủ rất sâu, mãi đến khi bị âm thanh ngoài cửa đánh thức. Sáng sớm, giấc ngủ ngon và mùi pheromone của Thành Dương khiến hắn cương lên. May mà người bên ngoài cũng không có ý tiến vào. Vài tiếng bước chân qua lại, đột nhiên có người lên tiếng hỏi: “Tối qua không nghỉ ngơi được?”

“Quá mệt.” Đây là giọng Thành Dương.

“Lính gác cậu đưa về ở phòng này?”

“Ừm.” Thành Dương nói, âm lượng bỗng nhiên hạ thấp xuống: “Chúng ta nói nhỏ chút thôi, có thể cậu ấy còn đang ngủ.”

Ninh Phi cắn môi, dùng sức nắm phần gốc, hi vọng dương vật có thể mềm xuống nhanh một chút. Gần đến khi có thể gặp người rồi, hắn mới vén chăn bước xuống giường. Dùng tay chải mái đầu rối bù, mở cửa ra.

Thành Dương đứng ngoài cửa, đôi khuỷu tay gác lên lan can, quay lưng về ký túc xá, cúi đầu nhìn thứ gì đó. Y dường như mới tắm qua, trên đầu còn dính nước ướt nhẹ, sợi tóc nhỏ mềm mại được mặt trời chiếu ánh lên màu nâu sẫm. Nghe thấy tiếng động phía sau, y ngoảnh lại, kinh ngạc cười với Ninh Phi: “Chào.”

Ninh Phi thật muốn cứ thế bước lên, đè Thành Dương lên lan can mà hôn.

“Chào.” Nhưng hắn chỉ có thể đứng tại chỗ, nhạt nhẽo chào hỏi: “Tôi đi rửa mặt một lát.”

Thành Dương gật đầu: “Nhà tắm công cộng ở phía cuối, trong túi có đồ vệ sinh cá nhân sạch. Tôi đợi cậu, xong rồi dẫn cậu đi ăn sáng, tiện thể trao đổi chút chuyện.”

Ninh Phi gắng sức đặt sự chú ý lên câu cuối cùng. Hắn rửa mặt thật nhanh rồi xối một lần nước lạnh, bình ổn dục vọng và tâm tình. Lúc trở ra, Thành Dương còn đứng ở chỗ cũ, đang xử lý thông tin trên điện thoại di động, thấy Ninh Phi thì ngừng lại, lên tiếng: “Đi thôi.”

Nhà ăn ở ngay bên cạnh tòa nhà ký túc xá, giờ này tuy sớm, nhưng gần như toàn bộ người trong công đoàn đã có mặt, tốp ba tốp năm tụ lại ăn sáng cùng nhau. Hai người Thành Dương đi tới, không ít người bắt chuyện chào hỏi. Nhưng sau khi chào hỏi, Ninh Phi luôn nghe được tiếng xì xào bàn tán — liên quan đến sự cố ngày hôm qua, liên quan đến Kỷ Vĩnh Phong đào ngũ, liên quan đến Thành Dương, liên quan đến chính hắn.

Thật phiền.

Thành Dương nghiêng đầu hỏi hắn: “Tinh thần thể của cậu đâu?”

Ninh Phi ngẩn ra, chưa kịp trả lời. Trong đám đông đã có người vươn tay chào họ: “Thành Dương, bên này bên này, tới đây.”

Đó là Thẩm Vy, dẫn đường của Diêu Cảnh Hành. Thành Dương đáp một tiếng, cũng không hỏi tới cùng nữa, dặn Ninh Phi giữ chỗ rồi vội vàng đi tới. Thẩm Vy lách từ trong đám đông ra ngoài, mỗi tay bưng một khay thức ăn, chén đĩa trên khay xem chừng lung lay sắp đổ. Thành Dương giúp cô giữ vững trước, rồi tự bưng lấy một khay. Thẩm Vy thở phào một hơi, cười nói: “May thật. Tối qua mới xảy ra chuyện đó, tôi còn sợ không có bữa sáng mà ăn. Kết quả vậy mà không tệ, còn có bánh dứa(1). Tôi giúp các anh lấy một phần — Lại nói, anh dẫn lính gác kia về từ đâu?”

Tiếng người huỳnh náo trong nhà ăn, Thành Dương không thể không hơi cao giọng: “Coi như là một người bạn bất ngờ quen biết.”

“Nơi khác đến? Trước kia không có dẫn đường?”

“Tôi không biết.”

Thẩm Vy dừng bước, nhìn Thành Dương: “Gì cũng không biết, anh cũng dám đứng trước mặt Tạ Đồng đảm bảo?”

Bọn họ đứng lại giữa nhà ăn, bưng khay thức ăn nói chuyện, rõ là quá mệt mỏi. Nhưng cuộc đối thoại này không nên diễn ra trước mặt Ninh Phi, Thành Dương thở dài: “Hôm qua mọi người nghe được hết tất cả? Dù sao tôi cũng tin tưởng cậu ấy.”

“Mọi lính gác đều nghe được.” Thẩm Vy cười lắc đầu: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không nghi ngờ ý định của

hai người. Tôi chỉ... rất vui khi thấy anh có thể thoát khỏi bóng ma chuyện Vũ Tình. Lúc vừa xuất viện, công đoàn nghi ngờ anh, mà dáng vẻ anh lại như thế, khiến Cảnh Hành lo lắng biết bao nhiêu.”

“Khi ấy gây phiền toái cho hai người rồi.” Thành Dương nhẹ giọng.

Cô còn muốn nói điều gì, nhưng muốn nói lại thôi. Mùi oải hương lặng lẽ trở nên ngào ngạt, Thành Dương giành trước ngăn lại câu chuyện: “Suyt, đừng, tôi biết cô muốn nói cái gì.”

“Anh biết?”

“Biết.”

Đây giống như đang đánh đố, Thẩm Vy đoán mình không nhin nổi rồi, không kìm được cười một tiếng, rồi lập tức ngừng.

“Đi thôi.” Cô nói, do dự vài giây mới tiếp tục: “Vũ Tình cũng là một cô gái tốt.”

“Ừm.” Thành Dương nói: “Tôi sẽ không quên cô ấy.”

Nhưng có những chuyện một khi đã bắt đầu, sẽ rất khó quay lại điểm xuất phát.

Y chú ý tới Ninh Phi một người chiếm một bàn, trên mặt lộ ra vẻ cô đơn. Nhưng khi bọn họ đến gần, ánh mắt lính gác dần sáng lên, rồi bị nén xuống, cuối cùng tạo thành dáng vẻ không quá vui vẻ như thường ngày.

Bọn họ bày bữa sáng, giới thiệu lẫn nhau một lần. Diêu Cảnh Hành cũng đến. Thành Dương gọi là “Ninh Phi”, tên thật — y còn nhớ mấy lần trước gọi “Dạ Ứng” đều bị phủ nhận. Ninh Phi lúc này cúi đầu ăn, không tỏ ra nhiều biểu hiện. Trái lại, Diêu Cảnh Hành giả trò nịnh nọt, nhếch mày cười xấu xa sắp lại: “Thành Dương, cậu phải cảm ơn tui.”

“Thế nào?” Y hỏi.

“Ban đầu là tôi cho cậu biết Dạ Ứng đến Hải Hà, nếu không cậu sẽ không có cách nào quen biết Ninh Phi, tối qua cũng chẳng có ai tới cứu cậu — Au!” Diêu Cảnh Hành bị Thẩm Vy huých một cái, phồng miệng không nói nữa.

“Được, cảm ơn nhiều.” Thành Dương khẽ cười: “Rảnh rồi mời cậu ăn cơm.”

Diêu Cảnh Hành mừng rỡ, vỗ bàn hô: “Chỉ đợi câu này của cậu.”

Y đặt chén đĩa xuống. Ninh Phi không nói một lời, đã ăn xong nãy giờ. Thành Dương liếc nhìn, rồi đứng lên tạm biệt trước: “Chúng tôi đi tìm Tạ Đồng.”

Diêu Cảnh Hành phát tay, Thành Dương và Ninh Phi một trước một sau đi ra ngoài, trời nắng chói chang. Bọn họ men theo tường công đoàn, đi về hướng hội trường. Đầu tường có tiếng mèo kêu, Thành Dương ngẩng đầu thì thấy một bóng đen, rụt rè nhìn mình, dường như muốn nhảy xuống, lại có hơi sợ sệt.

“Đi thôi.” Ninh Phi nói: “Mặc kệ nó, sẽ tự bắt kịp thôi.”

“Nó không thích nơi này à?” Thành Dương hỏi.

Lính gác khẽ hừ một tiếng: “Công đoàn vốn chẳng phải cái nơi tốt lành gì.”

“Mấy năm nay đã tốt hơn rất nhiều.” Y cố gắng hỗ trợ giải thích, lại cảm thấy không cần thiết, bèn thay đổi đề tài: “Đúng rồi, trước cậu có nói, cổ chủ có ân với cậu?”

“Ừm.” Ninh Phi thầm thì nhớ lại: “Lúc vừa ra khỏi công đoàn, trên người tôi còn pheromone nên bị đuổi rất sát. Đang khi sắp chịu không nổi, bà ấy thấy tôi ở trên đường, nói thuộc hạ đưa tôi về, liên hệ bác sĩ làm giải phẫu cho tôi.”

“Giải phẫu?” Giọng Thành Dương căng thẳng: “Cậu nói tới vật cấy vào tuyến thể sao?”

“Chính là kim thăm dò kia, nó có thể hấp thu pheromone trong cơ thể tôi.”

“Vậy cổ chủ của cậu... có quan hệ gì với Kỷ Vinh Phong?”

Ninh Phi lắc đầu: “Ngoại trừ việc làm ăn, tôi và bà ta không qua lại nhiều, chỉ nghe người trong giới đều gọi bà ta là *chị Kỳ*.” (*Kỳ : phi phạm đẹp đẽ*)

Ánh mắt hần mênh mang, thoát trông đúng là không biết. Thành Dương nhắm mắt, lại nhớ đến cảnh tượng chấn động lòng người tối hôm qua, hô hấp gần như muốn run rẩy. “Vậy cậu biết tại sao tối qua lính gác trong công đoàn lại phát điên đến mất khống chế không?” Y đảo mắt bốn phía, sau khi xác nhận không có ai mới nhỏ giọng hùng hồn: “Trong đầu bọn họ cũng có thứ kia. Đây quá nguy hiểm, tôi phải báo cho Tạ Đồng.”

Tay áo y bị giữ lấy.

Ninh Phi nín chặt ống tay áo, mạnh đến độ xương ngón tay cũng trắng bệch.

“Sau đó để người ta bắt tôi đi, cắt mở đại não, lấy kim trong tuyến thể ra thật ư?” Hần trầm giọng chất

vấn: “**Vậy sau này tôi thế nào!**”

28. Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thành Dương á khẩu không nói được gì.

Y hít sâu một hơi, buồn bực muốn đi dạo đôi vòng ngay lập tức để bình tĩnh lại chút. Nhưng Ninh Phi mãi không chịu buông tay, nắm thật chặt như lo lắng không yên, như sợ vừa lơ lửng Thành Dương sẽ đi thông báo ngay.

Tuy y sẽ tuyệt đối không làm điều ấy. Ninh Phi cung cấp cho y nhiều thông tin như vậy, y không thể lợi dụng sự uy hiếp của Ninh Phi mà qua cầu rút ván.

“Do tôi sơ suất.” Dẫn đường thở dài: “Tôi sẽ không nói những thứ linh tinh khác, chỉ muốn cho Tạ Đồng biết, rất có thể cổ chủ của cậu có liên quan đến lần náo loạn này.”

Ninh Phi chăm chú nhìn y, chân mày nhíu lại, từ từ buông tay áo Thành Dương ra.

“Thế nhưng.” Thành Dương hỏi lại: “Vấn đề này rất quan trọng, tôi nhất định phải biết rõ —— bà ta có thể khống chế cậu thông qua kim thăm dò không?”

Mèo đen khề khàng “Meo ——” một tiếng, đuôi rũ xuống, nằm dài ở đầu tường như buồn tẻ. Ninh Phi hung tợn liếc nó một cái, thẳng lưng, cứng nhắc trả lời: “Tôi không biết.”

Thành Dương nhìn thẳng hắn, vẻ mặt giận dữ của lính gác hơi chùn lại. Hắn quay mặt đi, khề bổ sung một câu: “Cậu đã đồng ý làm dẫn đường của tôi, cậu sẽ để tôi bị bà ta khống chế sao?”

Tiêu điểm ánh mắt Ninh Phi rõ ràng đặt ở nơi khác, thỉnh thoảng liếc lại thật nhanh rồi lập tức tập trung trở lại, vờ như chưa xảy ra chuyện gì. Hắn đang đợi câu trả lời của Thành Dương.

“... Tôi không biết.” Một lát sau, Thành Dương khề nói.

Đây không phải là câu trả lời sáng suốt.

Lẽ ra y nên nuốt lời, về câu nói này, và lời hứa trước đó. Từ khi giấc mơ tối qua bắt đầu, có vài chuyện phát sinh một chút sai lệch nhỏ. Độ phù hợp của bọn họ quá cao, ảnh hưởng Ninh Phi tạo thành lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Thành Dương.

Nhưng Thành Dương rất khó từ chối.

Rất khó làm tổn thương một người thật lòng thật dạ, người dùng tất cả tình cảm mà yêu y.

Dù sao y cũng là một dẫn đường.

“Nhưng nếu có xảy ra sự cố như thế, tôi có thể khống chế được cậu.” Thành Dương nói.

Ninh Phi không chút do dự đáp: “Tùy cậu.”

Ít nhất cuối cùng bọn họ đã đạt được sự nhất trí.

Men theo tường cao, vòng qua tòa tường niệm, chính là tòa nhà văn phòng. Hội nghị giữa Tạ Đồng và giáo viên hướng dẫn dường như đã kết thúc, vài ba nhóm người đi dọc thang lầu xuống phía dưới. Thành Dương và Ninh Phi không nói nữa, sợ không cẩn thận sẽ bị lính gác gần đó nghe thấy. Chỉ một trước một sau im lặng bước đi. Mèo đen đi trên bờ tường dẫn đường, bước chân linh hoạt. Dẫn sao người bình thường cũng không thấy được nó, Thành Dương bèn đi theo.

Một giáo viên hướng dẫn và đồng nghiệp lên tiếng chào hỏi, đứng trước hai người. Ông ta khoảng chừng ngoài bốn mươi, tóc ngắn, má trái có vết bỏng đóng vảy tròn. Thành Dương nhớ mang máng từng gặp ông ta ở công đoàn, là một dẫn đường, nhưng không nhớ tên là gì. Ông chìa tay với Thành Dương: “Tôi là Nguyễn Minh Chính. Sau khi Kỷ Vĩnh Phong đào ngũ, học trò của ông ta sẽ do tôi phụ trách.”

Thành Dương bắt tay với ông: “Thầy Nguyễn.”

“Tạ Đồng muốn gặp riêng cậu.” Nguyễn Minh Chính nói, chuyển hướng sang Ninh Phi, lên tiếng chào: “Vị này là Dạ Ưng?”

Ninh Phi cũng bắt tay với ông ta, trên mặt không biểu lộ gì. Nguyễn Minh Chính cũng không để ý, cười xòa: “Chốc nữa Thành Dương phải bận rộn, tôi dẫn cậu đi dạo quanh công đoàn trước?” Tuy là câu hỏi, nhưng không có nửa phần thương lượng.

Thành Dương đáp thay Ninh Phi: “Thế thì phiền thầy rồi.”

Ninh Phi không nói gì.

Thành Dương xoay người bước đến cửa thang máy, ấn nút đi lên. Ninh Phi đút tay vào túi quần, lơ đãng theo sau Nguyễn Minh Chính, nghe ngóng động tĩnh của Thành Dương. Lên lầu, chào hỏi người kia, cuối cùng một cánh cửa đóng lại, ngăn cách tất thảy âm thanh từ Thành Dương.

“Tòa nhà màu xám trắng đằng kia là tòa tướng niệm của công đoàn Tiêu Hường.” Nguyễn Minh Chính giới thiệu với hần.

Đây đúng là một nơi thích hợp để đi dạo, nhưng Nguyễn Minh Chính cũng không dẫn hần vào, mà lại vòng một vòng, đến một con đường nhỏ. Ninh Phi nhận ra con đường này, khi còn ở công đoàn, hần đã để ý Thành Dương rất thích đến đây. Có lúc đi cùng Diệp Vũ Tình, có lúc là một thân một mình. Nên hần cũng luôn cố ý vờ đi ngang, mong có thể chạm mặt Thành Dương.

Thành Dương sẽ cười chào hỏi tất cả những người y gặp.

Lúc đó hần không có nhiều cơ hội nói chuyện với người ta, giáo viên hướng dẫn không cho phép. Thế nên một câu chào hỏi là đủ rồi, đủ để hần liên tưởng đến một vài thứ ấm áp hay những hình ảnh vui vẻ, vòng cấm chế cũng nhẹ đi mấy phần.

Đến cuối đường, Nguyễn Minh Chính đột nhiên cắt ngang hỏi ưc: “Phía trước là ký túc xá cũ, tòa nhà đối diện là sân huấn luyện lính gác, chúng ta qua đó xem một chút đi.”

Tuy đêm hôm trước mới xảy ra sự cố, những việc huấn luyện các lính gác vẫn tiến hành như thường lệ. Nguyễn Minh Chính vừa dẫn hần đi vừa giới thiệu. Hạng mục huấn luyện trên bãi đất trống là sức mạnh, tốc độ, bộc phát tức thời, sức chịu đựng, kỹ thuật chiến đấu, những hạng mục khác liên quan đến phát triển ngũ giác đều được tiến hành ở tòa nhà bên cạnh.

Ninh Phi nhớ rõ tất cả.

Bao năm như vậy, sắp xếp của công đoàn vẫn chưa từng thay đổi.

Bảng vinh danh treo trên tường, ghi lại những người giữ kỷ lục cao nhất trong các hạng mục huấn luyện. Người thứ nhất là Lý Chính Thanh, điểm cảm nhận xâm nhập cao nhất, thời điểm hai mươi năm trước.

Giáo viên hướng dẫn của hần.

Kỷ lục này vẫn được giữ nguyên, thật đúng là một sự mỉa mai to lớn.

Nguyễn Minh Chính thấy hần nhìn rất lâu, bèn giải thích: “Trước đây Lý Chính Thanh là một trong những dẫn đường xuất chúng nhất công đoàn, ông ấy có thể phá hủy nhân cách mô phỏng của chương trình kiểm tra, rồi phục dựng lại không sai một li. Hơn hai mươi năm trôi qua, trong hạng mục huấn luyện này, không ai có thể làm được tốt hơn ông ấy.

Ninh Phi gật đầu, khẽ cười lạnh một tiếng ngắn ngủi. Nguyễn Minh Chính dường như hơi kinh ngạc, hần ngẩng đầu nhìn kỷ lục, hỏi đến cùng: “Trước đây?”

“Mấy năm nay bị điều đến quân đội.” Nguyễn Minh Chính thở dài: “Ông ấy lớn tuổi rồi, năng lực cảm nhận dần dần kém đi, không còn thích hợp ở lại công đoàn.”

Ninh Phi tiếp tục nhìn, lướt qua vài ba kẻ không quen biết, dưới mục khổng chế đạt độ chính xác cao phạm vi lớn, một cái tên quen thuộc đập vào mắt. Là Thành Dương, bên phải có một hàng chữ nhỏ, ghi rõ là lập nên kỷ lục cùng tinh thần thể.

Hắn còn chưa từng thấy tinh thần thể của Thành Dương, con mèo của mình đã không đợi được mà đến quần quít.

Những kỷ lục khác trên đều thuộc về lính gác. Nguyễn Minh Chính cười khê đề nghị: “Muốn thử đến sân huấn luyện của chúng tôi không? Không chừng còn có thể lập nên vài số liệu mới.”

=====

Thẩm Vy : Vy (Vi) trong rau vi, hoa tử vi, hoa tường vi. Tại nữ nên mình chọn Vy cho nó đẹp:v bị thích chữ y:v kiểu Hy vọng, Mỹ thuật,...

Lý Chính Thanh : Lý là cây/quả mận, Chính trong chính trị, Thanh là màu xanh, trẻ trung.

(1) Bánh dứa , một loại bánh mì ngọt truyền thống của Hongkong. Sau khi nướng có bề mặt màu nâu, lớp vỏ giòn xốp ngọt dịu, thường được ăn kèm với một lát bơ ở giữa vào bữa sáng hay trà chiều. Bánh mì dứa lưới Melon pan của Nhật Bản khá giống bánh dứa Hongkong nhưng hai loại có khác biệt nhất định.

Có một bài hát khá hợp với Ninh Phi...

29. Chương 29

Thành Dương đẩy cửa bước vào, nhận ra trong phòng không chỉ có một mình Tạ Đồng.

Một người đàn ông với mái tóc hoa râm đang ngồi trước bàn, hai tay đan lại chống dưới cằm, cau mày xem báo cáo thiệt hại trên màn hình. Nghe tiếng động, ông ta xoay lại nhìn, đứng lên dùng mắt ra hiệu với Tạ Đồng. Tạ Đồng giới thiệu với Thành Dương: “Vị này chính là cố vấn dẫn đường có thâm niên trong quân đội, Lý Chính Thanh, từng làm giáo viên hướng dẫn ở công đoàn nhiều năm. Thiếu tướng Đàm Uyên rất xem trọng chuyện của công đoàn, thường phái ông ấy đến hỗ trợ việc tái xây dựng, cũng hợp tác truy bắt Kỷ Vĩnh Phong.”

Nói rồi bà quay đầu giới thiệu với Lý Chính Thanh: “Đây là Thành Dương, một dẫn đường trong công đoàn.”

“Ta nhớ cậu.” Lý Chính Thanh nói, tiến lại bắt tay với y: “Thời điểm ta rời khỏi công đoàn, cậu vẫn chưa đến hai mươi, rất có thiên phú. Xem ra giờ nhân phẩm cũng tốt, chưa bị Kỷ Vĩnh Phong dẫn đi sai đường.”

Tạ Đồng hắng giọng, Thành Dương cúi đầu cười khỏ, trong lòng biết bà đang không hài lòng cách xử trí của mình với Ninh Phi. Lý Chính Thanh thấy phản ứng của hai người, nhướn mày hỏi: “Thế nào? Hiện giờ tinh thần lực của ta không dư thừa bao nhiêu, nhưng kinh nghiệm còn đó. Hai người đừng hồng bí hiểm trước mặt ta.”

“Cũng không có gì.” Tạ Đồng giải thích: “Một vụ bê bối trong nội bộ công đoàn.”

Bà không muốn nói, Lý Chính Thanh lại dâng trào hứng thú: “Bà Tạ, ta thay mặt quân đội đến hỗ trợ mọi người. Có gì cần giúp đỡ, xin cứ lên tiếng.”

“Là cục diện rắc rối Kỷ Vĩnh Phong để lại.” Tạ Đồng thở dài: “Hắn ta tiết lộ tin tức cho tổ chức bên ngoài, hại chết lính gác cộng sự của Thành Dương. Khi đó công đoàn cũng không rõ bộ mặt thật của hắn, chẳng hay biết gì.”

Lý Chính Thanh bưng tỉnh, vỗ bả vai Thành Dương, dùng sức lắc lắc: “Chắc hẳn khiến cậu chịu không ít oan khuất.”

Dưới cái nhìn chòng chọc của Tạ Đồng, Thành Dương lắc đầu: “Cũng không có.”

“Ta cũng từng mất đi cộng sự, hiểu được nỗi đau này.” Lý Chính Thanh nói: “Vậy nhiệm vụ các cậu chấp hành lúc đó thì sao? Bị Kỷ Vĩnh Phong làm thất bại sao?”

“Đã thất bại.”

Tạ Đồng bổ sung: “Chính là nhiệm vụ áp tải H310.”

Lông mày Lý Chính Thanh nhíu lại: “Nhiệm vụ đó...” Ông chậm rãi nhớ lại: “Cũng là ta giao cho các cậu. Rốt cuộc người thi hành một chết một bị thương, mục tiêu thì không rõ tung tích. Nhưng ngoại trừ nghiên cứu, H310 cũng không có giá trị cao lắm, tại sao Kỷ Vĩnh Phong phải rắc tâm phá hoại?”

“Công đoàn vẫn đang điều tra.”

“Đẩy nhanh tiến độ.” Lý Chính Thanh hạ lệnh: “Chia cho ta một phần tư liệu, ta cũng sẽ điều động cấp dưới. Chúng ta nhất định phải làm rõ tất cả ý đồ của Kỷ Vĩnh Phong, nắm chắc mọi hành động trước khi đào ngũ của hắn, mới có thể tránh khỏi tổn thất lớn hơn.”

Tạ Đồng đáp: “Tôi lập tức phái người bắt tay vào làm.” Bà nhấn vài cái lên màn hình, gửi thông tin đi, rồi nói với Thành Dương: “Thành Dương, ta muốn nghe báo cáo của cậu. Liên quan đến tên lính đánh thuê kia, và toàn bộ thông tin hai người thu được.”

Lý Chính Thanh cong ngón tay, gõ nhẹ lên mặt bàn đầy hứng thú. Thành Dương hơi do dự một chút, vẫn bắt đầu nói về cổ chủ của Ninh Phi. *Chị Kỳ* — Nhắc đến cái tên này, trên mặt Lý Chính Thanh không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng cảm xúc lại hơi hơi gợn sóng. Đó là biến hóa vô cùng nhỏ, như một vòng sóng gợn xuất hiện trong không khí, chỉ có dẫn đường mới có thể phát hiện. Thành Dương vẫn thản nhiên, tiếp tục trình bày kế hoạch của “chị Kỳ”, đầu tiên là sự định giết Hội Tam Hợp, Hoa Thanh, thủ lĩnh Kền Kền, sau lại bỏ qua thủ lĩnh Kền Kền, đổi thành Tạ Đồng.

Tạ Đồng cười lạnh: “Tên lính đánh thuê đó còn định đến giết ta?”

“Hiện giờ cậu ấy không còn ý định nữa.” Thành Dương ôn hòa giải thích: “Tôi có thể cảm nhận được.”

Tạ Đồng hừ một tiếng, không nói thêm nữa. Lý Chính Thanh giơ tay lên để y tiếp tục.

Thành Dương lướt qua đoạn họ sống chung với nhau, đến thẳng đoạn Ninh Phi phát hiện có thể “chị Kỳ” cấy kim thăm dò vào đầu các lính gác. Mà kim thăm dò này vừa khéo lại vô cùng tương đồng với dị vật bên trong tuyến thể lính gác mất khống chế đêm qua.

“Thú vị.” Lý Chính Thanh nhẹ giọng bình luận.

Nét mặt Tạ Đồng sa sầm, rõ ràng khó có thể thấy được cái gì thú vị. Bà gật đầu, hỏi Thành Dương: “Còn gì khác không?”

Thành Dương thở phào nhẹ nhõm.

Bà không hỏi đến cùng rằng phát hiện thế nào, cũng không nhắc đến làm sao để kiểm chứng độ tương đồng, có lẽ là bị thông tin này làm kinh sợ — ngoại trừ Kỷ Vĩnh Phong, e rằng vẫn còn kẻ khác đứng sau vụ náo loạn ở công đoàn.

“Còn có.” Y ngập ngừng: “Cổ chủ của Dạ Ưng còn muốn giết tôi.”

So với những vị tai to mặt lớn bị treo giải khác, tên y quả thật nhỏ bé đến chẳng đáng nhắc tới.

“Tại sao?” Lý Chính Thanh hỏi: “Vì cậu bắt cóc lính đánh thuê hợp tác với bà ta?”

“Tôi cũng không rõ.” Thành Dương nói.

Trái lại, Tạ Đồng lại không hiểu kỳ như thế, gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, bảo Thành Dương sau này cẩn thận khi ra khỏi công đoàn. Bà gửi vài chỉ thị thông qua màn hình, ngẩng đầu nhìn Lý Chính Thanh: “Thượng tá, tôi cần nhờ sự giúp đỡ của cơ sở dữ liệu quân đội.”

“Mời nói.”

“Tôi muốn danh sách phụ nữ có tên chứa âm ‘qí’ (*kỳ**) này trong thành phố Hải Hà.” Tạ Đồng nói: “Mười bốn —— Không, mười tám tuổi trở lên, sáu mươi tuổi trở xuống, cùng với tư liệu cơ bản của họ. Thành Dương, cậu tiếp tục qua lại với Dạ Ứng, lấy thêm thông tin về ‘chị Kỳ’. Ta đã phái người đi theo hỏi thăm thuộc hạ của Phương Văn Hạo, xem họ có biết người này không.” (**nhiều từ đồng âm, các nhân vật chỉ nghe thôi nên không biết chính xác chữ Kỳ nào*)

“Quân đội cũng có nội gián trong xã hội đen.” Lý Chính Thanh nói: “Ta sẽ nói họ lưu ý hơn.”

“Đa tạ.”

Lý Chính Thanh cười: “Không cần.” Ông đảo mắt một vòng, lại mở miệng: “Ta sẽ đốc thúc cấp dưới, hôm nay cứ thế đã?”

Tạ Đồng mở cửa phòng họp cho ông, đã có người chờ ngoài cửa từ lâu, chuẩn bị đưa Lý Chính Thanh đi thu xếp. Tạm biệt xong, Tạ Đồng đóng cửa xoay người lại, hỏi Thành Dương: “Cậu còn có gì muốn nói?”

“Ông ta có phản ứng với hai chữ ‘chị Kỳ’.”

Bà thở dài, vén tóc mái ra sau tai: “Xem ông ta có thể cung cấp loại tư liệu nào thôi, giờ ta nhờ các đường già khác lưu ý hơn. Ta không hiểu rõ người này, thời điểm ông ta bất ngờ bị thuyền chuyển đến quân đội, ta còn đang phục vụ trên biển.”

“Bất ngờ?” Thành Dương hỏi.

Tạ Đồng khẽ cười một tiếng, nghe như trào phúng: “Ta cũng không rõ cụ thể, nghe nói trong lúc thi hành nhiệm vụ, ông ta bị chính học sinh của mình đánh trọng thương, còn để người đó chạy trốn.”

Thành Dương gật đầu, nhớ lại lúc ấy hình như có chuyện như vậy.

Tạ Đồng hỏi: “Giờ cậu hiểu rõ bản thân nên làm thế nào chưa?”

“Cùng Dạ Ứng điều tra ‘chị Kỳ’.”

“Đúng.” Tạ Đồng nói: “Nhiệm vụ nòng cốt của công đoàn không tiện để người ngoài tham dự, cậu tự nắm chắc hành động. Xem trọng Dạ Ứng, đừng phụ lòng tin nhiệm của ta đối với cậu. Ta để Nguyễn Minh Chính dẫn cậu ta đến sân huấn luyện, cậu qua đó tìm bọn họ đi.”

Thành Dương đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Giờ đã gần trưa, y tiến về phía sân huấn luyện. Càng đến gần lại càng cảm nhận được cảm xúc xao động mãnh liệt. Một vòng người vây quanh bãi đất trống, nhao nhao hò hét “Cố lên” hay “Nhanh lên” linh tinh gì đó. Thành Dương không khỏi hiếu kỳ, khó khăn tìm được một lỗ hổng chen vào, kết quả phát hiện nhân vật chính bị vây xem là một cái bóng không thấy rõ.

Bởi vì thật sự quá nhanh.

Đây là một bãi tập dùng để huấn luyện thực chiến, phương thức cụ thể là tránh đạn bắn ra từ chương trình mô phỏng. Tốc độ ban đầu của đạn hơi chậm, bất cứ lúc nào cũng có thể tăng lên vừa nhanh vừa dày đặc, trúng một lần sẽ bị loại. Khi còn sống Vũ Tình ghét nhất bài kiểm tra này, cô khỏe, nhưng không đủ linh hoạt, chỉ có thể gắng gượng cầm cự thời lượng vừa đủ đạt tiêu chuẩn.

Thành Dương tập trung quan sát một lúc, chuyển động của mắt không theo kịp nhịp điệu, những viên đạn trong mắt gần như biến thành đốm sáng dày đặc như mưa. Mà bóng người giữa những đốm sáng vẫn đang giữ vững, theo như lời thán phục của người xung quanh, dường như còn thành thạo điều luyện.

“NHANH LÊN CHÚT NỮA!” Không biết gã nào e thiên hạ chưa đủ loạn hét lớn: **“Đã gần đạt tốc độ âm thanh, cố gắng vượt qua tốc độ ánh sáng, để tụi này mở mang một tí về đảo ngược thời gian!”** *(Các nhà khoa học cho rằng vượt qua tốc độ ánh sáng thì có thể du hành thời gian)*

Thành Dương không nhịn được cười, lại cảm thấy mình quá vô vị. Y không nên ở đây xem người ta khoe khoang thực lực, ra ngoài tìm Ninh Phi mới là việc đúng đắn. Vừa xoay người, cánh tay lại bị ai đó bắt lấy.

“Dừng đi.” Một đồng nghiệp trông quen mắt nhưng không nhớ rõ tên gọi y: “Thành Dương, cái người lính gác cậu mang về rất lợi hại.”

“Hả?” Thành Dương đáp.

Người kia chỉ vào giữa sân: “Ngay kia kìa. Tạ Đồng muốn số liệu của cậu ta, thầy Nguyễn và chúng tôi khuyến khích cậu ta ra sân, ban đầu cậu ta còn không chịu.”

“Sau đó thì sao?” Thành Dương hỏi: “Tại sao lại đồng ý?”

Đồng nghiệp nhún vai: “Chúng tôi cũng chẳng thể cưỡng ép đẩy cậu ta ra, đành để cậu ta tự đi dạo, chúng tôi thì bàn bạc với thầy Nguyễn thay cậu sắp xếp cho lính gác mới. Nhóm bên cạnh vừa khéo có một cô gái rất hợp, xinh đẹp ngọt ngào, năng lực cũng không tồi. Cậu ta nhìn kỹ lục trên bảng vinh dự một hồi, đột nhiên tự tiến lại, nói là muốn thử.”

“Thử mấy hạng mục?”

“Đây là mục thứ nhất.” Đồng nghiệp nói: “Không ngờ cậu ta có thể nhanh như thế, lại còn giữ được lâu như vậy, tốc độ và sức tập trung đều đáng ngạc nhiên.”

Lúc nói chuyện, hơn mười giây trôi qua, tốc độ bắn đạn đã lên một mức mới, một dải lớn bóng mờ bay thấp dọc theo mặt đất. Đồng nghiệp là một lính gác, miêu tả động tác của Ninh Phi một cách sống động, nhún người nhảy một cái làm sao, rồi ngã ra sau giữa không trung thế nào, hạ thấp người né tránh ba loạt đạn ở giữa ra sao — “Xử lý gọn gàng đẹp đẽ!” Anh ta khen.

Thành Dương lại cảm thấy không đúng lắm.

Bóng của Ninh Phi trông như một sợi dây cực kỳ căng.

Không đợi y đến gần hơn để xác nhận tình hình, trên sân xảy ra tình thế hỗn loạn. Ninh Phi lao tới thật nhanh, đoạt lấy thứ gì đó lùi lại. Rõ ràng đi ngang qua Thành Dương, nhưng hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của y. Âm thanh cảnh báo bip bip vang lên, cho thấy người khiêu chiến thách đấu thất bại. Nhưng sự việc không dừng lại ở đó. Hai tiếng súng vang lên — không phải mô phỏng, mà là đạn thật. Lính gác xung quanh xông lên tới tấp, có người đè tay chân Ninh Phi, có người cướp súng trong tay hắn. Bọn họ đông hơn nhiều, hình thể gấp trăm ngàn lần đạn mô phỏng. Dưới tình trạng đông đúc bốn bề thọ địch, tốc độ của Ninh Phi có nhanh cũng không thoát khỏi, chỉ có thể vẫy vùng kịch liệt trên mặt đất như con thú bị chế ngự.

Hai mắt hắn vì sung huyết mà đỏ ngầu, nghiêng răng cắn hận nhìn chằm chằm ký túc xá đối diện.

Thành Dương liếc mắt nhìn, chỉ thấy một mái đầu hoa râm quay lưng về phía sân huấn luyện. Xung quanh toàn tiếng người huýt sáo, cuộc tấn công bất thành linh của Ninh Phi dọa ông ta toát mồ hôi lạnh đầy lòng bàn tay. “Nhường một chút.” Thành Dương hô to giữa đám người, pheromone cũng theo đó phân tán: “Tôi là dẫn đường của cậu ấy, xin nhường tôi lên trước.”

(Tác giả nói: Gần đạt tốc độ âm thanh là gạt người, đừng tin.)

30. Chương 30

Chính là Lý Chính Thanh.

Ninh Phi không thể nào nhận nhầm.

So với đạn giả lập xung quanh mình, động tác của Lý Chính Thanh dường như trở thành khung hình đóng băng (*freeze frame*). Ninh Phi tròn to hai mắt, thấy ông ta chậm chậm quay đầu, mỗi thay đổi rất nhỏ là một bức ảnh, mỗi bức ảnh đều trải dài vô hạn như cơn ác mộng không tỉnh lại được.

Ông ta không thay đổi bao nhiêu. Mái tóc trắng xám đan xen, khóe miệng khắc sâu nếp nhăn pháp lệnh, khiến cả khuôn mặt thoát nhìn vừa già nua vừa khắc nghiệt.

Quá khứ và thực tại đột nhiên đan chéo thành một tấm lưới, Ninh Phi không phân biệt rõ được bản thân đang ở tại thời điểm nào. Dường như hắn lại trở về thời niên thiếu, cho rằng có chốn dung thân an toàn, kết quả lại chỉ là một vòng tuần hoàn khác. Đủ loại trừng phạt thân thể liên tiếp xuất hiện, không ngừng bòn rút tinh thần. Lý Chính Thanh chậm chạp, từng bước từng bước quay người trở về, Ninh Phi trừng mắt, dường như có thể đoán trước được việc gì sẽ xảy ra kế tiếp.

Hoảng loạn ngập trời ập đến.

Hắn nghĩ, nhất định phải giết Lý Chính Thanh.

Rồi hắn cũng làm như thế.

Công kích như dùi gõ lên mặt vải flannel, hay như viên đá rơi vào vũng bùn, phí công vô ích. Lý Chính Thanh vẫn không nao nhụt, bóng người lay động tứ phía, chặn kín đường đi của hắn. Trái tim hắn đang đập dữ dội, động tác hoảng loạn mà luống cuống, không có bất kỳ trình tự nào. Trong va chạm hỗn độn và kịch liệt, Ninh Phi thoáng nghe được vài từ ngắn. “Cảm quan quá tải”, “ảo giác”, “vòng cảm chế”.

Ba chữ cuối cùng khiến toàn thân hắn như bị điện giật, đau đến thiêu đốt.

Quyết không thể thỏa hiệp.

Không thể mặc bản thân trở về thuở thiếu thời không biết phải làm sao, một thân một mình.

Sau đó, phản kháng trở thành một loại bản năng. Không ai che chở hắn, hắn chỉ có thể gắng sức bảo vệ mình. Cẩn xé. Vòng vây. Lý Chính Thanh dần dần đi xa, mà hắn còn mắc kẹt tại chỗ. Căng thẳng quá độ khiến hắn không nhận ra khuôn mặt người phía trước, đốm sáng trên vầng mặt choáng váng nhuộm thành một vùng mơ hồ. Kim thăm dò chỉ có thể giữ hắn ở bờ vực thống khổ của lý trí và mất khống chế, mà không giúp được hắn. Không ai sẵn lòng giúp hắn — có lẽ chỉ ngoại trừ Thành Dương.

Thành Dương.

Hai chữ này tạo thành tiếng vọng yếu ớt trong lòng hắn.

Cuối cùng, hắn cảm nhận được ngũ giác của mình từ từ được kéo về thân thể. Ninh Phi chớp mắt, nhẹ nhàng, và từ tốn. Những cái bóng chồng chất mơ hồ lại lần nữa tụ lại cùng nhau, Thành Dương ở trước mặt hắn, sắc mặt lo lắng.

“Không sao.” Thành Dương nói với hắn: “Thả lỏng, tôi ở đây.”

Ninh Phi cẩn trọng từ từ hô hấp, toàn thân không tự chủ được thả lỏng. Pheromone có vị cỏ tươi tràn vào xoang mũi, hắn hé miệng, muốn nài Thành Dương đừng đi, hoặc ít nhất — ít nhất là nhớ lời hứa của mình, không được dùng vòng cấm chế với hắn. Hắn cho rằng bản thân có thể chịu đựng, nhưng không. Ngoại trừ vòng cấm chế, Thành Dương muốn thế nào cũng được. Nhưng hắn chưa kịp nói gì. Không biết kẻ nào lật hắn lại, đè hắn hướng mặt xuống đất. Bụi đất sặc sụa, hắn vừa ho khan vừa cố gắng chống đỡ, nhưng cổ tay bị ai dùng đầu gối đè lên lưng. Hai tiếng lách cách vang lên, vòng kim loại nặng nề lạnh như băng chụp lên khớp cổ tay.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, Thành Dương đang cau mày, môi mím lại thành một đường.

Còn có thể nói gì?

Cảm giác này giống như lần đầu tiên nhìn thấy Lý Chính Thanh. Dạt dào hi vọng, cuối cùng bước hụt chân, rơi xuống từ vách đá.

Cổ họng và lồng ngực đều chấn động, Ninh Phi cho rằng mình đang cười, nhưng âm thanh phát ra lại rời rạc vỡ vụn giống như tiếng cây khô gãy nát. Tiếng ong ong trong tai khiến hắn không nghe được người khác nói gì. Chút ánh sáng nhỏ nhoi trong lòng bị dập tắt, ngọn lửa đau đớn thêm hừng hực cháy điên cuồng, lan rộng ra theo mạch máu tứ chi, thúc giục hắn phá hoại và phát tiết, để Thành Dương cảm nhận một chút điều hắn đang phải chịu.

Hắn đột nhiên có sức mạnh, dùng sức phá tan gông cùm, bắt lấy Thành Dương. Có một âm thanh đang giục giã, nhiều hơn nữa, tàn nhẫn hơn nữa, thừa cơ bọn họ còn chưa kịp kích điện. Dẫn đường trước mặt kêu đau một tiếng, lộ ra vẻ mặt nhین đau, thể này còn làm hắn khó chịu hơn gấp bội.

Ngay cả Thành Dương cũng...

Cơ thể hắn ngã nghiêng, ý thức và sức lực nháy mắt bị rút cạn, gục xuống phía trước.

Thành Dương theo bản năng tiến lên một bước, nhưng lính gác hai bên đã đỡ lấy Ninh Phi. Y dừng lại, hít thở sâu, mới nhận ra tim mình đập rất nhanh. Vai trái bị nắm mạnh vẫn còn âm ỉ đau, y kéo cổ áo nghiêng đầu liếc nhìn, thấy sưng lên năm dấu ngón tay. Thành Dương lấy lại bình tĩnh, ngược mắt lên định đến xem Ninh Phi.

Nguyễn Minh Chính chen vào đoàn người, ra lệnh: “Trước hết đưa Dạ Ứng đến phòng tối, ổn định ngũ giác một lát.”

“Em cũng đi.” Thành Dương nói.

Nguyễn Minh Chính kiên quyết từ chối: “Không được, như thế quá nguy hiểm. Vừa rồi cậu ta định giết cậu, tôi cũng cảm thấy được.”

“Đó là bởi vòng cấm chế!” Thành Dương nói, giọng điều dồn dập: “Cậu ấy vốn đã ổn định dần, lại đột nhiên bị thứ kia kích động.”

“Đó không phải vòng cấm chế.” Nguyễn Minh Chính cắt ngang: “Không có điện, chỉ có chức năng gây mê. Tôi đã giải thích rồi, trước khi cậu ta trong trạng thái điều chỉnh ổn định, vòng gây mê là nhất thiết. Không phải điên cuồng vật lộn một trận lại một trận như lúc này, ai chịu được!”

“Vậy hãy để em giúp cậu ấy điều chỉnh.”

Nguyễn Minh Chính thở dài.

Thành Dương cố chấp nói: “Em đồng ý làm dẫn đường của cậu ấy, hiện giờ cậu ấy cần em.”

Nguyễn Minh Chính phát tay, chỉ huy lính gác đưa Ninh Phi đi trước, nhét công tắc điều khiển từ xa của vòng gây mê vào tay Thành Dương: “Tôi vẫn không tán thành quyết định của cậu, nhưng cũng không thể ép buộc cậu.” Ông nói: “Cậu đi theo đi, cẩn thận, không được thì nhấn chuông cho chúng tôi biết.”

31. Chương 31

Phòng tối nằm ngay cạnh sân huấn luyện, có thiết bị chặn sáng và cách âm, chuẩn bị riêng cho lính gác bị quá tải cảm quan trong lúc huấn luyện. Lúc Ninh Phi được dìu vào trong, hắn vẫn còn bị gây mê, mê man bất tỉnh. Lông mi hắn rất dài, tạo thành nửa vành bóng mờ dưới mí mắt, khiến nét mặt trông vừa yếu ớt vừa đau thương.

Thành Dương đoán, thời điểm hắn quá tải cảm quan, nhất định đã nhìn thấy ảo giác khá đáng sợ.

Sàn nhà làm bằng gỗ. Hai lính gác đặt Ninh Phi ở góc phòng, gập đầu với Thành Dương, rồi quay người đi ra, kéo cửa lại cho họ. Tiếng người ồn ã bị chặn lại bên ngoài, ánh sáng mờ mờ. Thành Dương ngồi xếp bằng trước mặt Ninh Phi, vươn tay phải về phía trán hắn.

Ninh Phi hơi lùi lại, dường như nằm không yên. Hắn cong người bên tường, cuộn lại thành một khối như loài thú nhỏ sợ lạnh. Sờ vào làn da cũng lạnh ngắt, Thành Dương vén mái tóc đầy mồ hôi, áp lòng bàn tay lên, định thăm dò tình trạng tinh thần của hắn.

Vẫn giữ tư thế cũ, Ninh Phi đột nhiên mở mắt ra. Đôi con mắt trong phòng tối rõ ràng đen trắng, giống như viên pha lê đọng một tầng sương mỏng. Thành Dương dừng động tác, cố gắng khiến giọng nói có vẻ mềm nhẹ: “Có cảm thấy ổn không?”

Không hề trả lời.

Hơi thở Ninh Phi mới đầu rất nhẹ nhàng chậm rãi, như thất thần chăm chú nhìn Thành Dương, hàng mi khẽ run run vẩy nhẹ. Sau đó, hần giơ tay lên, dường như muốn chạm đến. Nhưng sức nặng trên cổ tay khiến hần rũ mắt xuống, vừa nhìn đã nhớ ra chuyện xảy ra lúc này.

Hần đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ngẩng đầu chỉ là động tác thứ nhất. Trong nháy mắt, Thành Dương bất ngờ bị đẩy ngã trên mặt đất. Xung lực khiến thứ gì đó văng ra khỏi tay trái, lăn vài vòng trên sàn gỗ. Là công tắc điều khiển từ xa của vòng gậy mê, y nhớ ra, nhưng không hoảng loạn. Vì ngay từ đầu, y không có ý định dùng thứ kia.

Hơi thở Ninh Phi nặng nề dồn dập, cổ họng phát ra âm thanh rất nhỏ. Hần đề lên người Thành Dương, ngón tay siết chặt quần áo, mạnh đến độ run lên.

“Sao thế?” Thành Dương hỏi, chưa dứt lời đã kêu một tiếng đau đớn. Ninh Phi im hơi lặng tiếng, vùi đầu dùng sức cắn lên xương quai xanh y. Đau. Y cau mày muốn lùi lại, nhưng bị giữ chặt tại chỗ. Gương mặt Ninh Phi kề sát cần cổ y, hàm răng ghim thật sâu trong da, máu và chất dịch ẩm áp dọc theo đường nét cơ thể chảy xuống sàn nhà.

Trong không khí yên lặng, có tiếng khóc thốn thức kìm nén.

Thành Dương như thở dài: “Cậu buông ra trước, để tôi giúp cậu.”

Qua rất lâu, Ninh Phi mới buông ra.

“Cút.” Hần khẽ quát.

Một từ này như trực tiếp phát ra từ cổ họng.

Động tác của hần lại nói lên ý nghĩa ngược lại, vẫn đè chặt Thành Dương như cũ. Thành Dương không làm được động tác mạnh, bèn nâng tay phải, vuốt từ hậu não xuống cổ Ninh Phi như vỗ về. Sợi tóc vừa ướt vừa mềm, thuận theo đầu ngón tay. Ninh Phi lắc đầu hất ra như bị điện giật, phát ra giọng mũi yếu ớt, hung tợn lườm Thành Dương.

“Suyt, thả lỏng.” Thành Dương nói, tiếp tục nhẹ nhàng chạm lên vị trí tuyến thể, vuốt ve sau gáy Ninh Phi. Pheromone tan vào không khí, lặng lẽ tản ra, mùi cổ tươi nhàn nhạt ngập tràn.

Nét mặt Ninh Phi nghiêng răng nghiêng lợi đến vắn vẹo. Hắn dùng sức hất phăng cánh tay Ninh Phi, động tác lộn xộn khiến cổ tay mình cũng nặng nề đập xuống đất. Một tiếng vang trầm đục, vòng kim loại, máu thịt và mặt đất va vào nhau, khiến hai bên sàn gỗ nhô cả lên, ở giữa lõm thành một hố cạn. Rõ là rất đau, nhưng vành mắt Ninh Phi chỉ đỏ au, khàn giọng oán giận hét: **“Tôi bảo cậu cút!”**

“Ninh Phi!”

“Cút hết cho tôi!”

Ninh Phi mất khống chế xô đẩy lung tung, có vẻ sợ hãi và hoảng loạn, giống như có ai đè hẳn lên người Thành Dương. “Không sao rồi.” Thành Dương dỗ dành: “Thả lỏng, nghe lời cậu, tất cả nghe theo cậu.”

Lính gác nức nở hắt đầu, hai tay nắm thành nắm, cổ tay đeo vòng gậy mê đập từng hồi xuống sàn. Một lần, lại một lần, không phá vỡ thế không bỏ qua.

Nghe thứ âm thanh này khiến lỗ tai Thành Dương cũng nhức nhối.

Không thể tiếp tục như thế, y nghĩ, Ninh Phi quá sợ thứ kia.

“Ninh Phi.” Thành Dương nói: “Lại đây, tôi mở ra cho cậu.”

Y sờ lên mặt của Ninh Phi. Trên má người kia ướt đẫm một mảng lạnh như băng. Tay y trượt xuống, cánh tay mạnh mẽ kéo đầu Ninh Phi vào ngực mình. Cảm nhận được giấy giữa yếu ớt trong lồng ngực. “Tôi mở nó ra ngay.” Thành Dương cam đoan, lần tới cổ tay trái Ninh Phi. Nơi làn da và kim loại tiếp xúc có dính máu, ngấm cả vào yếm khóa. Ngón tay Thành Dương dùng lực, tháo vòng gậy mê ra, để nó rơi xuống đất nghe leng keng.

Môi Ninh Phi lạnh như băng, run rẩy, khẽ chạm lên dấu răng trên xương quai xanh Thành Dương.

Kháng cự đã giảm đi rất nhiều, Ninh Phi phối hợp với động tác của Thành Dương, đặt cổ tay phải bên mình, đầu ngón tay cuộn tròn, ra sức bấu lấy mặt đất. Tay trái Thành Dương không linh hoạt lắm, tốn một thời gian mới thành công. Ninh Phi tức thì buông lỏng hẳn, hơi thở run rẩy phả lên yết hầu Thành Dương.

“Không sao rồi.” Y nói, ngón cái dịu dàng lau hai má Ninh Phi. Nước mắt càng lau lại càng nhiều, Ninh Phi nghẹn ngào nhắm mắt lại, gò má khe khẽ cọ lên tay Thành Dương, cọ đến độ ướt hết lòng bàn tay.

“Đừng... đừng làm vậy với tôi.” Hắn nói, kèm theo tiếng thôn thức khó nhận ra: “Đừng dùng vòng cấm chế.”

Thành Dương nhẹ giọng: “Được, lúc này không phải vòng cấm chế.”

Ninh Phi ngẩng mặt lên, chân mày nhíu chặt, ngơ ngẩn nhìn y.

“Thật, không phải vòng cấm chế.” Thành Dương lặp lại lần nữa: “Trước đó cậu thấy gì? Tôi nhất định sẽ không làm vậy với cậu.”

Câu này khiến Ninh Phi cắn môi dưới, khuôn mặt nhăn nhó, im lặng nức nở. Hắn siết chặt cổ áo Thành Dương, giống như ôm một khúc gỗ nổi. Xương cổ tay còn đọng máu, Thành Dương nhẹ vỗ về mu bàn tay hắn, đợi hắn bình tĩnh lại. Ninh Phi khóc, trán kề sát xương quai xanh Thành Dương, mồ hôi dính lên vết thương hơi đau.

“Đau.” Thành Dương nửa thật nửa giả oán trách. Vì vậy lính gác khẽ ngẩng đầu, ôm nỗi áy náy chưa xót mà dịu dàng liếm liếm. Cảm giác lúc đầu là êm ái, sau đó càng trở nên ấm nóng dịu dàng mà triền miên, giống như một cái hôn. Nước mắt rơi xuống, Thành Dương hít vào “Xi” một tiếng*. Ninh Phi chợt nhận ra đây là một sai lầm, bèn đột nhiên ngồi dậy, đổi thành dùng đầu ngón tay cẩn thận chạm lên rìa vết thương. (**tiếng rít lúc đau á ;;;*)

Rõ ràng cổ tay mình cũng bị thương không nhẹ, nghĩ đến điểm này, Thành Dương cảm thấy tim mình cũng mềm đi mấy phần: “Tôi không sao.” Y nói.

Khói thuốc súng thoang thoảng trong phòng tối tản đi, lồng ngực Ninh Phi phập phồng, ngón tay tiếp tục hướng xuống dưới, đặt lên eo Thành Dương. Hắn chớp mắt một cái, nước mắt lăn dài. Thành Dương đọc hiểu lời hắn chưa nói, nhưng không vạch trần điều gì.

Về mặt hắn trộn lẫn khát khao và tuyệt vọng.

Quá nặng nề.

Sau cùng, Ninh Phi lắc đầu, giọng khàn khàn: “Tôi cũng... cũng sẽ không bao giờ tùy tiện tổn thương cậu.”

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Không sao.” Thành Dương nói: “Vết thương nhỏ.”

Y dễ dàng tìm được cổ tay Ninh Phi đặt bên cạnh mình. Năng lực hồi phục của lính gác gấp năm lần y, máu đã ngừng chảy, miệng vết thương hơi tỏa nhiệt, các mô dưới da bắt đầu chuyển động cực nhanh. Ninh Phi khẽ nhúc nhích, dường như mới nhận ra.

“Đau không?” Thành Dương hỏi.

Ninh Phi nhẹ nhàng lắc đầu.

Trên cánh tay hần cũng phủ đầy đủ loại vết thương cũ, nhưng vết sẹo lớn nhỏ sờ lên thô ráp như giấy nhám. Thành Dương im lặng không lên tiếng, tiếp tục hướng lên trên, nắm lấy vai Ninh Phi. Trên vai trái chắc hần có vết đạn. Ngày Phương Văn Hạo bị ám sát, y đã nã một phát súng vào Ninh Phi, viên đạn xuyên qua cơ thể.

Bấp thịt bả vai Ninh Phi hơi căng cứng, rồi lại thả lỏng, thuận theo động tác của Thành Dương. Hần toát hết mồ hôi, áo bị thấm ướt thành ra màu trắng nửa trong suốt. Cách một lớp vải, Thành Dương tìm được một mảng mô hạt tròn nhật màu. Mới vừa tróc vảy, lớp da thoát trông mềm mại mà mỏng manh, như chỉ cần hơi mạnh tay một chút là có thể đâm thủng.

“Chỗ này đau không?” Y hỏi.

Ninh Phi lắc đầu: “Không hề gì.”

Thành Dương nghĩ, sao lại có người ngốc như thế —— bị người mình thích nã một phát đạn, lại còn thấy không hề gì.

Nhưng mùi thuốc súng quanh quẩn nơi chớp mũi nói cho y biết, Ninh Phi thật sự không để bụng. Lính gác vẫn thi thoảng khóc thút thít, bả vai đôi lúc nhấp nhô lên xuống. Y không biết nói gì, chỉ có thể vuốt ve sống lưng Ninh Phi từ trên xuống, để hần bình tĩnh lại.

Một lát sau, Ninh Phi thăm thò: “Cậu... Cậu tốt hơn tất cả những người khác.”

Hần nằm sấp trên người Thành Dương như đang hấp thu ấm áp. Thành Dương như chuồn chuồn lướt nước chạm khê lên vết thương cũ trên tay, lại không nhìn được nhớ đến vết dao trên ngực Ninh Phi, vừa dài vừa sâu, xẹt qua quãng vú. Y nhắm mắt, tiếp tục hỏi: “Những vết này đều bị ở công đoàn?”

“Có phần đúng.” Tiếng Ninh Phi rất nhỏ, còn có một chút bất ổn.

“Bọn họ dùng vòng cấm chế với cậu?”

Không.

...Vòng cấm chế chỉ là một phần trong đó.

Hần không muốn nhớ lại thời niên thiếu một chút nào. Trừng phạt thân thể, dẫn dụ bức bách tinh thần —— sau đó bị cưỡng ép mở đường, xâm nhập sâu trong ý thức. Giáo viên hướng dẫn của hần đã lớn tuổi, chỉ có thể dùng cách này để tạo ra liên kết ý thức với hần. “Thật đáng thương.” Lý Chính Thanh nói: “Mẹ cậu không yêu cậu chút nào.” Lý Chính Thanh đào lên tất cả kí ức khổ đau cười nhạo hần, chế giễu hần, cuối cùng hư tình giả ý an ủi hần, có thầy ở đây.

Chỉ cần nói chuyện với thầy là đủ rồi.

Lý Chính Thanh cho hần đeo vòng cấm chế, nói với hần, miễn là không nghĩ bậy, thì sẽ không bị trừng phạt. Hần sợ bị trừng phạt, sợ hơn cả là làm Lý Chính Thanh mất hứng. Cho nên cuối cùng dần dần bị tách khỏi thế giới bên ngoài, cầm tù trong ý thức giáo viên hướng dẫn của hần. “Đây đều là tốt cho cậu.” Lý Chính Thanh nói, ánh mắt như đang nhìn một con chó nghe lời.

Đến năm thứ sáu, hần nhận ra mình gần như trở thành con rối chịu sự khống chế của Lý Chính Thanh.

Không thể tiếp tục thế này, Ninh Phi nghĩ, tuyệt đối không thể sống một đời như vậy.

Hần phải bỏ trốn.

Đại não hần ong ong vang dội, dường như không thể ý thức được bản thân đang nói những gì. Những đoạn ngắn vụn vỡ rời rạc tuôn ra từ cổ họng, lưng hần khẽ run, dựa vào Thành Dương như kiệt sức. Hần nghĩ, nếu như Thành Dương không hài lòng, vậy thì đứng lên. Nhưng người kia không tỏ ra phản đối. Có đôi tay chạm lên gò má hần, trượt theo gáy ra phía náo sau, che lên vị trí tuyến thể. Điều đó khiến hần cảm thấy ấm áp và an toàn.

“Không sao đâu.” Thành Dương nói: “Đều qua cả rồi.”

“... Tôi mới vừa thấy hần.”

Thành Dương nhớ lại hồ sơ của Ninh Phi, và cả nguyên nhân Lý Chính Thanh rời khỏi công đoàn Tạ Đồng đã nói với y.

“Đúng là Lý Chính Thanh?” Y hỏi.

“Đúng.”

Y tin Ninh Phi, loại phản ứng mạnh mẽ này không làm giả được.

Thành Dương nhíu mày, lơ đãng tiếp tục vỗ về sau gáy. Ninh Phi nhắm mắt lại, hơi thở dần dập cuối cùng cũng dần bình ổn. Cổ họng hần vừa khô vừa đau, nhưng cơn đau căng trướng trong đầu lại dịu đi một cách kỳ diệu, giống như gánh nặng vẫn luôn đeo mang được chia sẻ. Bởi trong lúc hần hồi tưởng, Thành Dương luôn dịu dàng lắng nghe, ở bên cạnh hần.

Giọng điệu dẫn đường hơi ảo não: “Trước đây tôi lại chưa từng nhận ra.”

Hoặc là nói, chưa từng chú ý tới một người như vậy.

“Nhưng cậu cười với tôi.” Giọng Ninh Phi yếu ớt mà run rẩy: “Thế là đủ rồi.”

Thành Dương chỉ có thể im lặng.

Y cười với tất cả mọi người, không phải chỉ riêng Ninh Phi. Khi không nhớ rõ mặt mũi, cười là cách tốt nhất để không dẫn đến lúng túng.

“Thành Dương.” Ninh Phi khẽ gọi.

“Tôi sẽ không để chuyện trước kia xảy ra lần thứ hai.” Thành Dương hứa: “Hiện giờ Lý Chính Thanh đang là nhân vật quan trọng của quân đội, không thể tùy tiện động tới, nhưng tôi có thể báo cho Tạ Đồng. Ông ta hành động vi phạm quy tắc nghiêm trọng như thế, với tính cách của Tạ Đồng, tất nhiên sẽ truy cứu đến cùng.”

Ninh Phi “Ừm” một tiếng.

“Trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể rời khỏi công đoàn, tự hành động bên ngoài.”

“Được.” Ninh Phi nói.

Tất cả đều nghe theo Thành Dương.

Thành Dương bóp nhẹ gáy hần một cái, sau đó đặt tay lên huyệt thái dương: “Để tôi kiểm tra tinh thần của cậu.” Kèm theo câu nói này, y thăm dò tiến vào, vô cùng dịu dàng và nhẫn nại.

Không giống Lý Chính Thanh, không mấy may đau đớn. Đây là lần thứ ba Thành Dương liên kết tinh thần với hần, nhưng vẫn êm ái đến độ làm hần run rẩy, như dạo chơi trên biển vào buổi chiều ấm áp.

Ninh Phi đã qua cái tuổi tự lừa mình dối người, không cần ảo tưởng mẹ yêu mình, hay Lý Chính Thanh cũng thích mình thì mới có thể an tâm sống. Thế nhưng tại khoảnh khắc này, hần không khỏi sâu sắc khát khao. Nếu như Thành Dương có thể yêu hần, nếu như Thành Dương thật sự yêu một người tên là Ninh Phi, một người ngoài những đồng tiền vấy máu và vết thương khắp người thì chẳng có gì cả...

Nước mắt ngừng đã lâu, nhưng hần vẫn khổ sở vô cùng.

“Nếu cậu có thể thấy toàn cảnh tinh thần của tôi thì tốt rồi.” Hần đột nhiên lên tiếng, giọng nói có vẻ rất bình thản.

Thành Dương nhắm hai mắt, dùng phần lớn tinh thần cảm nhận: “Thế nhưng có pháo đài chặn tôi ở ngoài.”

“Là kim thăm dò.”

“Cậu có cân nhắc lấy nó ra không?” Thành Dương hỏi, lại bổ sung: “Nếu cậu dự định từ nay ở lại công đoàn, tôi đảm bảo sẽ không có chuyện thế này nữa, chắc chắn.”

Ninh Phi ngừng thở, cẩn thận hỏi: “Làm lính gác của cậu sao?”

Thành Dương khẽ cười, xem như ngầm đồng ý: “Dù sao độ phù hợp cũng đủ.”

Nghe thật mê người. Ninh Phi cắn môi dưới, nhưng vẫn bật ra âm mũi rất nhỏ.

Quyển rũ đến độ làm hắc cương luôn rồi.

=====

Thiếu tướng Đàm Uyên : Đàm là trò chuyện, Uyên là chỗ nước sâu, vực sâu.

Ờm, Dạ Ưng là Cú muỗi nha:3 Nhìn cương lắm nà =))))

■

33. Chương 33

Liên kết tinh thần thật sự là một loại trạng thái *vi diệu*. Ý niệm trong Ninh Phi khẽ dao động, giống như móng gậy lướt qua dây đàn, Thành Dương ở đầu bên kia của tinh thần tuyến lập tức nghe thấy tiếng vọng rung động.

Là một thứ quen thuộc, *tín hiệu tình dục*.

Ngay lúc y phân tâm, liên kết tự nhiên tan rã. Khuôn mặt Ninh Phi tái nhợt, hoảng sợ ngồi xuống, đầu gối gấp lại, bấp bệ hơi khập, giống như đang che dấu thứ gì. Thành Dương cũng không thử làm lại, đành phải chống nửa người trên dậy. Y cảm thấy bản thân phải nói vài câu để xóa bỏ lúng túng lúc này, bởi độ phù hợp giữa lĩnh gác và dẫn đường cũng không nhất thiết phải liên quan quá sâu đến tiếp xúc thân thể. Nhưng y phát hiện hơi thở của mình cũng đang rối loạn.

Máu dồn về bụng dưới, mùi thuốc súng rõ ràng rất nhạt, nhưng lại có thể kích tình như thế.

Ninh Phi nín thở ngẩng đầu, thấp thỏm nhìn chằm chằm Thành Dương thăm dò.

Thế... lại thêm lần nữa, hắc nghĩ, trái lại Thành Dương cũng không phải không có phản ứng. Dục vọng vô cùng mạnh mẽ thôi thúc hắc hành động, hắc chống khớp khuỷu tay cạnh háng Thành Dương, hạn chế hành động của người kia, sau đó cởi nút quần.

Không ai thích bị cưỡng ép ở chuyện này, cho nên rất có thể Thành Dương sẽ nổi giận. Nhưng hắc thật sự, thật sự khó mà kiềm chế. Trong vô số đêm không ngủ, hắc tưởng tượng cùng Thành Dương ân ái, thân thể quắn quít, nơi yếu ớt nhất tiếp nhận nơi cứng rắn nhất. Một lần cao trào khi ý thức mơ hồ hoàn toàn không đủ, chỉ khiến hắc khát cầu gấp bội.

“**Ninh Phi!**” Thành Dương hô.

Hắc vùi đầu không quan tâm, dùng răng kéo quần lót xuống. Dương vật đã nửa cương, giống như không thể chờ được bắn ra. Ninh Phi áp chế Thành Dương, dùng đầu lưỡi liếm miệng chuông, men theo rãnh quy đầu kích thích nơi nhạy cảm nhất. Hắc bắt chập tất cả muốn Thành Dương thoải mái nhất, quả thật cũng đạt tới hiệu quả này. Thành Dương ngày càng cương cứng, bộ phận đứng thẳng thật cao, kề sát cơ bụng dưới. Chất dịch mẩn mẩn chảy ra từ đỉnh, hắc liếm sạch, nghe thấy tiếng Thành Dương hít khí.

Pheromone mùi cỏ tươi gần như thiêu đốt cả người hấn.

Thành Dương nắm tay thành đấm, lại chậm rãi buông ra, cuối cùng đặt lên não sau Ninh Phi, ngón tay quần trong làn tóc. Không rõ là ngăn cản, hay là giục tiếp tục. Là độ phù hợp quá cao, cộng hưởng tinh thần mang tới khoái cảm quá mạnh, khoang miệng Ninh Phi ẩm áp, đầu lưỡi quá linh hoạt. Y có thể vì kích thích tình dục của bản thân mà tìm một vụn cái cớ, nhưng lại như mê đắm mà không thể dứt ra.

Trong mùi thuốc súng có sự khát khao và nỗi xót xa nồng đậm, Thành Dương như bị đầu độc mà chăm chú nhìn Ninh Phi không rời mắt. Lính gác ngẩng đầu lên, ánh mắt lạng lẽ đối diện Thành Dương. Miệng hấn còn đang phun ra nuốt vào, chỉ có thể dùng ánh mắt thỉnh thoảng cầu xin, dường như đang nói *xin cậu, để tôi tiếp tục*. Thành Dương chưa từng... chưa từng thấy người nào có vẻ mặt như vậy, ngậm lấy bộ phận của y như thế.

Dưới kích thích mãnh liệt, y rất nhanh bị đẩy đến ranh giới.

Lúc gần bắn ra, Thành Dương đẩy đầu Ninh Phi muốn rút ra. Nhưng lính gác càng ngậm sâu hơn, nuốt quy đầu đến cổ họng. Cao trào ập đến khiến y ngửa cổ lên, nhin không được trực tiếp bắn ra. Dương vật nằm sâu trong họng run rẩy, Ninh Phi nuốt xuống, sau đó cẩn thận để Thành Dương rút ra. Môi hấn hơi trắng bệch, trên môi còn dính chút tinh dịch từ bộ phận kia.

Không đợi Thành Dương khôi phục từ dư âm, Ninh Phi lộ ra vẻ mặt như sắp khóc, cúi đầu cầm dương vật của chính mình.

“Sao thế?” Thành Dương hơi hoảng, nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi làm cậu khó chịu?”

Ninh Phi gắng sức lắc đầu, cắn răng bắt đầu di chuyển lên xuống, động tác trên tay gần như là tàn ác. Thành Dương khẽ thở hổn hển, vươn tay định lau đi vết trắng trên môi hấn. Hấn phản ứng lại rất nhanh, liếm đi giọt dịch kia. Đầu tiên là cọ qua ngón tay bằng nụ vị giác ở đầu lưỡi, rồi đưa đôi môi mềm lại gần khe hôn.

Ngón cái Thành Dương cũng bị ngậm lấy, đầu ngón tay bị môi lưỡi khống chế mút vào, giống như tằm suốt đâm vào rút ra. Động tác trên tay Ninh Phi vẫn không ngừng lại, tay nắm thành nắm ở đầu bộ phận, ngón cái đảo quanh quy đầu. Cộng hưởng tinh thần đưa khoái cảm trở lại cơ thể y, hô hấp Thành Dương dần nặng nề, cảm thấy mình gần như sắp cương nữa rồi.

Đầu lưỡi Ninh Phi quả thật khá linh hoạt.

Bất kể là dương vật hay ngón tay, đều được chăm sóc rất tốt, hoàn toàn không va phải hàm răng. Thế nhưng khi hôn lại hung mãnh mà vụng về, dường như một khi liên quan đến mình thì sẽ chẳng biết nên cư xử thế nào.

“Chờ... Chờ thêm lát nữa.” Ninh Phi nói, khép hờ hai mắt: “Tôi xong ngay.”

Thành Dương có thể cảm nhận được.

Khoái cảm trong mùi thuốc súng tràn ngập đất trời, nhưng không mang ý nghĩa thỏa mãn. Mong muốn của Ninh Phi, là tiếp xúc xâm nhập thân mật hơn. Nhưng hắn chỉ có thể ở đây thủ dâm, hôn ngón cái Thành Dương, không dám làm gì khác, còn sợ bị Thành Dương cự tuyệt.

Kệ đi, Thành Dương mơ màng nghĩ, cũng không phải chưa từng xảy ra.

Tay trái y tiếp tục đặt bên mép Ninh Phi, tay phải cùng Ninh Phi an ủi bộ phận kia. So với những vết thương cũ ở nơi khác trên người, đó có lẽ là vùng da trơn láng nhất. Thời điểm được chạm vào, Ninh Phi mở to mắt, rùng mình một cái. Nhưng rồi không định nổi lửa dục, khẽ thở dốc một tiếng, nhắm mắt gia tăng tần suất cọ xát.

Thành Dương kề sát tay Ninh Phi cùng chuyển động, lúc sau bèn dứt khoát giành lấy, kích thích nhanh hơn, tuốt từ gốc rễ đến vành quy đầu rồi tới miệng chuông. Ninh Phi thẳng lưng giao bản thân vào tay y, phát ra âm mũi thoải mái. Ngón tay Thành Dương siết chặt, hắn đâm vào vài lần thật nhanh, cơ bụng run rẩy một hồi, bắn trong lòng bàn tay.

Bởi cộng hưởng tinh thần, Thành Dương không nhận được rên nhẹ một tiếng, như có dòng điện yếu chạy qua bẹn háng.

Cuối cùng, Ninh Phi nhả ngón cái y ra, lại nhấc tay phải y lên, từ khe hở liếm đến lòng bàn tay, dùng đầu lưỡi liếm sạch chất dịch không bỏ sót. Thành Dương thở gấp, tay còn lại chải vuốt mái đầu lộn xộn của hắn, khẽ nói: “Cậu không cần...”

Lời của y bị Ninh Phi cắt ngang: “Người khác sẽ phát hiện.”

Giọng lính gác khàn khàn, lộ vẻ dụ dỗ ngoan mà u buồn khi được y xoa đầu. Thành Dương thở dài một hơi, đợi người kia bướng bỉnh “dọn dẹp” xong, lại mặc quần áo vào.

“Không sao rồi.” Y nói, nghe như một kiểu trốn tránh: “Chúng ta ra ngoài thôi. Có tôi ở đây, đừng lo lắng về Lý Chính Thanh.”

Tiếng Ninh Phi rất nhẹ: “Ừm.”

Bọn họ kéo cửa ra, nhưng không thấy một ai. Không biết qua bao lâu, ngay cả sân huấn luyện vốn đông nghịt cũng trống không. Thành Dương do dự bước ra, chỉ phát hiện một tờ giấy nằm trên mặt đất cách đó không xa —

34. Chương 34

“Đến phòng báo cáo.”

Trên giấy chỉ có bốn chữ, chắc là chuyện xảy ra đột xuất. Người khác cũng không kịp báo cho họ, lại không tiện xông bừa vào phòng tối, đành phải vội vàng để lại một mảnh giấy.

Mèo đen từ cạnh tường lách ra, bước chân lúc đầu ngao mạn, sau đó tăng tốc chạy đến, hướng về phía Thành Dương kêu nhỏ. So với trạng thái sợ hãi ủ rũ trước đó, tinh thần nó hiện giờ tốt hơn rất nhiều. Ban đầu nó dùng chân trước khều nhẹ quần Thành Dương, không có kết quả, bèn cuộn đuôi cọ lên cẳng chân Thành Dương làm nũng.

Thành Dương đưa tờ giấy cho Ninh Phi xem, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu nó an ủi.

“Cậu muốn đi?” Ninh Phi hỏi.

“Phải đi.” Y than thở: “Đi thôi.”

Tinh thần thể không ngừng liếm liếm lòng bàn tay y, lùi về sau hai bước nằm rạp trên mặt đất, gối lên chân trước nhìn y. Thành Dương đứng lên, dẫn Ninh Phi về phía trước. Lính gác không nói gì, mùi thuốc súng vừa rồi không tiếng động tản đi, suy nghĩ của hắn lập tức trở về trạng thái mơ hồ khó thăm dò.

Là công lao của kim thăm dò, nhưng Thành Dương cảm thấy, thứ kia giống như một trái bom hẹn giờ nguy hiểm.

“Lát nữa Lý Chính Thanh cũng sẽ đến sao?” Ninh Phi mở miệng hỏi y.

“Rất có thể.” Thành Dương nói: “Không sao, nếu cậu không muốn đi, có thể về phòng trước đợi tôi.”

Ninh Phi không lên tiếng, bước chân vẫn theo sau. Một lát sau, hắn mở miệng, âm lượng gần như thầm thì: “Tôi tin tưởng cậu.” Nếu không chú ý lắng nghe, rất có thể sẽ lỡ mất lời này.

Nên Thành Dương cũng không nghe thấy, đẩy cửa phòng báo cáo.

Tạ Đồng đứng trên bục, trên màn hình là sơ đồ hệ thống giám sát ở thành phố Hải Hà. Trong phòng đen ngịt những đầu người, có vẻ đã tập hợp tất cả lính gác dẫn đường trong công đoàn. Thành Dương liếc mắt nhìn, thấy Diêu Cảnh Hành ở hàng sau dùng ánh mắt ra hiệu, còn cùng Thẩm Vy xê dịch vị trí, chừa lại chỗ ngồi cho bọn họ.

Y và Ninh Phi đi tới.

Hai ba người đặt tầm mắt lên y, ngay cả Tạ Đồng đứng trên bục cũng liếc nhìn. Sau khi ngồi vào chỗ, Diêu Cảnh Hành lấy ra một tờ giấy, loạt xoạt viết: “*Kỷ Vĩnh Phong chết rồi.*”

Thành Dương cả kinh, vội vàng vẽ vài dấu chấm hỏi.

“*Hai mươi sáu phút trước.*” Diêu Cảnh Hành ngừng viết, vòng tay di chuyển màn hình nhỏ trước bàn, nhấn vài cái mở lên một đoạn phim. Thành Dương hơi điều chỉnh màn hình, để Ninh Phi cũng có thể nhìn thấy. Hình ảnh trong video hơi mờ, nhìn là biết ghi lại bằng camera bên đường. Gần trưa, ánh nắng sáng ngời. Một bóng người đội mũ lưỡi trai từ phía Bắc đi tới, dừng lại dưới camera, ngửa đầu đối diện ống kính bỏ mũ xuống.

Diêu Cảnh Hành viết: “*Camera số 35 đường Tử Kinh(1), trong hai mươi mét không có thiết bị thu thập pheromone.*”

Mới chỉ trong một đêm, gương mặt Kỷ Vĩnh Phong như già đi mười tuổi. Ông ta không một biểu cảm, hốc mắt lõm vào thật sâu. Sau vài giây đứng ngây như pho tượng, Kỷ Vĩnh Phong rút ra một con dao nhỏ từ ống tay áo, tự cắt cổ họng mình.

Thành Dương nhú mày, tua ngược lại, phóng to hình ảnh xem xét kỹ càng. Độ phân giải quá thấp, khó có thể phân biệt được mạch máu khí quản, gân và thớ thịt ở phần cổ bị cắt. Y cố gắng một hồi, chỉ có thể nhìn ra một vài điểm nghi vấn.

Động tác tự sát rõ ràng chỉ dùng một tay, tay trái Kỷ Vĩnh Phong lại xuất hiện tình trạng cổ sức mất tự nhiên. Giống như có người điều khiển ông ta, nhưng không thể đưa ra nhận định chính xác, nên vô tình kích thích thần kinh kiểm soát hoạt động của tay trái. Thành Dương âm thầm ghi nhớ, chỉnh video về chế độ trình chiếu bình thường. Kỷ Vĩnh Phong tiếp tục cắt cổ mình, máu tươi phun trào, đập lên ống kính khiến màn hình hơi lắc lư. Ông ta rũ tay xuống, cơ thể ngã ra sau, sống soài trên mặt đất không nhúc nhích.

Diêu Cảnh Hành viết: “*Tám phút trước, người của chúng ta đã phát hiện thi thể ông ta.*”

“*Kỷ Vĩnh Phong bị khống chế?*” Y hỏi.

Diêu Cảnh Hành giơ ngón cái với y, viết lên giấy: “*Cố vấn quân đội cũng nhận định như thế. Cảnh sát đang tiến hành khám nghiệm tử thi, Tạ Đồng cũng hạ lệnh tăng cao mức độ giám sát, điều động camera các nơi và tài liệu ghi chép về pheromone, nhưng ——*”

Vào lúc này rồi mà anh ta còn rảnh hơi tạo kịch tính.

Thành Dương tốt tính, không tỏ vẻ gì. Ninh Phi nhất thời không nhận được, khẽ hừ một tiếng quay đầu đi. Diêu Cảnh Hành vô tội chớp chớp mắt, dừng màn hình nhỏ lại, ra hiệu cho họ chú ý sơ đồ phân bố hệ thống giám sát bên cạnh Tạ Đồng.

Phòng nền sơ đồ là cảnh thật từ vệ tinh, độ trong suốt giảm một nửa để từng điểm quan trọng hiện lên. Tam giác màu đen đại diện cho camera, hình tròn xanh lục đại diện cho thiết bị thu thập pheromone. Nhưng giờ phút này, xung quanh khu Phế Thành, chúng đỏ rực một mảng, là trực trực. Mà những điểm đỏ vẫn đang từ từ ăn mòn ra phía ngoài, chậm chậm, khiến mạng lưới giám sát dần rơi vào tê liệt

Thành Dương viết: “*Xảy ra chuyện gì? Vấn đề ở máy chủ hay thiết bị đầu cuối?*”

Diêu Cảnh Hành nhún vai: “*Đang đợi kết quả.*”

Thanh tiến trình dưới cùng màn hình đã đầy, một khung video mới nhảy ra. Tạ Đồng ho nhẹ một tiếng, mở miệng: “Tất cả mọi người tạm ngừng thảo luận, hãy xem tin tức mới nhất.”

Độ dài đoạn phim chưa đến một giây, bà chọn tốc độ 1/20. Trong phim, một viên đạn từ ngoài bắn đến, xuyên thấu ống kính, màn hình tối sầm trong nháy mắt.

Bà nghiêm mặt bổ sung: “Tổ kỹ thuật chưa nhìn thấy bất kỳ kẻ mang súng khả nghi nào trong các đoạn phim khác.”

“Chuyện đã rất rõ ràng.” Lý Chính Thanh ngồi ở hàng trước nói: “Khu Phế Thành kiến trúc cũ kỹ, khó mà cải tạo, rất khó đặt hệ thống giám sát. Kẻ đứng sau lợi dụng điểm này, trước tiên dọn dẹp hết thiết bị giám sát, rồi từng bước men theo thiết bị đầu cuối bị phá hỏng mà đi ra. Bà Tạ, bà từng đề cập, trong sự cố tối qua có hai mươi lính gác không rõ tung tích?”

“Mười tám người.” Tạ Đồng nói: “Không tính Kỹ Vĩnh Phong.”

“Nhân số vậy đủ rồi.” Lý Chính Thanh nói: “Huống hồ e là bọn chúng còn có người của chúng ta... Nhóm cơ động đang trên đường tới, những người còn lại cũng sắp hành động rồi. Ta về thu xếp tài liệu báo cáo. Đúng rồi, không phải có người tìm được một lính gác tự do đến hỗ trợ sao? Người đó đâu, có nguồn tin cá nhân gì không?”

Tất cả mọi người đồng loạt lao xao quay đầu lại.

Lý Chính Thanh theo động tác mọi người nhìn sang, thấy Ninh Phi, chân mày nhướng lên, sắc mặt ngưng đọng thành một biểu cảm *vi diệu*.

35. Chương 35

Ninh Phi giống như ngọn núi lửa sắp phun trào.

Thành Dương có thể thấy bàn tay hắn siết chặt thành nắm đấm đặt trên ghế, dường như đang áp ủ sức mạnh. Nhưng đây hoàn toàn không phải thời cơ gây xung đột, có Tạ Đồng ở đây, khắp phòng đều có lính gác. Thành Dương đặt tay phải lên vai hắn, dùng sức nắm chặt.

Bắp thịt trên vai cũng căng cứng.

“Tôi sẽ trao đổi với cậu ấy sau.” Thành Dương giành trước đáp.

Tạ Đồng nhú mày, có phần bất mãn với lời nói và hành động của y. Nhưng Lý Chính Thanh lại chấp nhận, dường như chỉ chờ những lời này làm bậc thang.

“Được, được. Mọi chuyện giao cho cậu.” Ông ta nói, rồi hướng mắt về phía Tạ Đồng: “Bà Tạ còn có chỉ thị gì?”

Bà thở ra một hơi, bỏ qua chuyện này, đảo mắt qua những người trong phòng báo cáo.

“Đây có lẽ là thời khắc nguy hiểm nhất, gian nan nhất phải đối mặt từ khi công đoàn thành lập tới nay. Các người...” Bà lắc đầu, cắt ngang lời mình: “**Chúng ta** nhất định phải dốc toàn lực ứng phó.”

“Tan họp, chuẩn bị xuất phát.”

Các lính gác và dẫn đường im lặng đứng lên rời khỏi hội trường, bắt đầu từ hàng phía sau. Ninh Phi chớp mắt, sống lưng luôn gồng gượng đến cứng đờ cuối cùng cũng khôi phục lại độ cong bình thường, tầm mắt vẫn như trước nhắm thẳng yết hầu Lý Chính Thanh. Thành Dương khẽ bóp vai, ra hiệu cho hắn đứng lên đi, đừng cản đường người phía sau.

Hắn đứng lên như tượng gỗ, xoay người dịch về sau.

Diêu Cảnh Hành ở sau lưng hô: “Cho tôi qua trước, tôi phải giúp dẫn đường của tôi lấy vũ khí.” (*này là “tháo/gỡ” nhưng thấy không hợp với diễn biến phía dưới nên đổi*)

Thành Dương kéo Ninh Phi nhường đường, đến ngoài cửa mới dừng lại. Lính gác của y ngoan ngoãn theo sát y, bảo đi thì đi, nói dừng thì dừng. Nhưng ánh mắt vẫn mông lung dao động, cả người đứng sau lưng Thành Dương, đầu ngón tay khẽ cuộn tròn.

Người trong phòng báo cáo dần tản đi hết, Tạ Đồng gần như là người ra cuối cùng. Bà liếc qua mấy người đứng đó, chỉ gật đầu một cái, ra hiệu cho họ di chuyển nhanh lên.

Thành Dương cười gượng, chờ bà đi rồi mới khẽ gọi: “Ninh Phi.”

Sau một hồi lâu, rốt cuộc Ninh Phi cũng đáp lại.

“Tôi không sao.” Hắc khê nói: “Lý Chính Thanh vẫn còn ở bên trong sao? Đợi tôi thêm ba phút, rất nhanh.”

Ba phút, một lính gác và một người bình thường. Lúc trước Ninh Phi giết Phương Văn Hạo rồi trốn thoát, cũng chỉ mất mấy giây.

“Đợi đã!” Thành Dương hô: “Tôi đi với cậu.” Y vươn tay nắm lấy cổ tay Ninh Phi. Người bị chạm vào dường như hơi run rẩy, rồi trở tay hất ra, sải bước vào đóng cửa thật nhanh, chặn Thành Dương ở ngoài.

Trong khoảnh khắc cánh cửa bị đóng lại, y hình như nghe thấy Ninh Phi nói, *tôi có chừng mực.*

Thành Dương quay đầu, cười khỏ với Thẩm Vy đang đợi Diêu Cảnh Hành lấy vũ khí.

“Lính gác mới của cậu không đơn giản.”

Thành Dương không biết trả lời thế nào, ậm ờ một tiếng, chuyển đề tài: “Lát nữa hai người phải đi đâu?”

“Khu Vân Phù.” Cô nói: “Các anh thì sao? Tạ Đồng hay thầy Nguyễn đã giúp anh sắp xếp chưa? Hay là muốn tự hành động?”

Y lắc đầu: “Lý Chính Thanh nói đúng, đợi hỏi nguồn tin của Ninh Phi trước đã.”

“Nếu như anh ta không có thì sao?”

“Vậy tôi quay về nơi Vũ Tình gặp nạn xem xét.” Thành Dương nói: “Còn cả hiện trường nơi thầy Kỷ gặp chuyện, nói không chừng có mùi Ninh Phi biết, hoặc dấu vết sống tinh thần còn sót lại.”

“Vậy anh cẩn thận hơn.”

Thành Dương khê cười như thở dài: “Hai người trực tiếp chiến đấu với đối phương, mới cần cẩn thận hơn.”

Pheromone oải hương lẫn chút mùi vị lo lắng. Thẩm Vy cắn môi dưới, do dự chốc lát mới lên tiếng: “Tối qua tôi mơ rất nhiều, đều liên quan đến anh.”

“Cảnh Hành nghe thấy sẽ mất vui.”

“Nghe tôi nói hết đã!” Cô lắc đầu, vành mắt ửng đỏ: “Là cái chết của anh. Trước khi Vũ Tình xảy ra chuyện, tôi cũng mơ thấy những điều này, nhưng không để tâm. Trong giấc mơ tối qua, có mấy lần anh bị Vũ Tình giết —— tôi cũng không biết sao lại mơ thấy chị ấy. Có khi là tôi, là Cảnh Hành, là Tạ Đồng, thậm chí là một người ngẫu nhiên trong công đoàn, chúng tôi thay phiên nổ súng về phía anh, anh một lần lại một lần chết đi. Còn có lần là một con nhện rất lớn, anh bị quấn trên mạng, không động đậy được, cuối cùng bị ăn mòn bị đồng hóa, cuối cùng tan chảy hòa thành một thể... Anh từng thấy tinh thần thể của Ninh Phi chưa?”

Thành Dương hiểu hàm ý của cô. Cô lo Ninh Phi chính là con nhện kia.

“Là một con mèo.” Y nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, tôi sẽ không gặp chuyện.”

“Anh cũng không thể xảy ra chuyện gì. Lính gác anh tìm được không phải người đơn giản, tôi nhìn ra được. Trừ anh ra, toàn bộ người trong công đoàn này, anh ta không nghe ai cả. Nếu như anh thật sự...” Cô vốn đang nghiêm túc nhìn Thành Dương, đột nhiên phì một tiếng, nghiêng đầu nhẹ giọng: “Anh nhất định phải bình an. Lúc anh và Cảnh Hành truyền giấy viết chữ, anh không thấy ánh mắt anh ấy nhìn anh.”

“Ừm.” Thành Dương thấp giọng đáp: “Tôi sẽ, hai người cũng vậy.”

“Tôi đi đây.” Cô nói: “Cảnh Hành đã lấy vũ khí, đang đợi tôi ở dưới lầu. Thành Dương, bảo trọng.”

“Bảo trọng.”

Thẩm Vy xoay người đi xuống dưới, không lâu sau đã ra khỏi cửa hành lang. Thành Dương tựa vào lan can nhìn ra xa phía dưới, Diêu Cảnh Hành đã lái xe tới, hạ kính xe xuống vẫy tay với y. Sau đó đổi thành động tác ngón cái giờ thẳng ra hiệu “Cố lên”. Thành Dương vẫy vẫy cánh tay, nhìn họ ra khỏi cổng công đoàn.

Đã gần qua ba phút, y nghĩ.

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Ninh Phi đi tới, Lý Chính Thanh không tỏ ra nửa phần kinh ngạc, dường như tất cả đều trong dự đoán của ông ta.

“Là cậu.” Lý Chính Thanh nói.

Giọng ông ta không lớn, nhưng vẫn có chút bình tĩnh, ẩn ý nắm toàn cục trong tay. Nhưng chung quy tuổi tác không nhỏ, pheromone dẫn đường hương cam quýt đặc trưng ngày xưa chẳng còn bao nhiêu, chỉ còn thứ mùi người già ngọt ngào cần cỗi luẩn quẩn quanh thân.

“Là ta.” Ninh Phi chậm rãi đáp, vươn tay đến mặt bàn. Trên đó đặt một cây bút. Súng đã bị Thành Dương

tịch thu mất từ đầu, nhưng dù sao hắn cũng là một lính gác. Trong trường hợp này, muốn gây thương tích cho Lý Chính Thanh, cũng không cần thứ vũ khí quá cầu kỳ sắc sỡ.

Lý Chính Thanh khẽ cười một cười, nghiêng mình về trước. Ánh mắt ông ta như đang nhìn một đứa học sinh càn quấy.

“Muốn đến ôn chuyện với ta?”

Vỏ kim loại của cây bút lạnh băng, Ninh Phi cầm lên, dùng sức nắm chặt: “Ông cũng có thể coi như là ôn chuyện.” Hắn nói.

“Vẫn còn ý định giết ta?” Lý Chính Thanh nói: “Bảy năm trước cậu đã từng thử, nhưng thất bại, thật đáng tiếc.”

Là rất đáng tiếc.

Lúc đó hắn vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm giết người, đánh trúng một chiêu, bèn hoang mang không biết làm sao, quay đầu chạy trốn. Sau này, hắn cứ tái hiện lại khoảnh khắc kia trong trí nhớ, rất nhiều lần. Lý Chính Thanh nằm trong vũng máu, thần trí mơ hồ hôn mê bất tỉnh. Hắn luôn tưởng tượng bản thân sẽ tiến lên, trước tiên xác nhận sống chết, rồi rút dao —— rạch nát gương mặt khiến người ta tởm lợm đó, sau đó đập nát tuyến thể —— cuối cùng vắt xác ra đồng hoang, để Lý Chính Thanh một mình lặng lẽ thối rữa.

“Nhân lúc còn thời gian.” Hắn nói: “Ông có thể nói thêm vài câu.”

Lý Chính Thanh thở dài: “Đã bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn không hiểu nỗi khổ tâm của ta.”

Giọng điệu này khiến Ninh Phi không khỏi cười khẩy thành tiếng. Phần da ở cổ Lý Chính Thanh nhăn nhoe khô quắt, một lớp mỏng manh bọc lấy mạch máu xanh lam và xương thịt gầy đét. Hắn chăm chú nhìn nhịp đập huyết quản, mô phỏng một trăm phương pháp cắt rạch. “Khổ tâm?” Hắn hỏi ngược lại: “Là chỉ mưu đồ nhào nặn lại ta thành lính gác chết của ông ư?”

“Trừng phạt thân thể là phương pháp giáo dục bình thường.” Lý Chính Thanh nói: “Cậu không biết, năm đó cậu khiến người khác chán ghét biết bao nhiêu.”

Ninh Phi lạnh lùng trừng mắt nhìn ông ta.

Giọng Lý Chính Thanh có vẻ êm ái mà độc ác: “Trước giờ ta chưa từng thấy học sinh nào như cậu, nói sao cũng vô dụng, chỉ biết dùng một loại biểu cảm nhìn người ta. Ta nên nói, mẹ cậu mất không chế chắc chắn không tránh khỏi có liên quan tới cậu. Bà ta phải chịu đựng cậu, còn phải dạy dỗ cậu, nhất định cuối cùng sẽ không chịu nổi. Tôi kiên nhẫn từ từ với cậu, nhưng cậu chính là một con bạch nhãn lang* nuôi mãi không quen.” (*sói mắt trắng: ý chỉ người vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ân)

Ninh Phi nắm chặt cây bút, đầu bút đâm vào lòng bàn tay. Lửa giận trong lòng bốc lên ngàn ngút, hắn không thể cứ nghe như thế, phải làm chuyện gì đó để phát tiết. Nắm đấm xẹt ngang không khí, tạo thành một tiếng gió rít. Lý Chính Thanh bất ngờ không kịp đề phòng bị đánh trúng ngực, kêu lên, cả người và ghế ngã nhào xuống đất. Có lẽ là chấn thương phổi, ông ta lớn tiếng đau đớn ho sặc sụa.

“Nói tiếp đi.” Ninh Phi trầm giọng uy hiếp, trong giọng nói có một tia sáng khoái.

Sắc mặt Lý Chính Thanh trắng xanh một hồi lâu, run lấy bầy dùng tay phải kéo áo, cố gắng cúi đầu liếc nhìn. Lòng ngực đã hiện lên một mảng xanh đen, trái lại, ông nở nụ cười, vừa ho khê vừa dứt quãng vắng: “Bạch... bạch nhãn lang.”

Lính gác tiến lên một bước, chân phải nghiêng lên tay trái ông ta, hung hăng dùng sức, khiến xương cốt kêu lên răng rắc.

“Lý Chính Thanh, đây đều là học được từ ông.” Ninh Phi nói: “Trước đây ta cũng ngu xuẩn như vậy, không hiểu được chủ ý của ông, chỉ biết chịu phạt mà không phản kháng. Giờ ta hiểu rồi. Ông thích dùng tay trái kiểm soát công tắc kích điện, ta phải trả lại.”

Lý Chính Thanh hít khí, môi run run. Ông ta hơi rũ mắt nhịn đau, nói: “Nói cậu là bạch nhãn lang, cậu còn không tin. Dẫn đường mang cậu về, tên... tên Thành Dương?”

Đồng tử Ninh Phi co rút: “Chuyện giữa ta và ông, không liên can đến cậu ấy.”

“Cậu rất quan tâm cậu ta?” Lý Chính Thanh cười đến không thở nổi, rõ ràng nằm dưới đất, mà lại đắc ý như người thắng cuộc: “Đợi những người khác quay lại, thấy ta bị thương, cậu nói xem Tạ Đồng sẽ có phản ứng gì? Sẽ trừng phạt Thành Dương thế nào? Cậu gây phiền phức cho cậu ta, cậu ta sẽ tha thứ cho cậu, hay là chán ghét cậu?”

Ninh Phi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn dờn chân đi, nhìn ông ta bằng ánh mắt như dao găm.

Lý Chính Thanh nghiêng mình tự chống người dậy, chậm chạp yếu ớt. Ông ta cẩn thận kiểm tra tay mình, co duỗi xoay xoay, xem các khớp có bị thương hay không. Giọng ông ta rất trầm, giống như bị vòng xoáy nào đó hút vào: “Có thể cậu ta tha thứ được cho cậu một lần, hai lần, nhưng cuối cùng cũng chán ghét mà vứt bỏ cậu. Giống như mẹ cậu, giống như ta. Cậu không cách nào hòa thuận ở chung với người khác.”

“Nói... nói đủ chưa?”

Biết rõ là dối trá, nhưng giọng nói Ninh Phi lại không kìm được run rẩy. Lý Chính Thanh thật sự rất lão luyện, quá am hiểu thao túng lòng người. Tùy tiện đâm một nhát, là có thể tìm được sụn sườn* của hắn. (*ý chỉ điểm yếu)

Hắn không dám tưởng tượng đến cảnh bị Thành Dương chán ghét vứt bỏ.

“Không ai có thể chịu được cậu.” Lý Chính Thanh nói: “Nhưng ta có thể tha thứ cho cậu một lần cuối cùng, không tính toán những chuyện này. Trở về, để ta tiếp tục dạy dỗ cậu thành một người tốt hơn.”

Ông ta đưa tay về phía Ninh Phi.

Như trở lại cơn ác mộng bảy năm trước, sau khi trừng phạt thân thể và tùy ý lăng nhục, thì thưởng cho một viên kẹo thủy tinh.

“Ba phút hết rồi.”

Đột nhiên có tiếng động từ phía sau truyền đến, là Thành Dương. Dẫn đường của hắn vòng qua hắn đi lên trước. Nắm lấy tay Lý Chính Thanh, kéo người kia ngồi dậy khỏi mặt đất, phỉ phỉ bụi, sau đó không nhanh không chậm hỏi: “Thượng tá Lý, có ổn không? Sao đột nhiên ngã xuống đất thế?”

Lý Chính Thanh vẻ mặt hoảng hốt bước chân không thật, loạng choạng ngồi trở lại ghế.

Thành Dương không quan tâm nữa, quay đầu nói với Ninh Phi: “Thời gian có hạn, chúng ta cũng đi thôi.”

=====

Hừ, nào là “dẫn đường của hắn”, “lính gác của y”, chưa gì đã show ân ái = = sinh lễ mang đến nhà ta chưa mà của với chẳng của = =

Đạo này ít chú thích, hồng đã nghiền nha

~(1) Tử Kinh : một vị thuốc Đông Y (vỏ cây, gỗ, hoa và trái), tượng trưng cho gia đình hòa thuận, cốt nhục tình thâm.

Do tên gọi nên Tử Kinh thường bị nhầm với Dương Tử Kinh, loài hoa biểu tượng của HongKong, được gọi là thông minh điệp, đây là Dương Tử Kinh:

37. Chương 37

“Chúng ta đến cầu Lớn cảng Tây, rồi đến đường Tử Kinh.” Thành Dương đánh tay lái, nói.

Cầu Lớn cảng Tây? Ninh Phi ngẩn ra, lại nhớ tới, đó là nơi Diệp Vũ Tình bị giết. Theo như tài liệu hắn tìm được trước đó, khi ấy trên cầu nổ ra một trận ác chiến. Bên Kèn Kèn thiệt hại không ít người, Diệp Vũ Tình cũng rơi xuống nước bỏ mình trong trận ác chiến.

Nếu như Diệp Vũ Tình không chết, hẳn không khỏi nghĩ ngợi, thì người đang ngồi cạnh Thành Dương lúc này cũng tất nhiên không phải là mình.

“Còn cậu?” Thành Dương hỏi.

“Tôi?”

“Cậu có nguồn tin nào cho tôi biết được không?”

“Đáng ra có một.” Ninh Phi đáp: “Nhưng mấy ngày trước bị tôi giết rồi.”

Là Hải Âu, chuyển lời cho chị Kỳ, buộc hắn đi giết Thành Dương. Kim thăm dò, nút bấm, cơn đau đột ngột trong đầu. Nhưng hắn cũng không định nói những chuyện này với Thành Dương — đã qua hết rồi, không cần phải nhắc lại.

“Giết rồi...” Dẫn đường dường như khe thở dài: “Nếu vừa rồi tôi không đến đúng lúc, cậu cũng định giết Lý Chính Thanh.”

Ninh Phi bất ngờ cắn môi dưới: “Hắn ta đáng chết!”

“Ông ta đáng chết!” Thành Dương phản bác: “Nhưng không thể chết trong lúc này, trong công đoàn. Nếu thật sự có chuyện. Cậu bảo tôi ăn nói thế nào với Tạ Đồng?”

“Cậu... trách tôi chuốc phiền phức cho cậu?” Ninh Phi thì thầm, giọng khô khốc: “Tôi sẽ không liên lụy cậu.”

“Tôi nghe được những lời cuối Lý Chính Thanh nói.”

Sắc mặt lính gác trắng bệch, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh vật ven đường lướt qua, hắn mở mắt ngẩn ngơ một hồi, mới phát hiện tầm mắt của mình cũng chẳng tập trung phía bên kia. Hắn vẫn đang chăm chú nhìn hình bóng mơ hồ của Thành Dương phản chiếu qua cửa kính.

Ngay khoảnh khắc này, ảnh phản chiếu có vẻ còn dễ gần gũi hơn người thật.

Thành Dương lái xe, nói tiếp, giọng điệu ôn hòa ngoài dự đoán: “Tôi không trách móc ý nghĩ của cậu, thật đấy. Nếu như cậu có ý định giết người ngay từ đầu, Lý Chính Thanh cũng chẳng có cơ hội mở miệng, mà đã thành cái xác từ lâu.”

Giọng hắn khe khàng như đọc thoại: “Tôi vốn chỉ muốn đánh hắn ta một trận, để hắn ta bị vài vết thương nhỏ. Đau đớn vô cùng, nhưng không tính là nghiêm trọng. Xử lý thì thể quá phiền phức, có vết máu, trước

khi chết còn có khả năng mất không chết. Nếu có nhiều thời gian hơn, tôi nhất định sẽ thu dọn ổn thỏa, mà còn không để cậu phát hiện.”

“Ninh Phi!”

“Nhưng mà tôi không nhìn được.” Hấn nói tiếp: “Cậu nói đúng, nếu bước vào chậm hơn chút nữa, Lý Chính Thanh đã chết rồi.”

Thành Dương im lặng một hồi, lại thở dài một hơi: “Cậu vẫn chưa đủ tin tưởng tôi.”

“Tôi tin tưởng cậu.”

Có lẽ bốn chữ giải thích này Thành Dương nghe ra được, là yếu ớt và vô lực. Hình phản chiếu trong cửa kính cử động cổ, giữa hai lông mày nhú lại thành vẻ mặt nghiêm túc mà khổ não.

“Nếu như cậu thật sự tin tưởng tôi.” Thành Dương nói: “Cậu có thể giao cho tôi những việc này, hoặc để tôi cùng cậu đối mặt. Dù sao tôi cũng là dẫn đường, ở mặt này tương đối có ưu thế. Ninh Phi, tôi cũng mong có thể giúp được cậu chút gì đó.”

Trống ngực Ninh Phi hẫng một nhịp, rồi cuồng loạn reo âm ỉ.

Không phải là có tin tưởng hay không, mà là có muốn ỷ lại hay không. Hấn trải qua tôi luyện gian nan nhiều năm như thế, từ lâu đã thành thói quen một mình đối mặt với mọi thứ. Lời Thành Dương như một cạm bẫy dụ dăng, sa vào càng sâu, mai sau càng khó thoát khỏi. Nếu sau này Thành Dương hối hận, hoặc trở nên như Lý Chính Thanh nói...

“Được.” Hấn nói, quyết định không suy nghĩ nữa.

Thành Dương nói, *qua đây*. Ninh Phi bèn quay mặt sang, không cần tiếp tục tự mình đối mặt giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, chăm chú dùng ánh mắt vẽ lại đường cong gò má của Thành Dương. Dẫn đường dừng xe tắt máy, tay phải dời khỏi bánh lái, xoa xoa đỉnh đầu hấn một chốc.

“Đừng để ý lời Lý Chính Thanh.” Thành Dương nói: “Những chuyện đó không phải lỗi của cậu, cậu đã đủ tốt rồi.”

Tay Thành Dương rất ấm, nhiệt độ gần như khiến hai gò má hấn cũng bốc cháy.

“Cảm ơn.” Ninh Phi khẽ nói.

Hấn đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa đằng sau gáy, định vươn tay gãi. Thành Dương lại “A” một tiếng đầy

kinh ngạc và vui mừng, dời tay khỏi đỉnh đầu, nắm lấy thứ gì đó.

“Sao thế?”

Thành Dương khẽ cười lắc đầu, thu tay về như che giấu: “Không có gì, thấy một người bạn đã lâu không gặp.” Y mở cửa bước ra ngoài: “Cầu Lớn cảng Tây ở phía trước, chúng ta xuống xem một chút đi.”

(Linh: Tinh thần thể của Thành Dương chẳng!?!?)

38. Chương 38

Cầu Lớn cảng Tây được xem như phong cảnh nổi tiếng nhất thành phố Hải Hà, vắt ngang eo biển, nối liền khu Tây Thành và đảo Bạch Sa (*cát trắng*). Hôm ấy trời quang, ánh mặt trời giữa trưa chiếu xuống cầu, hắt xuống mặt biển xanh lam một đường bóng mờ vừa thẳng vừa lớn. Thành Dương dẫn Ninh Phi đi lên đường đi bộ, chỉ vào một đầu cột tháp khác: “Lúc đó, Vũ Tình bị mất mạng ở kia.”

“Chúng tôi xuất phát từ đảo Bạch Sa.” Y híp mắt nhớ lại: “Phía Đông hòn đảo có một công xưởng thí nghiệm cũ, trước đây thuộc quản lý của thực dân, sau này được quân đội tiếp quản. Khoảng thời gian trước, quân đội thông báo cho công đoàn, nói rằng phát hiện trong công xưởng có vật nghiên cứu liên quan đến lính gác dẫn đường, mức độ bảo mật rất cao, chưa rõ tính chất nguy hiểm, bảo công đoàn tự đến lấy nghiên cứu. Sau đó, nhiệm vụ này rơi xuống đầu tôi và Vũ Tình.”

Ninh Phi hỏi: “Tiếp đó thông tin bị tiết lộ?”

“Đúng vậy, không ngờ thầy Kỷ lại...” Thành Dương thở dài, tiếp tục tiến về phía trước: “Vũ Tình lái xe, tôi ngồi ghế bên cạnh. Chúng tôi cố ý chọn lúc dòng xe thưa thớt, lúc đi đến cầu, mặt trời vừa mọc. Trời tờ mờ sáng, bốn phía toàn hơi nước trắng xóa, cho dù mở đèn xe, cũng không thể thấy được khoảng cách bảy mươi mét. Vừa qua cột tháp, tôi đột nhiên cảm thấy không bình thường, Vũ Tình cũng nghe thấy tiếng động, bảo tôi mau chóng nhảy khỏi xe. Tôi vừa mở cửa ôm vật thí nghiệm nhảy khỏi xe, xe lập tức nổ.”

“Là Kền Kền?”

“Là bọn chúng.” Dẫn đường thấp giọng nói: “Dùng tới cả pháo cối, không biết là thầy Kỷ cung cấp, hay là thông qua đường dây buôn lậu. Chúng tôi chỉ mang theo bên mình súng lục và súng trường tự động, Vũ Tình bắn vài phát súng, nhưng tỷ lệ trúng không cao. Sương mù quá dày đặc, cô ấy chỉ có thể phán đoán vị trí qua thính giác. Tôi thấy cô ấy vất vả, bèn lấy súng, đưa đồ cho cô ấy, để cô ấy đi trước.”

Chỉ còn cách cột tháp đối diện một nửa khoảng cách. Ninh Phi nheo mắt, bằng thị lực tốt của lính gác, có thể thấy rõ vết đạn màu xám chì trên tường trên mặt đất, dày đặc đến độ làm người ta kinh hãi.

“Cô ấy cứ thế đi?” Ninh Phi cau mày: “Cậu chỉ là một dẫn đường!”

Thành Dương sửa lại: “Với nhiệm vụ khi đó mà nói, đây là sự lựa chọn tốt nhất. Tôi lại chuyên về xử lý số lượng không ít loại kẻ địch này, hơn nữa tất cả đều là người bình thường. Tôi có thể khống chế họ mà không cần giết quá nhiều người, hơn nữa Vũ Tình hoàn toàn không thấy rõ...” Y cúi đầu, giọng nói bỗng nhiên nhẹ vô cùng: “Rốt cuộc cô ấy bị quyết định của tôi hại chết.”

Ninh Phi muốn an ủi y, lại muốn nói, chỉ cần y không xảy ra chuyện gì là tốt rồi. Nhưng lời lẽ vụng về, sau một hồi trầm mặc, hỏi: “Bên phía cậu rõ là nguy hiểm nhất, tại sao cô ta lại gặp chuyện?”

“Tôi không biết.” Thành Dương ngẩn ngơ cười khổ.

Đã đến cột tháp, Thành Dương dừng bước, đứng bên tay vịn cúi người nhìn xuống. Hải triều đập lên trụ cầu vỡ thành bọt trắng như tuyết. Thành Dương mở miệng, giọng nói lộ vẻ hiu quạnh: “Cô ấy rơi xuống ở nơi này. Lúc đó cục diện rất hỗn loạn, tôi phải khống chế rất nhiều người. Tiếng súng cứ thế vang lên, tôi chỉ có thể gắng hết sức. Cuối cùng âm thanh không còn dày đặc như thế nữa, tôi ngoảnh lại nhìn, bụng dưới Vũ Tình trúng bảy phát súng.

“Dưới tình huống đó.” Ninh Phi thấp giọng: “Lính gác có tốc độ có kỹ năng, có thể sẽ trúng một hai phát, hoặc nhiều hơn một chút, không phân bố ở chỗ hiểm. Tuyệt đối không có khả năng... bảy phát đều ở bụng dưới.”

“Đúng vậy.” Thành Dương nói: “Thế nên khi ấy họ nghi ngờ tôi.”

“Có tay bắn tỉa nào gần đó không?”

Thành Dương nhìn mặt biển lắc đầu: “Nếu như ở gần đó, nhất định tôi sẽ cảm nhận được. Trừ phi có lính gác bắn tỉa ở khoảng cách cực kỳ xa... Nhưng vẫn là lý do kia, dưới tình huống khoảng cách cực kỳ xa, Vũ Tình không thể không tránh được.”

“Cậu cho rằng cô ta bị dẫn đường khống chế?” Ninh Phi hỏi.

“Không chỉ tôi, công đoàn cũng kết luận như thế.” Thành Dương nói: “Nhưng lúc đó tôi cũng không cảm nhận được sự tồn tại của dẫn đường nào khác.”

Ninh Phi hỏi: “Cậu định để tôi giúp cậu thế nào?”

“Mùi hương.” Thành Dương nói: “Có thể giúp tôi xem thử không? Có mùi hương bình thường không, hoặc là mùi cậu đã từng ngửi thấy ở nơi khác?” Lúc nói, y cũng không nhìn Ninh Phi, vẫn chăm chú nhìn mặt biển, giống như muốn tìm thấy một Diệp Vũ Tình khác rơi xuống nước.

Ninh Phi khẽ giục: “Được, tôi phải xem xét xung quanh trên cầu.”

Thành Dương ngẩng đầu, nở nụ cười như tự giễu với hắn: “Xin lỗi, tôi thất lễ rồi. Chuyện đã qua lâu, trở lại nơi này, vẫn khó buông bỏ. Vũ Tình quá quan trọng với tôi.”

“Tôi hiểu được, hai người cũng sắp kết hôn rồi.” Ninh Phi nói, dứt tay vào túi quần, lơ đãng bước về phía trước. Hắn không muốn nghe bản thân dẫn đường nhớ nhưng biết bao nhiêu một lính gác khác chút nào, nhưng hắn cũng không muốn thấy dáng vẻ Thành Dương kìm nén khổ sở như thế.

“Không chỉ vì kết hôn.” Tiếng Thành Dương từ phía sau bay đến, dường như cả người đã đắm chìm sâu trong hồi ức: “Từ lúc năm tuổi thức tỉnh đến nay, cuộc đời của tôi và cô ấy đã buộc lại với nhau. Cùng học, cùng hành động, cùng hoàn thành nhiệm vụ. Cái chết của cô ấy, với tôi mà nói, còn đau hơn cắt bỏ tứ chi.”

Đây là lần đầu tiên Thành Dương thẳng thắn với hắn về tình cảm đối với Vũ Tình, những lần trước dừng đến đề tài này, nếu không tan rã trong không vui, thì lại nhìn trái nhìn phải nói với hắn. Ninh Phi muốn làm chút gì đó, tỷ như ôm chặt lấy Thành Dương, cho y biết rằng mình nguyện ý vì y trả giá tất cả, để y đừng chìm đắm trong chuyện đã qua người đã mất.

Nhưng Thành Dương cũng chẳng cần cái ôm này, trái lại, chính hắn lại cần Thành Dương hơn.

“Đừng lo cho tôi.” Dẫn đường nói, âm điệu rất thấp: “Tôi chỉ nhất thời không kiềm chế được bản thân. Tôi hiểu, rất nhiều việc phải hướng về phía trước, vẫn còn mấy chục năm tiếp theo phải sống cho tốt. Tôi tìm được một lính gác mới, tinh thần thể cũng sẽ dần hồi phục —— Chờ thêm một thời gian nữa, bọn nó hồi phục đẹp mắt hơn một chút, tôi sẽ giới thiệu mọi người với nhau. Bọn nó nhất định sẽ thích cậu, cả mèo đen của cậu nữa.”

Tinh thần thể từ cột tháp thò đầu ra, “Meo~” một tiếng, cái đuôi cụp xuống lắc lư trông như móc câu.

Ninh Phi mím môi một cái, gọi: “Thành Dương.”

“Hửm.” Thành Dương hỏi: “Phát hiện manh mối nào sao?”

Bất tri bất giác, bọn họ đã luẩn quẩn đi tới đi lui hơn nửa vòng. Dòng xe hôm nay thưa thớt, hơn nửa ngày cũng chẳng thấy chiếc nào đi qua. Mặt trời ngời sáng, Ninh Phi nhìn y một lúc, đột nhiên quay mặt đi, nhăn mũi.

“Ngửi thấy mùi cục La Mã, rất mới, hẳn là lưu lại trong ngày hôm nay ——” Hắn bất ngờ trợn mắt, cắn môi dưới, hồi lâu không nói nên lời.

Thành Dương khó hiểu quay đầu, phóng tầm mắt về phía kia. Nhưng dù sao y cũng chỉ có thị lực như người thường, chỉ có thể thấy được một đốm trắng xa xa, nhỏ đến không thấy rõ. Cũng không dò được sống tinh thần, dường như không phải một người sống.

Bả vai đột nhiên nặng hơn, là mèo đen nhảy lên người, bộ lông xù cọ y đến giữa ngực. Tinh thần thể của Ninh Phi gắt gao leo lên y, nhưng y không rảnh bận tâm. *Cúc La Mã*, tâm trí y tràn đầy ba chữ này —— đó là mùi pheromone của Vũ Tình.

“Tôi thấy một người.” Vài giây sau, Ninh Phi lại lên tiếng, giọng nói có chút run rẩy khó nhận ra: “Cậu vừa nói... nếu Diệp Vũ Tình còn sống thì sao?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-duong-tuong-nga-tuan-duong>